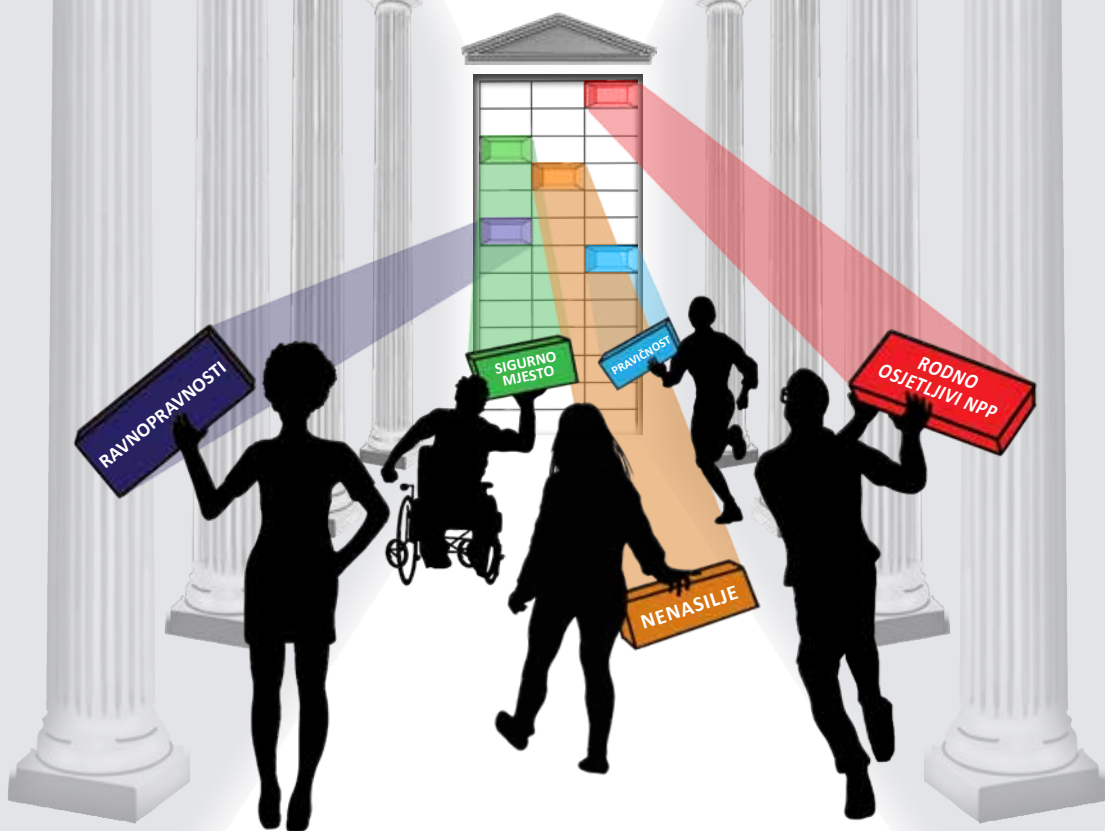

Izazovi integracije rodne ravnopravnosti u sveučilišnoj zajednici: Protiv rodno uvjetovanog nasilja

Urednice
Zilka Spahić Šiljak
Jasna Kovačević
Jasmina Husanović

Izazovi integracije rodne ravnopravnosti u sveučilišnoj zajednici: Protiv rodno uvjetovanog nasilja

Urednice

**Zilka Spahić Šiljak
Jasna Kovačević
Jasmina Husanović**

TPO
Fondacija
www.tpo.ba

Sarajevo, 2022.

Impresum

**Izazovi integracije rodne ravnopravnosti u sveučilišnoj zajednici:
Protiv rodno uvjetovanog nasilja**

Nakladnik: TPO Fondacija

Urednice: Zilka Spahić Šiljak, Jasna Kovačević, Jasmina Husanović

Lektura/korektura: Ifeta Palić-Kupus, Klaudija Mlakić Vuković, Sandra Zlotrg

Recenzenti_ ce: Mirjana Dokmanović, Nerzuk Ćurak, Inga Tomić-Koludrović, Olivera Komar

Partnerska sveučilišta: Sveučilište Hercegovina, Sveučilište u Mostaru,
Sveučilište u Rijeci, Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu

DTP/naslovnica: Neven Misaljević

Tisak: Dobra knjiga d.o.o.

Sarajevo, 2022. godine

ISBN 978-9926-422-27-1

CIP zapis dostupan u COBISS sustavu Nacionalne i univerzitetske biblioteke BiH pod

ID brojem 51271942

British Embassy
Sarajevo

Ovu publikaciju financira Vlada Ujedinjene Kraljevine, u okviru projekta UNIGEM ("Sveučilište i *gender mainstreaming*"). Svi stavovi izneseni u ovoj publikaciji ne odražavaju i stavove Vlade Ujedinjene Kraljevine.

Sadržaj:

Zahvale	7
UVOD: IZAZOVI INTEGRACIJE RODNE RAVNOPRAVNOSTI U SVEUČILIŠNOJ ZAJEDNICI: PROTIV RODNO UVJETOVANOG NASILJA	
Zilka Spahić Šiljak, Jasna Kovačević, Jasmina Husanović	9
Poglavlje 1. Rodna ravnopravnost i rodno uvjetovano nasilje na sveučilištima u BiH, Crnoj Gori, Hrvatskoj i Srbiji: pregled teorijskog i metodološkog okvira i ključnih nalaza	
Jasna Kovačević	25
Poglavlje 2. “Samo se šalim“: Analiza seksističkog humora i uvredljivih komentara na sveučilištima Balkana	
Jelena Čeriman, Zilka Spahić Šiljak	45
Poglavlje 3. Jezik i rodna ravnopravnost u akademskom kontekstu: regionalna perspektiva	
Jasmina Čaušević, Ajla Demiragić, Brigita Miloš, Lamija Subašić	65
Poglavlje 4. Sociokulturni aspekti rodno uvjetovanog nasilja: obitelj, mediji i obrazovanje	
Merima Jašarević	87
Poglavlje 5. Percepcija utjecaja religije na rodno uvjetovano nasilje	
Lana Bobić, Jadranka Rebeka Anić	101
Poglavlje 6. Percepcije i iskustva sveučilišnih nastavnika i nastavnica o rodno uvjetovanom nasilju i diskriminaciji: refleksije tradicionalnih i kulturnih čimbenika	
Alija Selimović, Ljubica Tomić Selimović	113
Poglavlje 7. Izazovi intersekcionalnosti u analizi rodne ravnopravnosti na sveučilištima: Lekcije UNIGEM istraživanja	
Jasmina Husanović	127
Poglavlje 8. Rod, invalidnost i intersekcionalnost	
Vesna Bratovčić	143
Poglavlje 9. Marginalizirane skupine i rodno uvjetovano nasilje na fakultetima: izazovi LGBTIQ populacije i osoba s invaliditetom	
Zoran Krstić	155

Poglavlje 10. Značaj institucionaliziranja rodne politike

Milena Karapetrović 167

Poglavlje 11. Orodnjavanje nastavnih planova i programa

Dženana Radončić, Karolina Lendák-Kabók 179

Poglavlje 12. Usklađivanje nastavnih planova i programa na sveučilištima na Balkanu sa standardima Europske unije u oblasti rodne ravnopravnosti

Nikoleta Đukanović 193

Sažetak 207

ZAHVALE

Ova publikacija nastala je kao rezultat opsežnih istraživačkih poduhvata u sklopu petogodišnjeg projekta UNIGEM koji je 2021. godine pokrenula TPO Fondacija iz Sarajeva s ciljem umrežavanja sveučilišta iz regije, razmjene ekspertize, orodnjavanja visokog obrazovanja uspostavom mehanizama za rodnu ravnopravnost (vijeća ili centara), usvajanja *gender* akcijskih planova (GAP), obogaćivanja nastavnih planova i programa u oblasti rodne ravnopravnosti te senzibiliziranja nastavnog kadra i studenata/ica kroz različite vidove tematskih edukacija i treninga. Sve su to razlozi zašto je uspostavljeno partnerstvo s 18 sveučilišta (a od ove godine 19) iz Bosne i Hercegovine, Hrvatske, Srbije i Crne Gore, što je veliki iskorak i za visoko obrazovanje i za regionalnu suradnju jer se kroz umrežavanje, razmjenu ekspertize i iskustava orodnjava visoko obrazovanje kroz brojne primjere i modele dobre prakse.

Zahvaljujemo svim partnerskim sveučilištima na potpori u istraživanju koje je urodilo ovom publikacijom, a to su Univerzitet u Sarajevu, Univerzitet u Banjoj Luci, Univerzitet u Tuzli, Sveučilište u Mostaru, Univerzitet "Džemal Bijedić" Mostar, Sveučilište Hercegovina, Univerzitet u Bihaću, Univerzitet Istočno Sarajevo, Univerzitet u Zenici, Internacionalni univerzitet Travnik, Internacionalni Burch univerzitet, Sarajevo School of Science and Technology, Sveučilište u Rijeci, Sveučilište u Zagrebu, Univerzitet u Novom Sadu, Univerzitet u Beogradu, Univerzitet Crne Gore te Univerzitet Donja Gorica.

Cjelokupni projekt, istraživanja i ovu publikaciju podržala je financijski Vlada Ujedinjenog Kraljevstva, koja je prepoznala i vrednovala naš rad. Zahvaljujemo se ovom prilikom i osoblju Britanskog veleposlanstva u Sarajevu na nesebičnoj i kontinuiranoj potpori. Naš je rad u prethodnih godinu dana opravdao sva zajednička ulaganja, jer već sada, kao jedan od glavnih ishoda, imamo prvo regionalno istraživanje na temu rodno uvjetovanog nasilja koje uključuje i studentsku populaciju i nastavni kadar i administrativno osoblje s različitih fakulteta u četiri zemlje regije.

Krajem 2021. godine, kao prva aktivnost projekta, provedeno je temeljno kvalitativno i kvantitativno istraživanje na svih 18 partnerskih sveučilišta, za što zahvale idu multidisciplinarnom timu istraživačica i istraživača iz sve četiri zemlje iz oblasti sociologije, rodnih studija, kulturologije, prava, filozofije i religije. Članice istraživačkog tima bile su: Zilka Spahić Šiljak, Jasna Kovačević, Jasmina Husanović, Ajla Demiragić, Milena Karapetrović, Mirjana Dokmanović, Merima Jašarević, Lana Bobić i Marija Tatar Anđelić. Anketno istraživanje je provela agencija CREDI iz Sarajeva, a najveći broj intervju obavile su Zilka Spahić Šiljak i Lamija Subašić, uživo sa ženama iz BiH i online sa ženama iz Crne Gore, dok su 12 intervju sa ženama u Hrvatskoj obavile Lana Bobić i Daria Glavan Šćulac, a u Srbiji Zorica Mršević. Intervjue s muškarcima u BiH i Crnoj Gori obavili su Adnan Hasanbegović i Muhamed Velagić, u Hrvatskoj Dario Čepo i Nebojša Zelić, a u Srbiji Dragan Stanojević, Zoran Krstić i Vladimir Todorović.

Zahvaljujemo se i svim autoricama i autorima ove publikacije, kao i recenzentu i recenzenticama: prof. dr. Mirjana Dokmanović, prof. dr. Nerzuk Ćurak, prof. dr. Inga Tomić-Koludrović i prof. dr. Olivera Komar.

UVOD: IZAZOVI INTEGRACIJE RODNE RAVNOPRAVNOSTI U SVEUČILIŠNOJ ZAJEDNICI: PROTIV RODNO UVJETOVANOG NASILJA

Uvod

Jedno od gorućih pitanja današnjice jeste rodno uvjetovano nasilje prisutno u svim sferama života, uključujući i sveučilišnu zajednicu. U posljednja tri desetljeća napravljeni su određeni pomaci na podizanju svijesti na različitim razinama (globalno, lokalno, nacionalno), ali to svakako nije bilo dovoljno da se dostigne nulti stupanj tolerancije prema takvoj vrsti nasilja oko nas. Umjesto povremenih reakcija i neučinkovitih deklarativnih osuda, i sveučilišta trebaju sustavno pristupati pitanjima rodno uvjetovanog nasilja u svim njegovim pojavnim oblicima kako bi ga spriječili, sankcionirali i iskorijenili (npr. tako što bi žrtve bile zaštićene i osjećale se sigurno prijaviti počinitelje seksualnog uznemiravanja; tako što bi se u sveučilišnom prostoru i procesu prevladale rodno uvjetovane diskriminacije u nastavnom i znanstveno-istraživačkom radu i iskustvu i slično). Istraživanje o rodnoj (ne)ravnopravnosti i rodno uvjetovanom nasilju čije rezultate predstavljamo u ovom znanstvenom zborniku provedeno je u četiri zemlje Balkana: Bosni i Hercegovini (BiH), Hrvatskoj, Srbiji i Crnoj Gori, na 18 javnih i privatnih sveučilišta. Istraživanje je obuhvatilo nastavno i administrativno osoblje i studentice i studente s društvenih, humanističkih, prirodnih, tehničkih, biotehničkih te biomedicinskih i zdravstvenih znanosti, kao i umjetnosti. Metode, ciljevi i struktura istraživanja iscrpno su objašnjeni u prvom poglavlju ovog zbornika.

Rodna ravnopravnost je temeljna vrijednost Europske unije (EU) i uključuje jednako postupanje i nediskriminaciju u svakoj oblasti života. U EU strategiji za rodnu ravnopravnost (2020. – 2025.) ključni cilj je zaustavljanje rodno uvjetovanog nasilja koje predstavlja jedan od najvećih izazova današnjice u svim društveno-kulturnim, političkim i ekonomskim kontekstima neovisno o stupnju razvoja i dostignuća. Kao globalni fenomen, rodno uvjetovano nasilje je usko povezano s pisanim i nepisanim rodним normama i očekivanjima, koji su utemeljeni u nerazmjernim, nepravednim i neravnopravnim odnosima moći.

Definiranje rodno uvjetovanog nasilja

Na osnovi brojnih međunarodnih dokumenata ljudskih prava, rodno uvjetovano nasilje se definira kao djelo koje se vrši na temelju nečijeg spola, roda i seksualne orijentacije, a rezultira seksualnom ili psihičkom ozljedom ili patnjom, uključujući i prijetnje takvim djelima, prisilu ili proizvoljno lišavanje slobode, bez obzira događa li se u javnom ili privatnom životu.

U ovoj publikaciji kroz znanstvene radove brojnih autorica i autora koristimo sljedeću široku definiciju rodno uvjetovanog nasilja: “ponašanja ili stavovi koji svoje opravdanje nalaze u nepravednim odnosima moći koji povređuju, prijete ili uništavaju ljude na temelju njihovog (percipiranog) roda ili seksualnosti” (...) rodno uvjetovano nasilje utječe na rodne odnose i problematizira nasilje utemeljeno na hijerarhijskim konstrukcijama roda i seksualnosti (Anitha i Lewis, 2018, lok. 181). Različiti oblici ponašanja i nasilja tako se ubrajaju u rodno uvjetovano nasilje: nasilje u obitelji, seksualno uznemiravanje, seksualno nasilje, silovanje, pedofilija, homofobija, elektroničko nasilje, seksizmi i slično (Ibid.). Rodno uvjetovano nasilje također u najvećoj mjeri pogađa žene, dok su muškarci u najvećoj mjeri počinitelji.

Primjetno je da većina zakona, podzakonskih akata i protokola koji se usvajaju na prostoru BiH, Hrvatske, Srbije i Crne Gore ne koriste pojam rodno uvjetovano nasilje, već pojmove kao što su rodno uvjetovano uznemiravanje ili uznemiravanje na temelju spola i seksualno uznemiravanje i nasilje. Razlog izbjegavanja sintagme rodno uvjetovano nasilje može se nazrijeti u tome što se rodna ravnopravnost u antirodnom pokretu nastoji poistovjetiti s pravima osoba homoseksualne orijentacije i reducirati na pitanje normiranja seksualnosti, pri čemu se iznose optužbe o navodnoj skrivenoj agendi da se pod rodnom ravnopravnošću nastoje promicati prava LGBTQIA+ osoba koje su još uvijek stigmatizirane u mnogim društvima (Kuhar i Paternote, 2017; Anić, 2021).

Rodno uvjetovano uznemiravanje kao oblik rodno uvjetovanog nasilja podrazumijeva neželjeno i neprimjereno ponašanje kojim se omalovažava, ponižava ili vrijeđa osoba zbog pripisanog ili odabranog rodnog identiteta. To uključuje neželjeno verbalno, neverbalno i/ili fizičko ponašanje vezano uz pripadnost osobe određenom rodu (Fitzgerald i Drasgow, 1995, 430). Prema tome, predstavlja vrstu uznemiravanja koje se vrši zbog rodnih uloga žena i muškaraca u društvu, odnosno rodnih uloga za koje se smatra da ih žene i muškarci trebaju vršiti. Rodno uvjetovano uznemiravanje može se dogoditi ako se osobe maltretiraju za ponašanje koje se percipira kao stereotipno karakteristično za njihov rod, ili zbog toga što ponašanje nije sukladno stereotipnim predodžbama o muškosti (rodnim ulogama i karakteristikama muškaraca) i ženstvenosti (rodnim ulogama i karakteristikama žena). Rodno uvjetovano uznemiravanje može uključivati ponašanje koje namjerava nametnuti i/ili pojačati tradicionalne heteroseksualne rodne norme, npr. dominantni muškarci – podređene žene.

Za razliku od seksualnog uznemiravanja, rodno uvjetovano uznemiravanje nije uvijek (mada može biti) motivirano interesom ili namjerom koji predstavlja seksualiziranu zlouporabu moći. Učestalija je pojava da se rodno uvjetovano nasilje temelji na

neprijateljstvu kroz pokušaj stvaranja okruženja u kojem se osoba na koju je uznemiravanje usmjereno osjeća nepoželjnom. U brojnim slučajevima, rodno uvjetovano uznemiravanje može imati isti oblik kao i uznemiravanje na temelju seksualne orijentacije, ili tzv. homofobno maltretiranje. Primjeri rodno uvjetovanog uznemiravanja također su: upućivanje neprimjerenih komentara o nečijim fizičkim osobinama ili ponašanju na temelju roda (npr. izjava da je ženi mjesto u kući ili da nije podobna za određeni posao); upućivanje komentara ili nekorektan odnos prema osobama koje se ne ponašaju sukladno stereotipnim rodnim ulogama; grub i vulgaran humor ili jezik u odnosu na rod/spol; verbalno zlostavljanje nekoga, prijetnje ili podrugivanje nekome na temelju roda/spola; omalovažavanje zaposlenika/ica i studenata/ica na temelju spola/roda čime se stvara neprijateljsko ozračje.

Seksualno nasilje se definira kao seksualno uznemiravanje i/ili napastovanje, a obuhvaća neželjena seksualna ponašanja koja ne uključuju nužno fizički dodir, čime se osoba izložena ovakvom nasilju dovodi u neugodan i ponižavajući položaj što rezultira osjećajem povrijeđenosti, srama i slično. Najčešći oblici su neželjene seksualne primjedbe i verbalni prijedlozi, neprikladna pažnja, fizički dodiri, seksističke, uvredljive i diskriminirajuće primjedbe i šale, širenje seksualnih glasina o osobi i drugo.

Seksualno zlostavljanje i/ili prisilne spolne radnje obuhvaćaju mnoge oblike seksualnog nasilja koji su teži od seksualnog uznemiravanja, a prema postojećim zakonima još ne ulaze u kategoriju silovanja. Obuhvaćaju neželjena seksualna ponašanja iznuđena primjenom sile i/ili prijetnji, a uključuju fizički dodir s nasilnikom – neželjeni i prisilni dodiri intimnih dijelova tijela, seksualne aktivnosti izmanipulirane lažima, prijetnjama, pritiskom te prisiljavanje na masturbaciju. **Silovanje** je najteži oblik seksualnog nasilja koji uključuje prisilnu vaginalnu, analnu i/ili oralnu penetraciju penisom, drugim dijelom tijela i/ili objektima. Ubraja se među izuzetno teška i traumatska iskustva s teškim posljedicama za žrtve. S obzirom na počinitelja, možemo razlikovati silovanje kao sastavni dio nasilja u obitelji (silovanje u braku), silovanje u vezama / “na sastanku”, silovanje nepoznate osobe, skupno silovanje, silovanje u oružanim sukobima i ratu.

Istraživanja o rodno uvjetovanom nasilju

Krajem 20. stoljeća u Americi, Europi, Australiji, ali i drugim zemljama svijeta započeta su opsežnija istraživanja o rodno uvjetovanom nasilju koja su pokazala da je rodno uvjetovano nasilje veoma rasprostranjeno u svim oblastima života, uključujući i visoko obrazovanje (McKinsey Company, 2021). Rodno uvjetovano nasilje stoga predstavlja globalni zdravstveni, medicinski, ekonomski i društveni problem, jer ne samo da uništava život pojedinca i pojedinke već i život obitelji i zajednice, te urušava povjerenje, brigu, odgovornost i solidarnost na kojima društveni život počiva. Što se tiče žena na radnom mjestu i problema rodno uvjetovanog nasilja, posebno su ranjive žene na početku karijere koje su “često prisiljene slušati seksističke šale koje pričaju njihovi šefovi ili kolege, ili nemaju hrabrosti reagirati na dvosmislene poruke sa seksualnim

ili uvredljivim aluzijama” (Spahić Šiljak, 2019, 142). Problem je i to što se u različitim društvenim i kulturološkim kontekstima rodno uvjetovano nasilje ne prepoznaje kao oblik nasilja, a najčešće je riječ o strahu od osude, gubljenja posla, napredovanja i stigme.

Istraživanja u Americi (Hlavka, 2014, 337–58) pokazuju da svaka četvrta žena iskusi neki od oblika rodno uvjetovanog nasilja, a na globalnoj razini je potvrđeno da je 70% žena iskusilo rodno uvjetovano nasilje (NYC Annual Report, 2020). Na jednom državnom sveučilištu u Americi istraživanje je pokazalo da je 56,6% studentica doživjelo barem jedan incident seksualnog uznemiravanja u godini koja je prethodila istraživanju (Huerta i dr., 2006). Nadalje, podatci dobiveni zahvaljujući propisu Clery Act¹ iz 2014. godine pokazuju da se oko 71% silovanja na američkim sveučilišnim kampusima dogodilo u studentskim domovima, što je bio razlog da su neka tamošnja sveučilišta odlučila razdvojiti žene i muškarce u smještajnim kapacitetima kampusa. Rad istraživačko-aktivističke grupe *The 1752 Group* u kontekstu britanskog akademskog prostora također pokazuje na koji način moć operira u akademskom kontekstu kada je u pitanju rodno uvjetovano nasilje, te se bori za načine kojima bi se institucionalno spriječilo upravo institucionalno ušutkivanje studentica i studenata.²

Dosadašnja istraživanja o rodno uvjetovanom nasilju u kontekstu domaćih sveučilišta

Poznato je da je diskriminacija na radnom mjestu u Bosni i Hercegovini česta, ali da se rijetko prijavljuje. U izvješću Helsinškog parlamenta građana Banja Luka (Gačanica, 2019), 76,3% ispitanih je izjavilo da nisu prijavili seksualno uznemiravanje, a 17% je iznijelo svoja iskustva o tome da nadležne institucije uglavnom nisu ništa učinile, osim što su saslušale. Među razlozima neprijavlivanja seksualnog uznemiravanja jeste i bojazan da im nitko neće vjerovati i, kako je jedna ispitanica u ovom izvješću objasnila, da društvo uglavnom komentira takve slučajeve riječima: “dala je povoda”, “vidi je kako se oblači”, “muškarac kao muškarac” (Gačanica, 2019, 27).

U Srbiji je u posljednjih pet godina provedeno nekoliko istraživanja, a nakon kampanja #MeToo i *Nisam tražila* interes za rodno uvjetovano nasilje je porastao i u akademskoj zajednici. Prvo istraživanje u ovom razdoblju (Dimitrijević, Mladenović, 2017) pokazalo je da je verbalno uznemiravanje sa seksualnim implikacijama najzastupljeniji oblik rodno uvjetovanog nasilja i da su studentice i studenti koji imaju poteškoće u učenju bili najviše izloženi rodno uvjetovanom nasilju. Autonomni ženski centar iz Beograda (2018) proveo je istraživanje u kojem su studentice navele da su bile najviše verbalno

¹ Clery Act se odnosi na sigurnosnu politiku na američkim sveučilištima koja je usvojena 1990. godine kao amandman na Zakon o visokom obrazovanju iz 1965. godine. Cilj je bio povećati odgovornost sveučilišta u vezi sa studentskom sigurnošću. Izvor: Gavin, Joanne H.; Quick, James Campbell; Gavin, David J. (2021). *Ending Sexual Violence in College*. Johns Hopkins University Press. Kindle Edition.

² Vidi više na web-stranici <https://1752group.com/> o brojnim istraživanjima i uvidima vezano za rodno uvjetovano nasilje i sveučilišta u kontekstu Velike Britanije.

uznemiravane seksističkim komentarima kao što su “mačko”, “zlato”, “cico”, “lutko”. Osim toga su doživljavale neprimjerene komentare, ponude preko telefona te imale iskustva neprihvatljivog dodirivanja, a često su bile u prilici slušati seksističke šale i viceve. Istraživanje Milice Resanović (2021) više je usmjereno na prakse prijavljivanja seksualnog uznemiravanja na fakultetima u Srbiji. Uz pregled zakonske regulative i definiranja pojmova seksualnog uznemiravanja, seksualnog nasilja i seksualnog ucjeunjavanja, istraživanje objašnjava i funkcioniranje mehanizama i mjera za zaštitu studentica i studenata od seksualnog uznemiravanja na šest fakulteta u Srbiji. Autorica pokazuje da, iako su neki fakulteti donijeli pravilnike i usvojili smjernice za postupanje u slučajevima seksualnog uznemiravanja i nasilja, njihova provedba je kompleksna i prate je otvoreni i prikriiveni otpori.

U BiH je Atlantska inicijativa pomagala tijekom 2018. godine pojedinim fakultetima na Univerzitetu u Sarajevu i Univerzitetu u Istočnom Sarajevu pripremiti *Smjernice za prevenciju seksualnog i rodno zasnovanog uznemiravanja na univerzitetima u BiH* u čijoj pripremi su konzultirani nastavnice i nastavnici kao i studentice i studenti.³ UNDP u BiH je nedavno proveo istraživanje na četiri sveučilišta u BiH: Univerzitet u Sarajevu, Univerzitet u Istočnom Sarajevu, Univerzitet u Banjoj Luci, Univerzitet “Džemal Bijedić” u Mostaru i Sveučilište u Mostaru. Istraživanje je pokazalo da se na navedenim sveučilištima ne koristi rodno osjetljiv jezik i da se ne vode rodno razvrstane statistike, da je potrebno uvesti mjere za usklađivanje obiteljskog i profesionalnog života, te da je važno raditi na sprečavanju rodno uvjetovanog nasilja, jer je preko 85% ispitanih izjavilo kako ovo pitanje treba vrlo ozbiljno razmatrati i tražiti rješenja (Bakšić-Muftić et al., 2022).

Istraživanje UNIGEM – “Universities and Gender Mainstreaming”

Projekt UNIGEM pokrenula je 2021. godine TPO Fondacija iz Sarajeva s ciljem umrežavanja sveučilišta iz regije, razmjene ekspertize, orodnjavanja visokog obrazovanja kroz uspostavu mehanizama za rodnu ravnopravnost (vijeća ili centara), usvajanja *gender* akcijskih planova (GAP), obogaćivanja nastavnih planova i programa u oblasti rodne ravnopravnosti te senzibiliziranja nastavnog kadra i studenata/ica kroz različite vidove tematskih edukacija i treninga. Kao institucije obrazovanja i odgoja sveučilišta imaju pravnu, političku, društvenu i moralnu obvezu raditi na sprečavanju različitih oblika rodno uvjetovanog nasilja, uključujući i seksualno uznemiravanje kao najčešći oblik nasilja. Od sveučilišta se očekuje da kreiraju sigurno okruženje i za student(ic)e, nastavni kadar i administrativno osoblje, a za to je potrebno imati odgovarajući pravni okvir, mehanizme sprečavanja, organizacijsku kulturu koja neće zataškavati i banalizirati rodno uvjetovano nasilje i nadasve osviještene pojedince koji mogu prepoznati rodno uvjetovano nasilje i primjereno reagirati.

³ Atlantska inicijativa kontinuirano radi na provedbi projekta “Prevencija seksualnog i rodno zasnovanog uznemiravanja na univerzitetima u Bosni i Hercegovini”, <https://atlantskainicijativa.org/atlantska-incijativa-kontinuirano-radi-na-sprovođenju-projekta-prevencija-seksualnog-i-rodno-zasnovanog-uznemiravanja-na-univerzitetima-u-bosni-i-hercegovini/>. (Pristup: 6. 6. 2022.)

Međutim, sveučilišta u Bosni i Hercegovini, Republici Hrvatskoj, Republici Srbiji i Crnoj Gori, kao i mnoga sveučilišta u razvijenim dijelovima svijeta još uvijek *ad hoc* pristupaju ovim pitanjima – kada se nasilje dogodi i kada mediji počnu izvješćivati o tome i vršiti pritisak na javnost, onda se reagira. Primjer su i međunarodne i regionalne kampanje kao što su #MeToo# i *Nisam tražila* koje su pokrenule javnost, ali i žrtve da prijave rodno uvjetovano nasilje koje su preživjele. Umjesto reaktivnog i defetističkog pristupa kojim se problem rodno uvjetovanog nasilja minimizira i svodi na incident, sustavan pristup omogućava preventivno i informirano djelovanje svakog člana i svake članice akademske zajednice.

Sve su to razlozi zašto je TPO Fondacija iz Sarajeva kroz projekt UNIGEM uspostavila partnerstvo s 18 sveučilišta⁴ iz BiH (osam javnih i četiri privatna), Hrvatske (dva javna), Srbije (dva javna) i Crne Gore (jedan javni, jedan privatni), kako bi pristupila sustavno ovim pitanjima. Ovaj regionalni projekt je veliki iskorak i za visoko obrazovanje i za regionalnu suradnju, jer se kroz umrežavanje, razmjenu ekspertize i iskustava orodnjava visoko obrazovanje kroz primjere i modele dobre prakse: krajem 2021. godine i početkom 2022. godine uspostavljeni su mehanizmi za rodnu ravnopravnost (vijeća ili centri), usvojeni *gender* akcijski planovi za rodnu ravnopravnost (GAP/GEP) i pripremljeni sadržaji za obogaćivanje nastavnih planova i programa u oblasti rodne ravnopravnosti, kao i programi senzibiliziranja nastavnog kadra i studenata/ica.

Krajem 2021. godine, kao prva osnovna aktivnost projekta, provedeno je temeljno kvalitativno i kvantitativno istraživanje na svih 18 sveučilišta, kako bi se ustanovilo u kojoj je mjeri rodno uvjetovano nasilje prisutno među nastavnicima i nastavnica, studentima i studenticama, te administrativnim osobljem, kakve su njihove percepcije, stavovi i znanja, postoje li mehanizmi sprečavanja i zaštite od rodno uvjetovanog nasilja, kakva je organizacijska kultura na sveučilištima, te kako rodno uvjetovano nasilje utječe na psihičko zdravlje i karijere žena i muškaraca. Više o teorijskom i metodološkom okviru te ključnim nalazima istraživanja može se saznati iz prvog poglavlja ove knjige. Ovo je prvo regionalno istraživanje na temu rodno uvjetovanog nasilja koje uključuje i studentsku populaciju i nastavni kadar i administrativno osoblje s različitih fakulteta u sve četiri zemlje, što je iskorak u odnosu na dosadašnja pojedinačna istraživanja unutar jednog ili više sveučilišta. Snowball metodom birani su ispitanice i ispitanici iz svih znanstvenih grana i odgovarajućih fakulteta kako bi se obuhvatio što raznolikiji uzorak studentske, nastavničke i administrativne populacije.

Multidisciplinarni tim istraživačica i istraživača iz navedene četiri zemlje iz oblasti sociologije, rodni studija, kulturologije, prava, filozofije i religije kreirao je istraživački okvir s pitanjima za anketu i polustrukturirane intervjuje. Članice istraživačkog tima su: Zilka Spahić Šiljak, Jasna Kovačević, Jasmina Husanović, Ajla Demiragić, Milena

⁴ Univerzitet u Sarajevu, Univerzitet u Banjoj Luci, Univerzitet u Tuzli, Sveučilište Mostar, Univerzitet "Džemal Bijedić" Mostar, Sveučilište Hercegovina, Univerzitet u Bihaću, Univerzitet Istočno Sarajevo, Univerzitet u Zenici, Internacionalni univerzitet Travnik, Internacionalni Burch univerzitet, Sarajevo School of Science and Technology, Sveučilište u Rijeci, Sveučilište u Zagrebu, Univerzitet u Novom Sadu, Univerzitet u Beogradu, Univerzitet Crne Gore i Univerzitet Donja Gorica.

Karapetrović, Mirjana Dokmanović, Merima Jašarević, Lana Bobić i Marija Tatar Anđelić. Anketno istraživanje je provela agencija CREDI iz Sarajeva, a najveći broj intervjuja uživo sa ženama iz BiH i Srbije obavile su: Zilka Spahić Šiljak i Lamija Subašić u BiH i online sa ženama iz Crne Gore, dok su 12 intervjuja sa ženama u Hrvatskoj obavile Lana Bobić i Daria Glavan Šćulac, a u Srbiji Zorica Mršević. Intervjue s muškarcima u BiH i Crnoj Gori obavili su Adnan Hasanbegović i Muhamed Velagić, u Hrvatskoj Dario Čepo i Nebojša Zelić, a u Srbiji Dragan Stanojević, Zoran Krstić i Vladimir Todorović.

Na analizi rezultata kvantitativnog i kvalitativnog istraživanja za ovu publikaciju radilo je 19 autorica i autora s partnerskih sveučilišta u projektu UNIGEM. Oni su kroz 12 poglavlja pokrili četiri tematske oblasti: I. Rod, jezik i rodni stereotipi; II. Rodno uvjetovano nasilje i utjecaj kulture, religije i tradicije; III. Inkluzivnost i interseksionalnost: politike jednakosti i solidarnosti za rodnu ravnopravnost; IV. Institucionalno okruženje i obrazovna politika: nadležnosti, odgovornosti i institucionalne prakse vezano za rodno uvjetovano nasilje. Slijedi detaljan pregled poglavlja.

Pregled poglavlja

U **prvom poglavlju** autorica Jasna Kovačević daje pregled teorijskog i metodološkog okvira UNIGEM istraživanja i prezentira istraživački problem, ciljeve istraživanja, hipotezu, istraživačka pitanja koja su vodila regionalno istraživanje i karakteristike regionalnog uzorka. Obrazložen je kritički realizam kao istraživačka paradigma koja je vodila istraživanje, a koja u fokus stavlja društvene odnose i procese društvene transformacije. U tom smislu, kritički realizam kao paradigmatička pozicija stvara temelj za metodološki pragmatizam koji istraživač(i)ca)ma daje dovoljno “manevarskog prostora” za kombiniranje različitih metodoloških alata u istraživanju, kako kvalitativnih tako i kvantitativnih. Ovo poglavlje daje pregled ključnih rezultata kvalitativnog i kvantitativnog istraživanja po tematskim cjelinama, koje uključuju: stereotipe o rodnom/spolnom identitetu i seksualnosti, iskustvo rodno uvjetovanog nasilja i neprihvatljivost seksizma, mizoginije i homofobije; rod, jezik i moć; utjecaj kulture, religije i tradicije na shvaćanje i prihvaćanje rodno uvjetovanog nasilja; inkluzivnost i interseksionalnost – politike jednakosti i solidarnosti za rodnu ravnopravnost, te institucionalno okruženje i obrazovne politike – nadležnosti i odgovornosti za rodno uvjetovano nasilje i institucionalne prakse.

Drugo poglavlje autorica Jelene Čeriman i Zilke Spahić-Šiljak bavi se seksističkim humorom i uvredljivim komentarima na sveučilištima u BiH, Crnoj Gori, Hrvatskoj i Srbiji. Autorice obrazlažu da seksistički humor ima dalekosežne posljedice na samopercepciju žena i forme samoobjektivizacije. Teorijski se osvrću na seksistički humor i na vrijednosti autoritarnosti i patrijarhalnosti koje se na Balkanu percipiraju kao dominantne, posebno nakon 1990-ih kada se dogodila retradicionalizacija rodni uloga, koja je simbolički praćena humorom koji obiluje etničkim, religijskim i rodni temama. U ovom poglavlju predstavljeni su rezultati kvalitativnog i kvantitativnog istraživanja o seksističkom humoru, a koji ukazuju da su seksistički komentari učestala pojava na

sveučilištima, te da su zastupljeniji u Srbiji, BiH i u Crnoj Gori, a u nešto manjoj mjeri u Hrvatskoj. Seksistički komentari upućeni ženama usmjereni su na to da pokažu kako su one nedovoljno stabilna, manje racionalna bića te se tako problematizira ženska priroda i njena biološka uloga na temelju koje se grade stereotipne uvrede o ženama. S druge strane, seksistički komentari o muškarcima usmjereni su na njihove sposobnosti u smislu preferencije karijere i (ne)kontrole svoje seksualnosti zbog čega dobivaju etiketu ženskaroša ili papučara.

Autorice **trećeg poglavlja** Jasmina Čaušević, Ajla Demiragić, Brigita Miloš i Lamija Subašić bave se jezikom i rodnom ravnopravnosti u akademskom kontekstu, s osvrtom na regionalna iskustva u okviru UNIGEM istraživanja. Naime, autorice obrazlažu da se rodna neravnopravnost osigurava nekritičkom uporabom jezika u koji su upisane određene predodžbe stvarnosti koje podržavaju androcentrični pogled na svijet i u kojem su žene često negativno označene. Odbijanje korištenja rodno osjetljivog jezika, supsumiranje žena u normi muškog roda i insistiranje na uporabi generičkih i rodno neutralnih riječi doprinosi osiguravanju i održavanju rodne nejednakosti, odnosno nevidljivosti žena. Najveći broj ispitanika i ispitanica u UNIGEM istraživanju priklanja se afirmativnoj paradigmi određivanja pojma rodno osjetljivi jezik, uvažavajući time pretpostavku kako se rodna nejednakost u jeziku manifestira, ali i perpetuira. Ipak, ne treba zanemariti manji, ali značajan broj ispitanica i ispitanika koji rodno osjetljiv jezik percipiraju kao "kvarenje" jezika ili kao vještačku tvorevinu i nasilje nad zakonitostima jezika. Pored tumačenja percepcije rodno osjetljivog jezika, autorice su analizirale i učestalost korištenja seksističkog i stereotipnog izražavanja prema muškarcima i ženama, kao i rodno utemeljenog jezičnog nasilja u akademskom kontekstu, pozivajući se pri tome na narative iz intervjua koji su realizirani u okviru UNIGEM istraživanja.

Četvrto poglavlje autorice Merime Jašarević posvećeno je sociokulturnim aspektima rodno uvjetovanog nasilja. U ovom poglavlju autorica se bavi obitelji, medijima i obrazovanjem kao determinantama rodno uvjetovanog nasilja, te navodi kako se razumijevanje sociokulturnog konteksta temelji na najmanje dvije društvene činjenice. S jedne strane, u globalnim tokovima prisutno je nestajanje svih "metanaracija" uz jaku kulturnu homogenost, a s druge strane "ulijevanje" različitih kultura jednih u druge konvertirajući ih i kreirajući jednu kulturu, tj. "globalnu kulturu" koja je sveprisutna. Autorica studiozno analizira narative iz intervjua, te zapaža kako obilje negativnih utjecaja na formiranje rodni uloga i rodni pitanja u društvu dolazi iz masovne kulture, najčešće "niskokvalitetnih" televizijskih sadržaja iz oblasti zabavnog programa komercijalnih televizija i društvenih mreža poput Facebooka i TikToka koji, po mišljenjima intervjuiranih, postavljaju standarde za određena ponašanja u društvu. Analiza intervjua pokazala je da još uvijek postoje jasno izražene polarizirajuće podjele u društvu (npr. konzervativnije/tradicionalne vrijednosti naspram liberalnih), kao i da su u analiziranim društvima vidljive razlike između muškog i ženskog iskustva u obiteljskom, ali i profesionalnom životu. Prisutni su društveni pritisci da žene budu primarno majke i da se ostvaruju prvenstveno u intimnoj zoni doma, a tek kasnije u karijeri. Autorica u konačnici zaključuje da su u korijenu svih rodni nepravdi u društvu zapravo

društvena insistiranja na tradicionalnom tipu odgoja, koji često rezultira nepostojanjem osviještenosti o tome koliko i na koji način je nasilje internalizirano te da je nasilje integralni dio kulture.

Peto poglavlje autorica Lane Bobić i Jadranke Rebeke Anić bavi se percepcijom utjecaja religije na rodno uvjetovano nasilje. Autorice započinju poglavlje elaboracijom da u državama u kojima je provedeno UNIGEM istraživanje ne samo da je došlo do revitalizacije religije koja se očituje u povećanju broja vjernika, već i do deprivatizacije i repolitizacije religije, odnosno izlaska religije iz prostora privatnog, u koji je sekularizacijom gurnuta, i ulaska u javnost, gdje teži utjecati na društveno-političke odluke. Pozivajući se na rezultate UNIGEM istraživanja, autorice primjećuju da ispitane osobe većinom percipiraju negativan utjecaj kulture, religije i tradicije na rodno uvjetovano nasilje, dok je manji broj onih koji percipiraju pozitivan utjecaj kulture, tradicije i religije na shvaćanje i prihvaćanje rodno uvjetovanog nasilja. Nadalje, ispitani koji rodne stereotipe dovode u vezu s religijom, religiju smatraju ili dominantnim ili tek jednim od čimbenika isprepletenih s kulturom ili tradicijom. Pored toga, ovo poglavlje tematizira i poteškoće u razdvajanju različitih čimbenika na pojavnost rodni stereotipa i ide u prilog početnoj hipotezi o međusobnom ispreplitanju utjecaja religije, kulture i tradicije na rodne stereotipe. U konačnici, autorice konstatiraju da je za postizanje rodne ravnopravnosti i suzbijanje rodno uvjetovanog nasilja nužna razgradnja rodni stereotipa i tradicionalnih patrijarhalni stavova u širem društvenom kontekstu.

U **šestom poglavlju** autor i autorica Alija Selimović i Ljubica Tomić Selimović analiziraju percepcije i iskustva sveučilišni nastavnika i nastavnica o rodno uvjetovanom nasilju i diskriminaciji. Autor i autorica nas uvode u temu, obrazlažući da kulturni diskurs, koji je utemeljen na patrijarhalni vrijednostima, postaje pogodan teren za usadivanje ideja koje proizlaze iz domene “muškog svjetonazora”. Akademska zajednica, karakteristična po hijerarhiji i strukturalni nejednakostima, pogodno je tlo za pojavu “momačke kulture” koja teži uspostavljanju dominacije i moći, što može voditi k pojavi rodno uvjetovanog nasilja. Empirijski nalazi iz UNIGEM istraživanja prikupljeni na temelju anketnog upitnika elaborirani su u ovom poglavlju i ukazuju da nastavnice u većoj mjeri percipiraju pojavnost različitih formi rodne nejednakosti, te da su češće izložene nasilju i uznemiravanju. Najčešće forme uznemiravanja koje su iskusile su komentari sa seksualnom konotacijom i neprikladno promatranje ili zurenje. Najrjeđe forme rodno uvjetovanog nasilja bile su pokušaj silovanja i silovanje. Tematska analiza narativa iz intervju rezultirala je detekcijom četiri teme uzorka višeg reda uključujući *profesionalnu degradaciju* (degradacija u profesiji), *prikriveno izrabljivanje*, *degradaciju osobnosti* i *konflikt identiteta/uloga*, preko kojih se manifestiralo rodno uvjetovano nasilje, a koje pokrivaju raspon od “latentni”, kao što su forme prikrivenog izrabljivanja, pa sve do “hostilni” formi psihičkog uznemiravanja i nasilja koje uključuju osobno i profesionalno umanjivanje i degradaciju.

Sedmo poglavlje autorice Jasmine Husanović ulazi u problematiku izazova interseksionalnosti kao mogućeg plodotvornog pristupa pri analizi rodne ravnopravnosti na visokoškolskim institucijama, s ciljem da iz te perspektive kritički sagleda rezultate

UNIGEM istraživanja. Autorica prvo sagledava nekoliko ključnih uvida vezano za proučavanje interseksionalnosti na razmeđu feminizma i kritičkog realizma općenito. Poglavlje se temelji na stajalištu da se pitanje materijalnosti, razlike i relacionalnosti u kontekstu rodne ravnopravnosti mora sagledati iz perspektive teorija interseksionalnosti i novog materijalizma, te iz perspektive dijalektičkog kritičkog realizma, jer jedni druge nadopunjuju, bez obzira na brojne srazove i nesuglasja. U analizi empirijskih rezultata kvalitativnog i kvantitativnog UNIGEM istraživanja u ovom poglavlju nisu samo uočeni i analizirani prisutni i vidljivi pokazatelji isprepletenih oblika nejednakosti na sveučilišnim institucijama, te stavovi i mišljenja ispitanica i ispitanika o solidarnosti, nego i ono što je ostalo nevidljivo, odsutno ili nedotaknuto istraživanjem, a to je prvenstveno pitanje klase. Teza ovog poglavlja je da kategorija klase, a sukladno tome i različiti oblici solidarnosti u interseksionalnom ključu, treba biti iscrpnije analizirana kada je cilj postizanje ravnopravnosti na visokoškolskim institucijama kroz interseksionalne leće. U tom pravcu autorica daje značajne i inspirativne smjernice koristeći feminističku teoriju inspiriranu radom Pierra Bourdieua, kako bi se otvorila vrata narednim istraživanjima rodne (ne)ravnopravnosti koje će interseksionalnost kao konceptualni i metodološki okvir staviti u samo središte takvog poduhvata, a pitanje klase u prvi plan.

U osmom poglavlju autorica Vesna Bratovčić analizira rezultate UNIGEM istraživanja iz perspektive suodnosa roda, invalidnosti i interseksionalnosti. Nakon uvoda u prakseološke i terminološke izazove oko pitanja invalidnosti danas, autorica se fokusira na pitanje diskriminacije i nasilja na temelju spola i roda nad osobama s invaliditetom u području visokog obrazovanja. Mada se pokazuje kako se većina ispitanica i ispitanika u sklopu UNIGEM istraživanja potpuno ili djelomično slaže s tvrdnjom da takve osobe trpe viši stupanj nasilja i diskriminacije, autorica primjećuje da u istraživanju ima prilično nepreciznosti jer su skupa u ista pitanja stavljene istovremeno razne marginalizirane, subordinirane i/ili skupine u potrebama što čini teškim analizu specifične dimenzije koja se odnosi na invalidnost. Autorica također analizira pokazatelje iz kojih se vidi da ispitanici/e imaju veoma oskudno osobno i profesionalno iskustvo s osobama s invaliditetom uopće, i da nemaju saznanja ili osobno iskustvo vezano za rodnu diskriminaciju i nasilje nad osobama s invaliditetom na visokoškolskim ustanovama. Iskustva i osobni stavovi vezani za diskriminaciju osoba s invaliditetom najviše se tiču njihovog invaliditeta kao takvog te neprilagođenosti prostora i uvjeta za studiranje. Iz ovoga autorica izvodi zaključak da se, umjesto razumne prilagodbe i osiguravanja jednakih mogućnosti za učenje i sudjelovanje, osobama s invaliditetom često daju olakšice koje više naginju k milosrđu i sažaljenju nego k jednakopravnosti u visokom obrazovanju, što dodatno potiče predrasude i stereotipe prema ovoj populaciji, bez obzira na primjere "pozitivne diskriminacije".

Deveto poglavlje bavi se analizom položaja LGBTIQ i osoba s invaliditetom u visokoškolskim institucijama i njihove izloženosti rodno uvjetovanom nasilju. Autor Zoran Krstić, nakon pregleda postojeće literature, te iz analize kvalitativnog i kvantitativnog UNIGEM istraživanja, zaključuje da se iskustva ove dvije marginalizirane skupine razlikuju. Kada je riječ o problemima LGBTIQ populacije, problemi su strukturirani

dominantnom heteronormativnošću, u većoj ili manjoj mjeri. Kada je riječ o rodno uvjetovanom nasilju na sveučilištima prema pripadnicima LGBTIQ populacije, čini se kako je njihova pozicija tu općenito bolja u odnosu na društvo u cjelini, prema rezultatima UNIGEM istraživanja koje ne detektira ovaj problem. Prije će biti da se svojom seksualnom mimikrijom ove osobe u određenom smislu brane od eventualnog rodno uvjetovanog nasilja, pa je problem ove vrste nasilja oko seksualne orijentacije, rodnog identiteta i spolnosti još uvijek "nevidljiv". Autor primjećuje i da rodno uvjetovano nasilje nad osobama s invaliditetom također nije vidljivo zbog njihovog slabog sudjelovanja u visokom obrazovanju. Njihov status drugosti, ili bolje rečeno različitosti, uglavnom nije moguće sakriti, pa je okruženju odmah jasno da te osobe imaju drugačiji status od većine, i prema njima je manje hostilno nego prema pripadnicima LGBTIQ populacije na pojavnj ravnj. Autor poentira zaključkom da većina ispitanika i ispitanica jeste svjesna infrastrukturnih i organizacijskih poteškoća s kojima se osobe s invaliditetom susreću, te da postoji tendencija rodno uvjetovanog nasilja prema osobama s invaliditetom.

Autorica Milena Karapetrović u **desetom poglavlju** iscrpno sagledava značaj institucionaliziranja rodne politike u kontekstu sveučilišta u regiji koji tek počinju s izgradnjom institucionalnih mehanizama rodne ravnopravnosti. Njena analiza pokazuje kako znatna većina ispitanika i ispitanica ne zna postoje li u njihovim institucijama tijela i institucionalni mehanizmi za sprečavanje i borbu protiv seksualnog uznemiravanja i rodnog uvjetovanog nasilja, te da je tek neznatan broj ispitanih sudjelovao na edukacijama unutar vlastitog sveučilišta koje se bave pitanjem neravnopravnog položaja žena u društvu. Rodno uvjetovano nasilje je tema koja bude obično potaknuta konkretnim slučajevima, ako su bili vidljivi u medijima ili sudski procesuirani, ali isto tako seksualno uznemiravanje ostaje najčešće neprimijećeno i o tome više govore žene nego muškarci. Autorica tako zaključuje da se i dalje često očituje patrijarhalno-tradicijski stav da je riječ o temama o kojima se ne treba javno govoriti, te da će više nanijeti štete samoj žrtvi nego počinitelju. Ona primjećuje da, premda se o odgovornosti i nadležnosti društvenih institucija i obrazovnog sustava izražavaju uglavnom jasni stavovi, u većini slučajeva izostaje i spremnost za individualno sudjelovanje u tim procesima. Ako postoje individualni naponi da se i unutar akademskog prostora mijenja stav o rodnoj ravnopravnosti, i dalje su nedovoljni, kao što je nedovoljna i spremnost institucija da na te izazove odgovori kroz cjelovitu analizu vlastitog djelovanja i pristupa kada je riječ o primjeni rodnih politika u obrazovanju i znanstvenom djelovanju.

Jedanaesto poglavlje autorica Dženane Radončić i Karoline Lendák-Kabók tematizira orodnjavanje nastavnih planova i programa kao jedan od temeljnih zadataka u postizanju rodne ravnopravnosti na sveučilištu. Autorice naglašavaju da prikupljeni podatci jasno i nedvosmisleno ističu potrebu za rodno inkluzivnim pristupom, a da su neslaganja ili otpori u ovom smislu izuzetci. Manja suglasnost postoji oko konkretnog modaliteta orodnjavanja, naročito oko izbornosti ili obveznosti rodnih tema i kolegija. Stav autorica je da bi u trenutnim uvjetima hibridni pristup bio optimalan, a on podrazumijeva orodnjavanje nastavnih planova i programa za većinu predmeta, te dodatno predviđanje drugih oblika nastave (obvezni ili izborni predmet, serija specijalističkih

predavanja, radionica ili treninga), kao i neformalne oblike edukacije za administrativno i nastavno osoblje, te studentice i studente. Autorice naglašavaju da je poticanje pozitivnih društvenih promjena nužno vršiti na sustavan način, kroz sustav formalnog obrazovanja. Smatraju poželjnim iznutra generirati inicijalni impuls za nužne promjene, podizanjem svijesti i razumijevanja značaja rodne ravnopravnosti za kvalitetan obrazovni proces i, dugoročno gledano, pravednije i inkluzivnije društvo. Također navode drugu alternativu, da poticaj za promjene doprije izvana tako što će uspješan proces akreditacije visokoobrazovnih ustanova biti uvjetovan inkorporiranjem tema rodne ravnopravnosti na inkluzivan ili komplementaran način, pri čemu bi bila korisna uspostava interdisciplinarnog tijela koje bi vršilo monitoring kvalitete procesa orodnjavanja i svojom ekspertizom pružalo potporu i pomoć za održiv sustav rodno inkluzivnog visokog obrazovanja.

U dvanaestom poglavlju autorica Nikoleta Đukanović analizira usklađivanje nastavnih planova i programa na sveučilištima u regiji sa standardima Europske unije u oblasti rodne ravnopravnosti. Analizirajući stavove ispitanika/ca, dominantno iz reda nastavnog osoblja na sveučilištima u Srbiji, Bosni i Hercegovini, Crnoj Gori i Hrvatskoj o ovom problemu, autorica ukazuje na veoma zabrinjavajuće aktualno stanje jer ova tema apsolutno nije postavljena kao prioritet na sveučilištima. Značajan dio ispitanica ukazuje na važnost sustavnog, umjesto individualnog pristupa ovom problemu, ali – dok ispitanice većinom podržavaju osuvremenjivanje kurikuluma – ispitanici su podijeljeni na one koji takvu potrebu uočavaju i podržavaju, na one koji smatraju da su izborni ili izvannastavni edukativni sadržaji pogodniji način inkorporiranja rodne tematike u nastavne sadržaje, dok ima i onih (malobrojnih) koji ukazuju da postoje mnogo važnije teme od pitanja rodne ravnopravnosti. Autorica naglašava kako brojni ispitanici/e vide opravdanost uvjetovanja sveučilišta od strane Europske unije strogim kriterijima iz oblasti rodne ravnopravnosti prilikom prijavljivanja za EU fondove, smatrajući izvanjske utjecaje međunarodnih aktera najučinkovitijim načinom da se dođe do dugoročnog unapređenja u ovoj oblasti. Ipak, i kada se opravdavaju takvi mehanizmi izvanjskog pritiska, smatra se da oni nisu dostatni i da je potrebna dublja transformacija iznutra kako bi se izbjeglo formalno usvajanje zakonskih i strateških akata, bez vidljivijeg stvarnog napretka u toj oblasti. Autorice tako pružaju diferenciranu sliku institucionalnih izazova i otpora kada je u pitanju integracija europskih standarda i praksi u rodne ravnopravnosti u institucijama visokog obrazovanja.

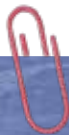
Lekcije iz UNIGEM istraživanja

Ovo je prvo regionalno istraživanje o izazovima integracije rodne ravnopravnosti i borbe protiv rodno uvjetovanog nasilja na sveučilištima u četiri zemlje Balkana: BiH, Crnoj Gori, Hrvatskoj i Srbiji koje je obuhvatilo nastavno i administrativno osoblje i studentsku populaciju. Rezultati istraživanja pomažu sveučilištima kreirati odgovarajuće politike djelovanja, zakonske norme i unutarnje procedure u vezi s rodno uvjetovanim nasiljem. Analizom kvantitativnih i kvalitativnih podataka došli smo do sljedećih saznanja koje predstavljamo u formi naučenih lekcija:

- O rodnoj ravnopravnosti se općenito malo zna, ali su žene malo više nego muškarci informirane o ovim pitanjima.
- Vrlo je malo predmeta i nastavnih sadržaja u kojima je rodna perspektiva integrirana ili koji zasebno obrađuju ove teme.
- Rodno uvjetovano nasilje je prisutno na sveučilištima kao i drugim segmentima društva, ali se o tome uglavnom šuti.
- Rodno uvjetovano nasilje utječe na život nastavnog i administrativnog osoblja, studenata i studentica.
- Procedure za sprečavanje rodno uvjetovanog nasilja nisu poznate nastavnom i administrativnom osoblju, s obzirom na to da na sveučilištima postoji kultura straha, tišine i nezamjeranja.
- Češće iskustvo s rodno uvjetovanim nasiljem čini žene iz svih sveučilišnih zajednica (nastavno i administrativno osoblje, studentice) svjesnijima o postojanju diskriminacije i rodno uvjetovanog nasilja, posebno nasilja i diskriminacije koji su usmjereni prema ranjivim skupinama, kao što su etničke, rodne i religijske manjine, osobama iz LGBTIAQ+ zajednice i osobama s invaliditetom.
- Rodno uvjetovano nasilje ima mnogo lica i naličja – od vulgarnih komentara sa seksualnom konotacijom do složenog, benevolentnog seksizma.
- Rodno uvjetovano nasilje je rezultat internaliziranog seksizma i prihvatanja rodni stereotipa koji postoje u procesima socijalizacije i kulturi.
- Postojanje i utjecaj rodno uvjetovanog nasilja minimiziraju se na sveučilištima, stoga žene ne prijavljuju rodno uvjetovano nasilje kao oblik ozbiljnog kršenja njihovih prava i sloboda.
- Počinitelji rodno uvjetovanog nasilja ne procesuiraju se i nastavljaju raditi na sveučilištima, zbog čega žene ne prijavljuju rodno uvjetovano nasilje i nemaju povjerenje u institucije.
- Rodno uvjetovano nasilje se često događa u kombinaciji s drugim vrstama nasilja, uključujući i mobbing.
- Rodno uvjetovano nasilje se negativno odražava na zdravlje, blagostanje i karijere i žena i muškaraca.
- Rodno uvjetovano nasilje košta: zdravstveni i ekonomski troškovi rodno uvjetovanog nasilja mogu se značajno umanjiti ako se ovaj vid nasilja sprečava.

Literatura

- Anić, J. R. (2021). Anti-Genderismus in Kroatien – Kontextbezogene Besonderheiten. U: Sonja A. Strube – Rita Perintfalvi – Raphaela Hemet – Miriam Metzke – Cicek Sahbaz (ur.), *Anti-Genderismus in Europa. Allianzen von Rechtspopulismus und religiösem Fundamentalismus. Mobilisierung – Vernetzung – Transformation*, Bielfeld – transcript Verlag.
- Anitha, S. i Lewis, R. (2018). *Gender-based violence in university communities*. Policy Press, Kindle Edition.
- Bakšić-Muftić, J. et. al. (2022). *Kako postići rodnu ravnopravnost na univerzitetima*. Sarajevo: UNDP.
- Dimitrijević, A., Mladenović, M. (2017). Seksualno uznemiravanje studenata: Rezultati istraživanja. *Temida*, 2, str. 291–309.
- Fitzgerald, L. F., Drasgow, F., Hulin, C. L., Gelfand, M. J., Magley, V. J. (1997). Antecedents and consequences of sexual harassment in organizations: A test of an integrated model. *Journal of Applied Psychology*, 82(4), 578–589.
- Gaćanica, L. (2019). *Gender-based Discrimination and Labour in Bosnia and Herzegovina*. Banja Luka: Helsinki Citizens' Assembly Banja Luka.
- Gavin, J. H.; Campbell, Q. J.; David J. G. (2021). *Ending Sexual Violence in College*. Johns Hopkins University Press. Kindle Edition.
- Kuhar, R. i Paternote, D. (2017). *Anti-gender Campaigns in Europe. Mobilizing Against Gender Equality*. Rowman & Littlefield Publishers.
- Hlavka, H. (2014). Normalizing Sexual Violence: Young Women Account for Harassment and Abuse. *Gender and Society*. 28 (3): 337–58.
- McKinsey Company. (2021). *Women in the Workplace*. <https://www.mckinsey.com/featured-insights/diversity-and-inclusion/women-in-the-workplace> (Pristup: 10. 6. 2022.).
- NYC Major's Office to End Domestic and Gender-Based Violence. *Annual Report*. (2020). <https://www1.nyc.gov/assets/ocdv/downloads/pdf/ENDGBV-2020-Annual-Report.pdf> (Pristup: 10. 4. 2022.).
- Resanović, M. (2021). *Istraživanje o praksama za prijavljivanje seksualnog uznemiravanja na fakultetima u Srbiji*. Beograd: Fondacija za otvoreno društvo.
- Spahić Šiljak, Z. ur. (2019). *Bosanski labirint: kultura, rod i liderstvo*. Sarajevo: TPO Fondacija.

Rodna ravnopravnost i rodno uvjetovano nasilje na sveučilištima u BiH, Crnoj Gori, Hrvatskoj i Srbiji: pregled teorijskog i metodološkog okvira i ključnih nalaza

Uvod

Uvođenje rodne dimenzije u sveučilišno obrazovanje važan je čimbenik pri stvaranju jedinstvenog europskog obrazovnog prostora, definiranog Bolonjskom deklaracijom koji podrazumijeva interkulturalnost, interdisciplinarnost, primjenu interaktivnih nastavnih metoda, demokratizaciju obrazovanja i osiguravanje jednakog pristupa za sve, ali i obrazovanje za rodnu ravnopravnost, mir i toleranciju. Obrazovne institucije na kojima se obrazuju mladi trebale bi svojim djelovanjem mijenjati i promicati ideje i politike rodne ravnopravnosti kao temeljne postulate demokracije i humanističkih vrijednosti, te na taj način pozitivno utjecati na društveni kontekst.

Ipak, bez obzira na ulogu akademskih institucija kao stupova demokracije, stereotipna ponašanja u implicitnom obliku prisutna su u akademskom kontekstu, a neki od primjera takvih nesvjesnih diskriminatornih ponašanja jesu npr. fokusiranje na izgled žena umjesto na njihova postignuća, obraćanje više pažnje na govor muškarca u odnosu na govor žena, različita stajališta vezana za bračni i roditeljski status muškarca i žene, kao i pripisivanje postignuća žena drugim čimbenicima a ne njihovim sposobnostima. Ambivalentni seksizam koji se može manifestirati u formi hostilnog ili benevolentnog seksizma (Nelson, 2016) dovodi žene u inferiorni položaj u odnosu na muškarce i konceptualizira ih kao slabe, privržene, osjetljive i nekompetentne. Dok fizički napadi obično rezultiraju psiho-fizičkom traumom, implicitna i ambivalentna seksistička ponašanja posljedično utječu da osobe sumnjaju u sebe i u svoje kognitivne sposobnosti, što najčešće rezultira smanjenim postignućima i lošijim uspjehom u obrazovanju i/ili na poslu. Takva se ponašanja mogu internalizirati u obliku negativnih afektivnih stanja zbog kojih osobe mogu početi vjerovati da su one uzrok problema, te da su one izazvale napade ili omalovažavanje (Jackson, 2019).

S tim u vezi, istraživanje provedeno u okviru UNIGEM projekta treba promatrati kao značajan iskorak u procesu intenziviranja rasprave u akademskim i širim društvenim krugovima o rodnoj neravnopravnosti i rodno uvjetovanom nasilju na sveučilištima, što kao problem perzistira, ali je dugo bilo zanemareno i obavijeno velom šutnje. Regionalno istraživanje o rodnoj neravnopravnosti i rodno uvjetovanom nasilju predstavlja pionirski poduhvat, s potencijalom da iznjedri važne teorijske i praktične implikacije za uvođenje rodne perspektive u rad i djelovanje visokoškolskih institucija.

U ovom poglavlju, dan je osvrt na istraživački problem, ciljeve istraživanja, hipotezu i istraživačka pitanja koja su vodila regionalno istraživanje. Obrazložena je istraživačka paradigma i istraživački dizajn definiran kao teorijska, metodološka i podatkovna triangulacija, te je prezentiran analitički okvir, uzorak i metode prikupljanja podataka na javnim i privatnim sveučilištima u BiH, Crnoj Gori, Hrvatskoj i Srbiji. U konačnici, ovo poglavlje daje kratki pregled ključnih nalaza iz kvalitativnog i kvantitativnog istraživanja, a koji će biti detaljno elaborirani u narednim poglavljima ove publikacije.

Istraživački problem

Bez obzira na međunarodne dokumente koji govore o značaju i proklamaciji rodne ravnopravnosti u svim oblastima društvenog života, nalazi prethodnih istraživanja, pored toga što su rijetki, upućuju na nejednak status žena i muškaraca u visokom obrazovanju. Česta pojava u visokom obrazovanju jesu seksistički odnosi između muškaraca i žena koji se manifestiraju u različitim formama, počevši od povremenih, naizgled bezazlenih šala, pa do fizičkih i seksualnih napada. Ovakvi su napadi uglavnom usmjereni na žene, iako nije rijetkost da su i muškarci prijavljivali seksualno uznemiravanje na fakultetima (Rogers, 2021). Diskriminatorna ponašanja, seksualna uznemiravanja i napadi jednako su zastupljeni i kod studentske populacije i kod akademskog i neakademskog osoblja na sveučilištima. Ovakva ponašanja koja znače rodno uvjetovano uznemiravanje često se ne potiču namjerno, već su dio uobičajenih, kulturno i društveno prihvaćenih odnosa i komunikacije gdje se stereotipi ili nesvjesne hipoteze o spolnim razlikama naturaliziraju i postaju dio svakodnevnice kulture (Allan i Madden, 2006).

Do sada nije provedeno regionalno istraživanje na teme rodne ravnopravnosti i rodno uvjetovanog nasilja u akademskom kontekstu u zemljama zapadnog Balkana, ne postoji komparativno istraživanje o stavovima studentske populacije i nastavnog kadra, te ne postoje rezultati analiza o psihičkim i ekonomskim posljedicama rodno uvjetovanog nasilja u visokom obrazovanju, što znači da će rezultati ovog istraživanja u okviru UNIGEM projekta imati kako praktičnu tako i znanstvenu važnost i doprinos.

Ciljevi istraživanja, hipoteza i istraživačka pitanja

Cilj istraživanja je ustanoviti u kojoj mjeri je rodno uvjetovano nasilje prisutno među nastavnicima i nastavnicama, studentima i studenticama, kakve su njihove percepcije, stavovi i znanja, postoje li mehanizmi sprečavanja i zaštite od rodno uvjetovanog nasilja, kakva je organizacijska kultura na sveučilištima, te kako rodno uvjetovano nasilje utječe na psihičko zdravlje i karijere žena i muškaraca.

Rodno uvjetovano nasilje je u velikoj mjeri prisutno te je internalizirano kao način života u mnogim kulturama, pa **hipoteza od koje se polazi u ovom istraživanju glasi da je rodno uvjetovano nasilje prisutno i na sveučilištima u zemljama Balkana, te da je sveučilišna kultura nesenzibilna na rodno uvjetovano nasilje što negativno utječe na živote studentica i studenata, nastavnika i nastavnica.**

Studentice i studenti koji su žrtve rodno uvjetovanog nasilja imaju probleme sa završavanjem studija, biranjem zanimanja u kojima će biti manje izloženi nasilju te je njihov odnos prema radnim koleg(ic)ama obilježen proživljenim iskustvom nasilja. Nastavnici i nastavnice često odustaju od karijere, povlače se i gube volju za aktivnim sudjelovanjem u akademskoj zajednici, što se posljedično odražava na njihovu produktivnost i napredovanje u karijeri. Pored toga što rodno uvjetovano nasilje na sveučilištima utječe na stvaranje toksične institucionalne kulture, ono se negativno reflektira i na društvo u cjelini.

Ovo istraživanje je bilo vođeno *sljedećim istraživačkim pitanjima*:

- Što ispitanice/i (studenti/ce, nastavnici/e i administrativno osoblje) na sveučilištima znaju o rodu i rodno uvjetovanom nasilju?
- Kako ispitanice/i na sveučilištima općenito percipiraju rodno uvjetovano nasilje?
- Na koji način žene i muškarci koji su bili izloženi rodno uvjetovanom nasilju reagiraju na to, te poduzimaju li nešto?
- Shvaćaju li žene i muškarci koji su bili izloženi nekom od oblika rodno uvjetovanog nasilja u kojoj mjeri to utječe na njihove karijere, poslove, kao i način ophođenja s kolegama i kolegicama?
- Koje mjere sprečavanja i mehanizme zaštite ispitanici/e vide kao potrebne i učinkovite?
- Koje promjene ispitanici/e smatraju važnim u organizacijskoj kulturi sveučilišta i društva općenito?

Istraživačka paradigma i dizajn istraživanja

Uzimajući u obzir da istraživanje promatra problematiku rodno uvjetovanog nasilja iz feminističke perspektive i perspektive rodnih studija, postavlja se pitanje koja paradigmatička pozicija najviše odgovara takvoj vrsti istraživanja. Feministička literatura je prije svega kritičkoga karaktera i, između ostalih, često pronalazi svoje utemeljenje u feminističkoj teoriji stajališta (FTS) i teoriji interseksionalnosti, stoga se i paradigmatička pozicija treba temeljiti na kritičkom pristupu. Usprkos prijemima s FTS-om (New, 1998), paradigmatička pozicija u ovom istraživanju je pozicija progresivnog kritičkog realizma koja u proteklim desetljećima dobiva sve važnije mjesto u feminističkim krugovima i istraživanjima koja posebno naglašavaju interseksionalnost (vidjeti npr. Grohmann, van Ingen i Gunnarsson, 2020; Clegg, 2016). Kritički realizam promatra pozitivizam i društveni konstruktivizam kao vještačke, nerealne i antropocentrične teorije. Ova paradigma polazi od pretpostavke da društveni fenomen (npr. rodna ravnopravnost i rodno uvjetovano nasilje) može postojati neovisno o našem znanju o njemu, tj. fenomen postoji neovisno o istraživaču/ici koja provodi opservacije, spoznaje ga i

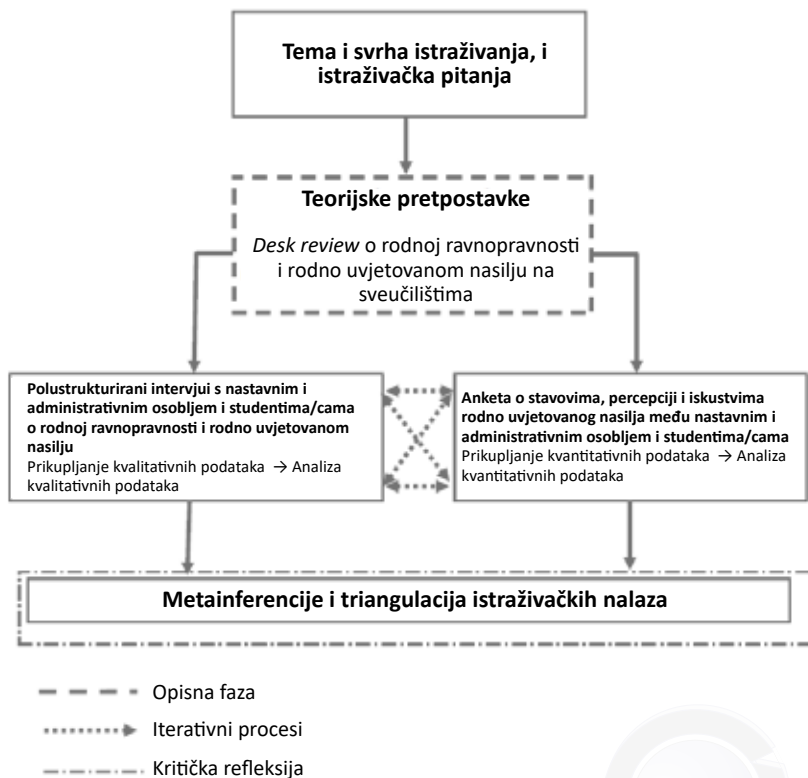
konstruira (Fleetwood, 2005). Kritički/e realisti/ce promatraju svijet kao multidimenzionalni otvoreni sustav u kojem je realnost stratificirana (Bhaskar, 1978). Ishodi su posljedica interakcija između društvenih struktura, mehanizama i ljudskog djelovanja. Takvi kauzalni mehanizmi imaju snažan potencijal za utjecaj, ali njihova aktualizacija je ovisna o kontekstu u kojem ti mehanizmi djeluju.

Važan pristup u kritičkom realizmu, posebno iz perspektive feminističkih teorija, jeste morfogeneza koju je utemeljila Margaret Archer (1995). Naime, ovaj pristup pruža temelj za analizu opresija u društvu koje se preklapaju, a na koje ukazuje teorija interseksionalnosti, ujedno stvarajući prostor za uvođenje metodoloških mogućnosti za uključivanje i analiziranje djelovanja žena u društvenom kontekstu (engl. *women's agency*) (Crenshaw, 1989; Clegg, 2016; Wimalasena, 2017). Archer prepoznaje međuovisnost strukture i djelovanja, te ukazuje da bez ljudi ne bi bilo društvenih struktura, pri tome naglašavajući da oni djeluju u različitim vremenskim okvirima. Postojeće društvene strukture ili ograničavaju ili osnažuju *ljudske agente* na interakcije, koje pak mogu imati namjerne ili nenamjerne posljedice. Takve posljedice dovode ili do reprodukcije početne društvene strukture (morfostaza) ili pak do njene transformacije (morfogeneza). Ergo, kritički realizam, posebno morfogenetički pristup, pruža temelj za teoretiziranje o djelovanju (engl. *agency theory*) koje je od ključnog značaja za razumijevanje socijalnih pokreta, uključujući i feministički pokret (Clegg, 2016). Realistička dimenzija u feminističkim studijama je od ključne važnosti, kako ističu Katelin Albert i ostali (2020), posebno uzimajući u obzir činjenicu kako feministi/ce insistiraju na stavu da strukture dominacije postoje i da upravo te strukture onemogućavaju ili potiskuju glas i status ranjivih skupina. Ipak, treba napomenuti da debata o kompatibilnosti FST-a i kritičkog realizma traje, ali je sve veći broj autorica i autora koji smatraju da se feministička teorija stajališta (FST) i kritički realizam mogu pomiriti, na način da se FST treba više kretati k ontološkom, dok bi se kritički realizam trebao usmjeriti prema epistemologiji što će pomoći istraživačima i istraživačicama stvoriti prostor za rješavanje metateorijskih pitanja koja proizlaze iz kritičkog realizma (Sweet, 2018; Edwards i Brehm, 2015). U svom osvrtu na FST i kritički realizam, Caroline New (1998) ističe da kroz identifikaciju i razlikovanje društvenih, kulturnih i psiholoških struktura i procesa, te definiranje odgovornosti povezanih s rodnim razlikama u odnosu na te strukture i procese, možemo utvrditi imaju li žene zajedničke interese i u kojim se uvjetima mogu mobilizirati kako bi dale zamah strukturnim promjenama. Pri tome se New (1998) kritički osvrće na FST i ističe kako jeste činjenica da je znanje situirano, kao što tvrdi Donna Harraway (1988), ali to ne znači da su sve perspektive jednako dobre da bi bile uzete u obzir ili da ne postoje dobri načini za prosuđivanje između njih.

Zagovornici/e kritičkog realizma fokus stavljaju na društvene odnose i procese društvene transformacije. Sukladno tome, kritički realizam kao paradigmatička pozicija je karakterističan po metodološkom pragmatizmu koji istraživači(ca)ma daje dovoljno "manevarskog prostora" za kombiniranje različitih metodoloških alata u istraživanju: kvalitativnih i kvantitativnih. **Progresivistička paradigma kritičkog realizma** je jedina, u potpunosti, komplementarna *mixed-method* istraživačkom dizajnu koji će u ovom

istraživanju biti prezentiran u formi simultane podatkovne i *between-method* triangulacije. Na taj način, kritički realizam kao paradigma odbacuje dogmatičnost pozitivističke i interpretativističke paradigmatске pozicije i dozvoljava njihovo kombiniranje.

Slika 1. Dizajn *mixed-method* studije

Sukladno paradigmatškoj poziciji utemeljenoj u kritičkom realizmu, u istraživanju će biti primijenjen *mixed-method* dizajn, i to simultana triangulacija na temelju *multi-level* uzorkovanja u kvalitativnim i kvantitativnim komponentama istraživanja. U *mixed-method* dizajnu ovako složenog regionalnog istraživanja, autori/ce poglavlja će davati prioritet kvalitativnom ili kvantitativnom istraživanju, u ovisnosti o njihovom teorijskom polazištu, tj. znanstvenoj disciplini iz koje promatraju problematiku kojom se bave. Nakon analize i kvalitativnih i kvantitativnih podataka, autori/ce će pristupiti triangulaciji podataka, njihovoj sveobuhvatnoj interpretaciji i kritičkoj refleksiji kako bi dali odgovor na definirana istraživačka pitanja i testirali postavljene istraživačke hipoteze u okviru tematike kojom se bave.

Tablica 1. Faze istraživanja

Faza	Cilj	Metodologija	Metoda prikupljanja podataka	Uzorkovanje	Uzorak	Izvori podataka za <i>qual</i> analizu	Analiza
qual	Istražiti individualna iskustva, stavove i percepcije nastavnog i administrativnog osoblja i studenata/ica o rodnoj ravnopravnosti i rodno uvjetovanom nasilju na sveučilištima	Utemeljena teorija uz <i>a priori</i> tematski okvir	Intervjuiranje	Namjerno uzorkovanje	133 intervjuirane osobe	Transkripti polustrukturiranih intervju s nastavnim i administrativnim osobljem i studentima/cama	Analiza stalnih usporedbi; analiza pojavnosti kodova; analiza narativa
quant	Istražiti percepcije i stavove nastavnog, administrativnog osoblja i studenata/ica o rodnoj ravnopravnosti i rodno uvjetovanom nasilju na sveučilištima	Deduktivni pristup	Anketiranje	Slučajno uzorkovanje	Ukupno 4754 ispitanika/ce od čega 3224 studenta/ice, 1159 nastavnika/ca 371 zaposleno u administraciji	Odgovori iz anketnih upitnika	Deskriptivna statistika, parametarski/neparametarski testovi

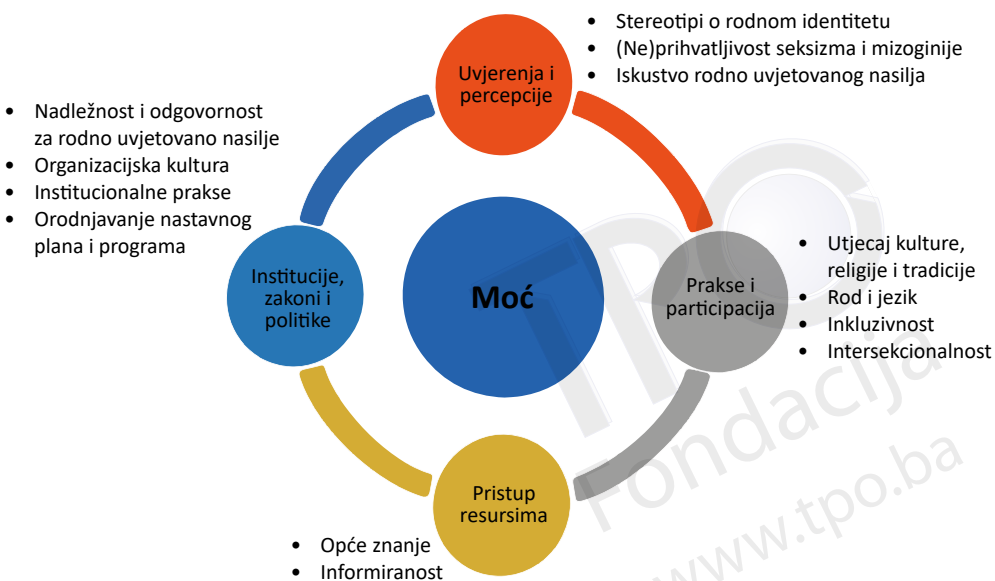
Sukladno paradigmi kritičkog realizma, provedeno je kvalitativno i kvantitativno istraživanje u dvije faze (tablica) kojim su se nastojale ispitati: rodne politike na sveučilištima u Bosni i Hercegovini, Crnoj Gori, Hrvatskoj i Srbiji, mjere koje su fokusirane na zaštitu rodne ravnopravnosti na sveučilištima, percepcije i stavovi nastavnog osoblja, studenata i studentica te administrativnog osoblja o rodnoj ravnopravnosti i seksualnom uznemiravanju, kao i stupanj poznavanja pojmova značajnih za oblasti rodne ravnopravnost i rodno uvjetovanog nasilja. Istraživanje o rodnim pitanjima provedeno je među nastavnicima/nastavnicama, studentima/studenticama i administrativnim osobljem (rukovoditeljima i rukovoditeljicama stručnih službi) na 18 partnerskih sveučilišta u navedene četiri zemlje.

Analički okvir, uzorak i metode prikupljanja podataka

Prilikom pripreme upitnika za intervju i anketu kao i pri organizaciji primarnih i sekundarnih podataka rukovodili smo se Okvirom za rodnu analizu (engl. *Gender Analysis Framework*)⁵ kao analitičkim okvirom za analizu društvenih struktura, koji daje osnovu za organizaciju informacija o rodnoj ravnopravnosti i rodno uvjetovanom nasilju na sveučilištima. Četiri oblasti koje uključuje Okvir za rodnu analizu su:

- *pristup resursima* (npr. informacijama, znanju, društvenim mrežama),
- *uvjerenja i percepcije* (npr. sustavi kulturalnih uvjerenja ili norme o tome što znači biti muškarac ili žena u određenom kontekstu),
- *prakse i sudjelovanje* (npr. norme koje utječu na ponašanje muškaraca i žena i tako strukturiraju aktivnosti kojima se oni bave, uključujući rodne uloge i odgovornosti),
- *institucije, zakoni i politike* (npr. informacije o formalnim i neformalnim pravima muškaraca i žena u akademskom okruženju), te
- *moć vezana za te oblasti* (npr. može li osoba iskoristavati prilike, ostvarivati prava, kandidirati se za pozicije i obnašati ih itd.).

Slika 2. Sistematizacija tema u okviru za analizu rodne neravnopravnosti i rodno uvjetovanog nasilja

⁵ <https://gender.jhpiego.org/analysistoolkit/gender-analysis-framework/>

Okvir za rodnu analizu koji je služio kao vodilja u prikupljanju informacija iz polustrukturiranih intervjuja i anketnih upitnika daje osnovu za organizaciju i analizu informacija o rodnoj neravnopravnosti i rodno uvjetovanom nasilju (slika). Kvalitativno i kvantitativno istraživanje je bilo vođeno *a priori* tematskim okvirom deriviranim iz Okvira za rodnu analizu koji je obuhvatio teme koje će biti detaljno elaborirane u narednim poglavljima, a koje uključuju: (a) stereotipe o rodu, spolu, rodnoj ravnopravnosti ili rodno uvjetovanom nasilju, (b) institucionalno okruženje i obrazovnu politiku – nadležnosti i odgovornosti za rodno uvjetovano nasilje i institucionalne prakse, (c) utjecaj kulture, religije i tradicije na shvaćanje i prihvaćanje rodno uvjetovanog nasilja, (d) inkluzivnost i interseksionalnost – politike jednakosti i solidarnosti za rodnu ravnopravnost, kao i (e) opće znanje o rodu, spolu, rodnoj ravnopravnosti i rodno uvjetovanom nasilju kao transverzalna tema koja prožima sve ostale tematske cjeline.

Polustrukturirani intervju kao metoda prikupljanja podataka: Provedeno je ukupno 133 intervjuja sa studentima/cama, nastavnim i administrativnim osobljem na javnim i privatnim sveučilištima u BiH, Crnoj Gori, Hrvatskoj i Srbiji. U intervjuima su sudjelovala 52 muškarca i 81 žena, a intervjuirano je ukupno 76 osoba iz BiH, 7 osoba iz Crne Gore, 17 osoba iz Hrvatske i 33 osobe iz Srbije. Prosječno trajanje intervjuja je bilo između 60 i 90 minuta. Struktura uzorka je prikazana u tablici.

Tablica 2. Struktura uzorka u kvalitativnom istraživanju

	BiH	Crna Gora	Hrvatska	Srbija	Ukupno
Studenti/ce	27	3	7	9	46
Administrativno osoblje	10	1	1	3	15
Nastavno osoblje	39	3	9	21	72
Ukupno	76	7	17	33	133

Prije intervjuiranja, kreiran je protokol za vođenje intervjuja sa sve tri sugovorničke skupine (studenti/ce, nastavno i administrativno osoblje). *A priori* tematski okvir koji je služio za definiranje protokola za vođenje intervjuja obuhvatio je teme definirane na temelju Okvira za analizu (slika). Pored korištenja *a priori* tematskog okvira kao vodiča za vođenje intervjuja, tijekom intervjuja dozvoljeno je da sugovornici/e spominju i druge teme koje su povezane s pojmovima iz *a priori* okvira ili su im komplementarne. Svi intervjui su snimani, nakon čega je izvršena transkripcija, kodiranje transkripata koristeći software QDA Miner v.6 i njihova priprema za daljnju kvantitativnu i kvalitativnu analizu.

Anketiranje kao metoda prikupljanja podataka: Metodologija koja je korištena u ovom istraživanju temelji se na metodologiji za kvantitativnu analizu rodne ravnopravnosti koju je razvio Europski institut za ravnopravnost spolova (EIGE).⁶ Na temelju ovoga, definirano je da jedinice promatranja u ovom istraživanju uključuju sve sudionike/ce u visokom obrazovanju, koji su podijeljeni u tri skupine: 1. studenti i studentice; 2. nastavnici i nastavnice; te 3. rukovoditelji/ce službi na sveučilištu. Važno je spomenuti

⁶ <https://eige.europa.eu/publications/gender-mainstreaming-gender-statistics-and-indicators>

da je kod skupine 2 i skupine 3 dolazilo do preklapanja, s obzirom na to da su neki/e ispitanici/e u isto vrijeme i nastavno i administrativno osoblje na sveučilištu (npr. prodekani/ce, dekani/ce ili rektori/ce). Koordinator/ce projekta sa sveučilišta koji su sudjelovali u istraživanju su za potrebe istraživanja dostavili informacije o broju studenata/ica, nastavnog i administrativnog osoblja, razvrstanih po spolu, te za studente/ice po tipu studija. Ove informacije su korištene za kreiranje okvira uzorka kojem će biti upućen upitnik za anketiranje. Tablica ilustrira strukturu uzorka u kvantitativnom istraživanju.

Tablica 3. Struktura uzorka u kvantitativnom istraživanju

Skupina	BiH		Crna Gora		Hrvatska		Srbija		Ukupno	
	No.	%	No.	%	No.	%	No.	%	No.	%
Studenti/ce	2272	71,8	228	51,1	516	71,7	208	48,9	3224	67,8
Nastavno osoblje	683	21,6	174	39,0	124	17,2	178	41,9	1159	24,4
Administrativno osoblje	208	6,6	44	9,9	80	11,1	39	9,2	371	7,8
Ukupno	3163	100,0	446	100,0	720	100,0	425	100,0	4754	100,0

Anketa je provedena online i nije postojala mogućnost potpune kontrole uzorka. Obično se pretpostavlja da u slučaju samoadministrirajuće ankete veću vjerojatnoću za ulazak u uzorak imaju oni koji su više motivirani dati odgovore o temi koja je predmet istraživanja. Nakon provedene ankete i izvršene procedure čišćenja podataka, u ukupnom uzorku sudjelovalo je 3224 studenta i studentice, 1159 nastavnika i nastavnica te 371 zaposlena osoba u administrativnim službama na fakultetima/sveučilištima u četiri navedene države, tj. ukupno 4754 ispitanika/ce.

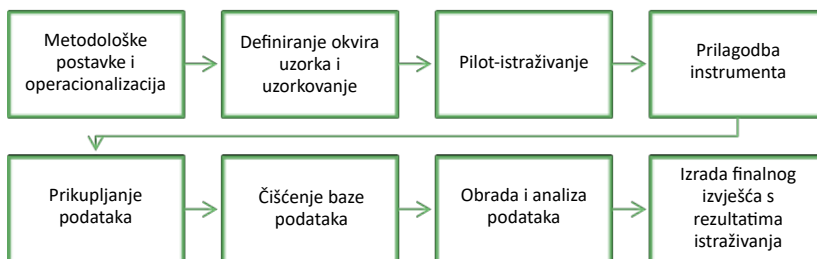
Instrumenti koji su korišteni za ispitivanje rodne ravnopravnosti i rodno uvjetovanog nasilja na sveučilištima koje se provodi u okviru UNIGEM projekta dizajnirani su posebno za svaku od skupina ispitanika/ca kako je prethodno definirano, s odgovarajućim značajnim pitanjima, i to:

- anketni upitnik za student(ic)e o rodnoj ravnopravnosti i rodno uvjetovanom nasilju koji se sastoji od 5 blokova i 47 pitanja,
- anketni upitnik za nastavno osoblje o rodnoj ravnopravnosti i rodno uvjetovanom nasilju koji se sastoji od 6 blokova i 55 pitanja,
- anketni upitnik za administrativno osoblje (rukovoditelje/rukovoditeljice) stručnih službi na sveučilištima o rodnoj ravnopravnosti i rodno uvjetovanom nasilju koji se sastoji od 6 blokova i 54 pitanja.

S obzirom na to da se anketa provodila na sveučilištima u četiri države, anketni upitnici su jezično prilagođeni na bosanski, hrvatski, srpski i crnogorski jezik, te u dva pisma: latinicu i ćirilicu. Prije početka anketiranja, provedeno je pilotiranje upitnika, a rezultati pilotiranja su uzeti u obzir prilikom finalne revizije instrumenata prije njihove distribucije ispitanicima/ama. Anketa se sastojala od različitih vrsta pitanja, i to: (a) pitanja višestrukog izbora s jednim odgovorom, (b) pitanja višestrukog izbora s više mogućih

odgovora, (c) otvorena pitanja (brojčana i tekstualna), (d) filter-pitanja (kombinirana) i (e) ljestvice procjene (nominalne i ordinalne).

Slika 3. Koraci u provedbi kvantitativnog istraživanja

Najveći broj pitanja od ispitanika/ca je zahtijevao izražavanje stupnja slaganja s tvrdnjama navedenim u upitniku. Kod ovakvih pitanja korištena je Likertova ljestvica procjene koja omogućava ispitanicima/ama odrediti stupanj slaganja s određenom tvrdnjom. U ovim slučajevima, radilo se o petostupanjskim ljestvicama, gdje je svaka tvrdnja kodirana brojevima od 1 do 5, pri čemu je brojem 1 označen najpozitivniji stav, a brojem 5 najnegativniji. Ispitanici/e su birali broj 1 (u potpunosti se slažem) za potpuno slaganje s pozitivnom izjavom ili potpuno neslaganje s negativnom izjavom, a broj 5 (u potpunosti se ne slažem) za potpuno neslaganje s izjavama. Osim ovih ekstremnih vrijednosti, ispitanici/e su mogli birati 2 (djelomično se slažem), 4 (djelomično se ne slažem) i 3 kao vrijednost koja označava da ispitanici/e nisu sigurni, odnosno da su neodlučni ili nemaju jasno definiran stav. Pitanja u anketnom upitniku su bila podijeljena u sljedeće skupine definirane na temelju ključnih tema istraživanja iz Okvira za rodnu analizu, odnosno istraživačkih pitanja: opća pitanja koja se odnose na razinu poznavanja i razumijevanja temeljnih pojmova i termina vezanih za tematiku rodne ravnopravnosti; pitanja o stavovima ispitala su o tradicionalnim rodnim ulogama muškaraca i žena, rodnim identitetima, rodnim obrascima ponašanja i prisutnosti rodne diskriminacije kako na sveučilištima/fakultetima tako i u državi iz koje dolaze; pitanja o percepciji i iskustvima rodne ravnopravnosti, rodne diskriminacije, uznemiravanja i rodno uvjetovanog nasilja studenata/ica, nastavnika/ica i administrativnog osoblja; pitanja o mjerama i prevenciji koje se provode na fakultetima i sveučilištima, a imaju za cilj sprečavanje rodne diskriminacije i rodno uvjetovanog nasilja. Pored trenutnog stanja na svakom od fakulteta koji su dio uzorka, ova pitanja su ispitala stavove o mjerama koje bi se trebale provoditi u budućnosti, kao i o osobnim doprinosima ispitanika/ca u sprečavanju ovog oblika neravnopravnosti i diskriminacije; pitanja o sociodemografskim karakteristikama ispitanika/ca kao što su spol, dob, razina obrazovanja i slično, te pitanja o zaposlenju za nastavno i administrativno osoblje, poput podataka o radnom statusu, vrsti zaposlenja nastavnika/ca i administrativnog osoblja.

Pregled ključnih nalaza regionalnog istraživanja po tematskim cjelinama

Ovaj dio poglavlja ima za cilj predstaviti neke od ključnih nalaza regionalnog istraživanja po tematskim cjelinama, koje uključuju: (i) stereotipe o rodnom/spolnom identitetu i seksualnosti, iskustvo rodno uvjetovanog nasilja i neprihvatljivost seksizma, mizoginije i homofobije; (ii) rod, jezik i moć; (iii) utjecaj kulture, religije i tradicije na shvaćanje i prihvaćanje rodno uvjetovanog nasilja; (iv) inkluzivnost i intersekcionalnost – politike jednakosti i solidarnosti za rodnu ravnopravnost, te (v) institucionalno okruženje i obrazovne politike – nadležnosti i odgovornosti za rodno uvjetovano nasilje i institucionalne prakse.

Pored navedenih tematskih cjelina, od posebne važnosti za ovo istraživanje bilo je ustanoviti koja je razina spoznaje i znanja o rodnoj ravnopravnosti, rodnoj diskriminaciji i rodno uvjetovanom nasilju kod studenata i studentica, nastavnog i administrativnog osoblja. Kako bi se uvele promjene i rodno osviještene politike u visoko obrazovanje, početni korak jeste stjecanje uvida u stupanj poznavanja osnovne terminologije o rodnoj (ne)jednakosti kod studenata/ica, nastavnika/ica i administrativnog osoblja. Kvalitativnim i kvantitativnim istraživanjem nastojala se procijeniti razina poznavanja i razumijevanja osnovnih pojmova i termina vezanih za tematiku rodne ravnopravnosti i rodno uvjetovanog nasilja.

Jedno od postavljenih pitanja u anketnom upitniku problematiziralo je razinu razumijevanja ispitanika/ca o razlici između pojmova “rod” i “spol”. Analiza rodnih razlika u odgovorima je pokazala da žene u uzorku pokazuju bolje razumijevanje spola i roda kao različitih pojmova, te je ova razlika statistički značajna. Pored rodnih razlika u razini razumijevanja pojmova, **postoje i statistički značajne kulturološke razlike**, pa je tako u BiH i Srbiji preko 50% ispitanika/ca izrazilo slaganje s tvrdnjom da su spol i rod pojmovi s istovjetnim značenjem, dok se u Hrvatskoj i Crnoj Gori s danom izjavom složilo 34,1% i 46,8% ispitanika/ca respektivno, što ukazuje na bolju razinu razumijevanja razlika u značenju ovih pojmova. Slični su nalazi zastupljeni i kod razumijevanja pojmova rodno uvjetovanog nasilja i nasilja uopće, pri čemu postoje statistički značajne rodne i kulturološke razlike u odgovorima. Naime, veći postotak žena (54,2%) u odnosu na muškarce (47,9%) slaže se da postoji bitna razlika između nasilja i rodno uvjetovanog nasilja, dok je najviši stupanj slaganja da postoji razlika između ovih pojmova uočen u BiH i Crnoj Gori, gdje se preko 50% ispitanika/ca slaže da se radi o različitim vidovima nasilja. Ipak, treba obratiti pažnju na značajan postotak onih koji su neodlučni ili se ne slažu da su nasilje uopće i rodno uvjetovano nasilje različiti pojmovi. Žene bolje razumijevaju i pojam seksizma u odnosu na muškarce; **u BiH je primijećen nešto niži stupanj razumijevanja seksizma**, gdje je 62,1% ispitanika/ca odgovorilo da je seksizam uvreda na temelju spola, dok je u Crnoj Gori, Hrvatskoj i Srbiji ovaj odgovor dalo preko 70% ispitanika.

Ako usporedimo statistički značajne rodne i kulturološke razlike u razumijevanju pojmova spola, roda, seksizma i rodno uvjetovanog nasilja, proizlazi da **veliki broj ispitanika/ca slabije poznaje osnovne pojmove u domeni rodne ravnopravnosti i rodno uvjetovanog nasilja**, za što smo naišli na potvrdu i u narativima iz polustrukturiranih

intervjua sa student(i)ca)ma, nastavnim i administrativnim osobljem. U dijelovima intervjuja koji su tematizirali opće znanje o rodnoj ravnopravnosti i rodno uvjetovanom nasilju, **najčešće se raspravljalo o pojmovima iz prizme vlastitog, tj. uvriježenog mišljenja o navedenim pojmovima, a značajno manje iz perspektive argumentiranog znanja**. U čak 130 od 133 intervjuja prisutni su narativi o navedenim pojmovima na temelju vlastitog mišljenja, dok su konkretni i argumentirani odgovori o pojmovnim razlikama na temelju prethodnog znanja dani u svega 68 intervjuja. Fundamentalno neznanje o rodu i rodno uvjetovanom nasilju uočeno je u 28 slučajeva, što je komplementarno nalazima iz kvantitativnog istraživanja.

Stereotipi o rodnom/spolnom identitetu i seksualnosti; iskustvo i neprihvatljivost seksizma, mizoginije i homofobije

U anketnom upitniku, ispitanicima i ispitanicama je postavljen niz pitanja koja problematiziraju stereotipe o muškarcima i ženama, njihove rodne uloge i iskustva s rodno uvjetovanim nasiljem.

Analiza podataka je pokazala kako postoje značajne rodne statističke razlike u stavu da se **kod žena uopćeno više cijene ljepota i izgled, nego pamet i sposobnosti**, a s ovom tvrdnjom se slaže ili djelomično slaže značajno veći postotak žena nego muškaraca u uzorku (78,4% naspram 60,2%). U Srbiji, u odnosu na ostale zemlje, postotak slaganja je nešto manji, ali statistički značajan u odnosu na ostale zemlje (68,4%), dok je postotak slaganja u drugim zemljama iznad 70%. Ako obratimo pažnju na status ispitanika i ispitanica, najmanji postotak slaganja s ovom tvrdnjom iskazalo je nastavno osoblje (64,7%), dok se značajno veći postotak studenata i studentica te administrativnog osoblja (77,1% i 72,7% respektivno) slaže da su ljepota i izgled žena važniji od njihovih kognitivnih sposobnosti. Dalje, od ispitanika i ispitanica se tražilo iskazivanje stava o stereotipnom doživljaju karakteristika muškaraca kod kojih se općenito više cijeni prodornost i dominantna ličnost u odnosu na sposobnosti i posvećenost radu. Odgovori prema spolu su pokazali kako se **značajno veći postotak žena slaže da se kod muškaraca više cijeni prodornost i dominantna ličnost u odnosu na muškarce** (69,3% naspram 54,1% respektivno) i ta razlika je statistički značajna. Značajne razlike postoje u ovisnosti o zemljama iz kojih ispitanici i ispitanice dolaze, pa je tako **viši stupanj slaganja s ovom tvrdnjom u Crnoj Gori (70,1%) u odnosu na Srbiju (60,1%), Hrvatsku (64,8%) i BiH (65,3%)**. Promatrano po statusu ispitanika i ispitanica, **veći postotak administrativnog osoblja u odnosu na nastavno osoblje i studente i studentice** (67,9% naspram 65,8% i 64,6% respektivno) slaže se da se osobine prodornosti i dominantnosti kod muškaraca više cijene nego posvećenost i sposobnosti. Žene su također češće u odnosu na muškarce odgovarale da su iskusile stereotipne komentare o ženama poput „ženska glava, babuskara, jezikara, klimakterična baba, histerična, sterilna, frigidna“ i slično (59,1% naspram 48,3%), a promatrano po zemljama, ovakvim komentarima su češće svjedočili ispitanici i ispitanice iz BiH i Srbije (58,6% i 62,6%). Rodne razlike u stavovima o učestalosti stereotipnih komentara o muškarcima poput „proračunati, karijeristi, ženskaroši, papučari“ i slično nisu statistički značajne, ali

postoje značajne razlike u stavovima ispitanika i ispitanica u ovisnosti o zemlji iz koje dolaze. Naime, viši stupanj slaganja da su ovakvi komentari učestaliji na njihovim sveučilištima iskazali su ispitanice i ispitanici iz BiH (64,2%) i Srbije (62,1%) u odnosu na ispitanike i ispitanice iz Hrvatske (49,5%) i Crne Gore (54,8%), dok je administrativno osoblje češće svjedočilo ovakvim komentarima u sveučilišnoj sredini (69,3%) u odnosu na nastavno osoblje (60,9%) i studente i studentice (59,7%). Žene su češće u odnosu na muškarce prijavljivale da su im se kolegice i kolege povjeravali o iskustvu rodno uvjetovanog nasilja i diskriminacije na sveučilištu (23,5% naspram 19,2%). Pored toga, žene se u manjoj mjeri slažu s tvrdnjom da su studenti i studentice ohrabreni i osnaženi za prepoznavanje različitih vrsta rodno uvjetovanog nasilja (45,1% žena naspram 52,2% muškaraca). ***Studenti i studentice se u manjoj mjeri slažu da su oni ohrabreni i osnaženi prepoznati različite vrste rodno uvjetovanog nasilja*** (44,6%) u odnosu na stav nastavnog i administrativnog osoblja o ovom pitanju (52,5% i 47%), a ova razlika u stavovima je statistički značajna. Žene se u manjoj mjeri osjećaju sigurno i ohrabreno otvoreno i javno govoriti o rodno uvjetovanom nasilju i diskriminaciji na sveučilištu. Najosnaženiji ispitanici i ispitanice su iz Crne Gore gdje je preko 70% ispitanika i ispitanica odgovorilo kako se u potpunosti ili djelomično slažu da mogu javno i otvoreno govoriti o problemu rodno uvjetovanog nasilja i diskriminacije na sveučilištima, dok je najniži postotak zabilježen u Hrvatskoj, gdje je 56,4% ispitanika i ispitanica odgovorilo kako se u potpunosti ili djelomično osjećaju sigurno da mogu javno i otvoreno progovoriti o rodno uvjetovanom nasilju i diskriminaciji u akademskoj sredini. ***Studenti i studentice su najmanje sigurni da mogu otvoreno i javno govoriti o rodno uvjetovanom nasilju na sveučilištima.***

U intervjuima smo dobili potvrdu da je ***dominantan narativ upravo onaj koji govori o stereotipima o ženama***, što je spomenuto u 58% slučajeva. Ujedno, radi se o najfrekventnijoj temi o kojoj se govorilo tijekom intervjua u okviru tematike o stereotipima, a pored stereotipa o ženama, u narativima su bili zastupljeni i komentari o stereotipima o muškarcima (35% slučajeva), te stereotipi o LGBTIAQ+ osobama (6% intervjuiranih slučajeva). Slično kao i u rezultatima na temelju anketnih upitnika, u 80% intervjuiranih slučajeva sugovornici i sugovornice su potvrdili ***da imaju izravna saznanja o iskustvu drugih o seksualnom uznemiravanju, rodno uvjetovanom nasilju i diskriminaciji***, dok je u 61% intervjuiranih slučajeva istaknuto kako ***postoje osobna iskustva u vezi s nekim vidom rodno uvjetovanog nasilja ili uznemiravanja***. Iako su sugovornici i sugovornice afirmativno govorili o vlastitoj ohrabrenosti da javno i otvoreno govore o rodnoj (ne)ravnopravnosti i rodno uvjetovanom nasilju na sveučilištima, ***značajan je broj onih koji su iskazali strah ili su oklijevali javno progovoriti o ovom problemu u akademskoj sredini.***

Rod, jezik i moć

Jedna od tematskih cjelina koja govori o simboličkim aspektima organizacijske kulture na sveučilištima jeste tema roda, jezika i moći. Od ispitanika i ispitanica u anketnom istraživanju traženo je da navedu što je za njih rodno osjetljiv jezik. **Najveći broj anketiranih (N=2048) istaknuo je kako je rodno osjetljiv jezik “način izražavanja koji uvažava rodnu ravnopravnost” i “način za povećanje vidljivosti žena i naglašavanje jednakosti svih osoba” (N=956).** Analiza ovih odgovora po spolu je pokazala da postoji značajan rodni jaz u odgovorima te da 76,7% žena, za razliku od 57,07% muškaraca u uzorku percipira rodno osjetljiv jezik kao mehanizam za “povećavanje vidljivosti žena” i “poštivanje rodne ravnopravnosti”. Ipak, **značajan je broj anketiranih koji rodno osjetljiv jezik doživljavaju kao “kvarenje jezika”.** Čak 622 anketiranih navodi da je rodno osjetljivi jezik “vještačka tvorevina i nasilje nad zakonitostima jezika”. Kada se odgovori analiziraju po spolu, rezultati pokazuju da muškarci češće percipiraju rodno osjetljiv jezik kao “kvarenje jezika” i kao “umjetnu tvorevinu i nasilje nad zakonima jezika”.

Najveći broj anketiranih koji nisu upoznati s tim koristi li sveučilište rodno osjetljiv jezik u nastavi i organizaciji rada dolazi iz BiH (47%) i Srbije (47,8%), dok je značajno bolja informiranost o korištenju rodno osjetljivog jezika na sveučilištu u Crnoj Gori (64,6%) i u Hrvatskoj (51,8%). O korištenju rodno osjetljivog jezika na sveučilištu najbolje su informirani nastavnici i nastavnice (44,4%), a nešto slabije administrativno osoblje (39,3%) i studenti i studentice (34%).

U intervjuima su sugovornici i sugovornice najčešće tematizirali važnost korištenja rodno osjetljivog jezika u svakodnevnoj komunikaciji na sveučilištu kao i u nastavnim i znanstvenim procesima. Tijekom intervjua, isticali su da **postoji potreba za uvođenjem rodno osjetljivog jezika u dokumente i akte na sveučilištu, ali isto tako da ne postoji artikuliran i jasan narativ na sveučilištima o rodno uvjetovanom nasilju**, što ukazuje na činjenicu da se jezik kao simbolički aspekt organizacijske kulture ne koristi u dovoljnoj mjeri kako bi se jasno i transparentno komuniciralo i ukazalo na gorući problem rodno uvjetovanog nasilja u akademskoj sredini. U svega 8% intervjuiranih slučajeva, sugovornici i sugovornice su istaknuli da je nepotrebno uvoditi i koristiti rodno osjetljiv jezik u službenoj komunikaciji i dokumentima.

Utjecaj kulture, religije i tradicije na shvaćanje i prihvaćanje rodno uvjetovanog nasilja

U anketnom upitniku kao i u intervjuima, tematiziran je utjecaj kulture, religije i tradicije na shvaćanje i prihvaćanje rodno uvjetovanog nasilja. Upitani **krije li se iza rodne ravnopravnosti ideologija koja nastoji promijeniti rodne i spolne uloge kako bi uništila obitelj i temeljne društvene vrijednosti, muškarci su u većem broju odgovorili da se potpuno ili djelomično slažu s tvrdnjom (35%), ali je i određeni postotak žena koje dijele ovakav stav (19%).** Veći broj ispitanika i ispitanica koji su afirmativno odgovorili na ovu tvrdnju dolazi iz BiH (13%) i Srbije (10,7%), što može ukazivati na tradicionalnije shvaćanje rodni uloga u ovim društvima. Interesantno je da se s

ovom tvrdnjom slaže veći broj studenata i studentica (23,8%) i administrativnog osoblja (27,3%) u odnosu na nastavno osoblje (20,9%), a navedene razlike u stavovima statistički su značajne.

Preko 80% anketiranih muškaraca i žena u uzorku smatra da u zemlji u kojoj žive **religijske tradicije promiču tradicionalne uloge žena i muškaraca, a ovaj postotak je najviši u Hrvatskoj** gdje je 88% ispitanika i ispitanica odgovorilo da se potpuno ili djelomično slaže s tvrdnjom o utjecaju religijskih tradicija. Promatrano po statusu ispitanika i ispitanica, veći je broj nastavnika i nastavnica u uzorku koji se slaže da religijske tradicije značajno utječu na promidžbu tradicionalnih muško-ženskih uloga u društvu (84,4%). Preko 60% ispitanika i ispitanica smatra da religijska učenja judaizma, kršćanstva i islama zagovaraju rodnu podjelu poslova i odgovornosti, na način da žene trebaju odgajati djecu i brinuti se o obitelji, dok muškarci imaju obvezu financijski osigurati obitelj.

Značajno je veći postotak muškaraca u odnosu na žene (47,8% naspram 27,3%) koji smatraju da se djevojčice i dječaci u potpunosti isto odgajaju u obitelji. U Hrvatskoj je najveći postotak ispitanika i ispitanica (66,9%) koji smatraju da odgoj dječaka i djevojčica nije isti, te da postoje značajne razlike u odgojnim metodama u ovisnosti o rodu.

Ipak, **ia**ko se većina slaže da religija utječe na promidžbu tradicionalnih rodnih uloga, ispitanici i ispitanice, posebno u BiH i Srbiji, smatraju da tradicionalno razumijevanje religije nije prepreka rodnoj ravnopravnosti, s čim se izraženije slaže administrativno osoblje (59,1%) u odnosu na studentsku populaciju (46,7%) i nastavno osoblje (55,7%). Kako bismo bolje razumjeli navedene stavove, posegnuli smo i za narativima iz intervjua. Naime, na temelju analize frekventnosti tema zastupljenih u intervjuima, ustanovili smo kako u 87% intervjuiranih slučajeva sugovornici i sugovornice smatraju da postoji negativan utjecaj kulture, religije i tradicije na shvaćanje i prihvaćanje rodnih uloga i rodno uvjetovanog nasilja, što predstavlja zanimljiv, ali kontradiktoran nalaz koji će biti detaljnije elaboriran u poglavlju koje se bavi utjecajem kulture, religije i tradicije na rodnu ravnopravnost i rodno uvjetovano nasilje.

Inkluzivnost i intersekcionalnost: politike jednakosti i solidarnosti za rodnu ravnopravnost

U anketnom upitniku, od ispitanika i ispitanica je traženo da odgovore na pitanje trpe li nasilje i diskriminaciju na temelju spola više osobe koje su pripadnici/e manjinskih skupina poput Roma, osoba s invaliditetom i teškoćama u razvoju i učenju, kao i religijske i etničke manjine te LGBTQIA+ osobe. Značajno je **veći postotak žena u uzorku koje se u potpunosti ili djelomično slažu s tvrdnjom da su nasilju i diskriminaciji izložene osobe iz manjinskih skupina** (74,1%), dok se 62,8% muškaraca slaže s ovom tvrdnjom. Najviši stupanj slaganja su iskazali ispitanici i ispitanice iz BiH i Hrvatske (71,8% i 73,5% respektivno), a u cijelom uzorku posebno studenti i studentice (73,2%), što može ukazivati na činjenicu da su senzibilniji na ovu problematiku ili su češće u prilici primjećivati neravnopravan odnos naspram pripadnika i pripadnica ranjivih sku-

pina. Žene se također u većoj mjeri u potpunosti slažu (53,2%) da su pripadnici i pripadnice LGBTIAQ+ zajednice neravnopravni/eu svim oblastima javnog života. Najveći broj anektiranih iz BiH i Hrvatske (11,7% u oba slučaja) navodi da **profesori i profesorce tijekom svojih predavanja izražavaju predrasude i stereotipe prema LGBTIAQ+ zajednici**, dok je taj postotak nešto niži u Crnoj Gori (10,2%) i Srbiji (9,5%). Usprkos postojanju definiranih institucionalnih pravila, tj. uvjeta za akademsko napredovanje, **LGBTIAQ+ osobe češće nailaze na poteškoće da ispune uvjete za napredovanje, tj. nemaju iste mogućnosti za sudjelovanje u projektima, visokorangiranim istraživanjima i imenovanjima na rukovodeća mjesta**, što je potvrdilo 16,3% anektiranih nastavnika i nastavnica, od čega je značajno veći broj žena u odnosu na muškarce.

Narativi iz intervjua potvrđuju kvantitativne nalaze iz ankete, s obzirom na to da je **tijekom intervjua najzastupljenija tema bila izloženost osoba iz LGBTIAQ+ zajednice različitim vidovima rodno uvjetovanog nasilja, kao i veća izloženost nasilju prema osobama s invaliditetom i poteškoćama**. O ovoj temi se raspravljalo u čak 71, odnosno 57 intervjua, respektivno. Kada su u pitanju druge ranjive skupine u akademskoj sredini, tijekom intervjua je istaknuta **potreba za prilagodbom nastavnih i znanstvenih sadržaja i sveučilišnih infrastruktura osobama s invaliditetom i poteškoćama**. Kada su upitane za komentar o važnosti solidarnosti svih aktera i zajedničkog djelovanja na pitanjima rodne ravnopravnosti, bez obzira na spol i druge oblike identiteta, intervirane osobe su najčešće isticale **važnost potpore muškaraca rodnoj ravnopravnosti i zajedničkog djelovanja muškaraca i žena**. U manjoj se mjeri raspravljalo o institucionalnim saveznicima u borbi za rodnu ravnopravnost i protiv rodno uvjetovanog nasilja, dok se najmanje spominjala važnost zajedničkog djelovanja studentske populacije i nastavnog osoblja i djelovanja s LGBTIAQ+ zajednicom, što može ukazivati na činjenicu da se **pitanje rodnih identiteta u akademskoj sredini prije svega shvaća kao binarno pitanje**.

Institucionalno okruženje i obrazovna politika: Nadležnosti i odgovornosti za rodno uvjetovano nasilje i institucionalne prakse

Najveći broj studenata i studentica u uzorku (47,8%) tvrdi kako nije upoznat s tim da na njihovim sveučilištima postoje pravila i procedure sprečavanja i zaštite od rodno uvjetovanog nasilja, što uključuje i seksualno uznemiravanje. Ipak, **njih 14,64% navodi kako znaju da postoje pravilnici o ponašanju poslodavaca, zaposlenih i studenata i studentica u vezi sa sprečavanjem i zaštitom od zlostavljanja na radu**, a značajno je veći postotak studenata koji to tvrde (68,3%) u odnosu na svega 8,8% studentica i 16,9% drugih koji se nisu izjasnili o svom rodnom identitetu. Kada usporedimo odgovore po državama, **u BiH je najveći broj studenata i studentica koji ne znaju ili nisu sigurni da takvi pravilnici postoje** (čak 68,6%). Studenti i studentice su najčešće odgovarali kako im **nije poznato je li bio pokrenut stegovni postupak protiv počinitelja ili počiniteljice nasilja** (81,9%). Tamo gdje su dali potvrdne odgovore da je postupak pokrenut, studenti su češće odgovarali potvrdno (6,7%) u odnosu na studentice (4,6%), a najveći postotak studenata i studentica koji su odgovorili potvrdno dolazi iz Crne Gore (7,11%).

U promatranom uzorku sveučilišta obuhvaćenih ovih istraživanjem, očito je da su sveučilišne kulture opterećene rodnim stereotipima na temelju kojih dolazi do favoriziranja osoba određenog roda/spola u kontekstu napredovanja na radnom mjestu. Postoje statistički značajne rodne razlike u odgovorima nastavnog osoblja u vezi s favoriziranjem na radnom mjestu zbog spola ili roda. **Na primjer, nastavnice su češće navodile da je netko bio unaprijeđen zbog svog spola (80,4%), izabran u akademsko zvanje (78,9%), dobio priliku za sudjelovanje u projektu (83,5%), odobreno je financiranje njegovog projekta (81,1%) ili je dobio priliku za stručno usavršavanje (87,7%).** Slično kao i kod studentskog uzorka, velikom broju nastavnog osoblja nije poznato ili nisu sigurni postoje li pravila i procedure kojima se sprečava rodno uvjetovano nasilje (45,21%), dok njih 27,7% navodi kako su upoznati s institucionalnim pravilima i procedurama sprečavanja. Od onih koji su upoznati s pravilima i procedurama, **nastavnice su češće odgovarale da su informirane** (56,7%) u odnosu na nastavnike koji su o ovim procedurama informirani (43,3%). Usporedba odgovora po zemljama pokazuje sličan obrazac kao kod studentske populacije, odnosno **najveći broj nastavnog osoblja koje nije informirano o pravilima i procedurama sprečavanja rodno uvjetovanog nasilja dolazi iz BiH** (čak 59,2%). Najveći postotak potvrdnih odgovora da je pokrenut stegovni postupak protiv počinitelja ili počiniteljica rodno uvjetovanog nasilja nad nastavnim osobljem zabilježen je u Srbiji i Hrvatskoj (12,2% i 10,8%). Ipak, treba imati u vidu činjenicu da je najveći broj nastavnika i nastavnica (čak 75,8%) odgovorio kako im nije poznato jesu li takvi postupci uopće pokretani, što ukazuje na činjenicu da akademske sredine nisu izgradile kulturu otvorene i transparentne komunikacije i dijaloga o ovoj problematici, što svakako može djelovati destimulirajuće na sve osobe koje su trpjele neku vrstu rodno uvjetovanog nasilja ili su o tome željele javno progovoriti. U intervjuima je u 57% slučajeva spomenuto da su sugovornice i sugovornici upućeni u procedure i pravila sprečavanja i procesiranja rodno uvjetovanog nasilja, dok njih 26% smatra da nisu upućeni u takve procedure. U svega 30% intervjuiranih slučajeva sugovornici i sugovornice su tvrdili da su informirani ili upućeni o konkretnim slučajevima prijavljivanja rodno uvjetovanog nasilja, što ujedno potvrđuje nalaze iz ankete o ovim pitanjima.

Ograničenja istraživanja

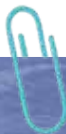
Bez obzira na važnost ovog pionirskog istraživanja koje je prvi put provedeno u regiji, ono ima specifična ograničenja i nedostatke. Iako postoje određene kulturološke i jezične sličnosti između zemalja zapadnog Balkana, treba istaknuti da se radi o heterogenim postsocijalističkim društvima koja imaju svoje specifičnosti ovisne o političkom, ekonomskom i socijalnom kontekstu te stupnju razvoja. Primjer jedne od takvih specifičnosti jeste rodno osjetljiv jezik, odnosno njegova prihvaćenost i korištenje, što onemogućava generalizaciju istraživačkih nalaza na regionalnoj razini. Pored toga, istraživanjem nisu obuhvaćena sva javna i privatna sveučilišta u BiH, Crnoj Gori, Hrvatskoj i Srbiji, stoga nalazi do kojih smo došli, posebno oni koji se tiču sveučilišnih kultura, zakonskih rješenja i institucionalnih pravila i normativa, oslikavaju organizacijsku

realnost i dinamiku isključivo onih sveučilišta uključenih u uzorak. Ako obratimo pažnju na sustav organizacijske uređenosti sveučilišta u ovisnosti o njihovom vlasništvu, vrijedi istaknuti da javna i privatna sveučilišta imaju neujednačene procedure ulaznih tokova ljudskih resursa, kao i procedure prilikom napredovanja osoblja u viša zvanja, što se značajno može reflektirati na razinu znanja, kao i stavove i percepcije ispitanika i ispitanica iz redova nastavnog osoblja.

Literatura

- Albert, K., Brundage, J. S., Sweet, P., i Vandenberghe, F. (2020). Towards a critical realist epistemology? *Journal for the Theory of Social Behaviour*. 50(3), 357–372.
- Allan, E. i Madden, M. (2006). Chilly Classrooms for Female Undergraduate Students: A Question of Method? *The Journal of Higher Education*. 77:4, 684–711.
- Archer, M. (1995). *Realist social theory: The morphogenetic approach*. Cambridge University Press.
- Bhaskar, R. (1978). *A realist theory of science*. New York: Harvester Press.
- Crenshaw, K. (1989). Demarginalizing the intersection of race and sex: A black feminist critique of antidiscrimination doctrine, feminist theory and antiracist politics. *University of Chicago Legal Forum*. 1989(1), 139–167.
- Clegg, S. (2016). Agency and ontology within intersectional analysis: a critical realist contribution. *Journal of Critical Realism*. 15(5), 494–510.
- Edwards Jr, D. B., i Brehm, W. C. (2015). The emergence of Cambodian civil society within global educational governance: A morphogenetic approach to agency and structure. *Journal of Education Policy*. 30(2), 275–293.
- Fleetwood, S. (2005). Organization Ontology in Organization and Management Studies: A Critical Realist Perspective. *Organization*. 12(2), 197–222.
- Grohmann, S., van Ingen, M., i Gunnarsson, L. (2020). *Critical Realism, Gender and Feminism: A Reader*. Routledge.
- Haraway, D. (1988). Situated Knowledges: The Science Question in Feminism and the Privilege of Partial Perspective. *Feminist Studies*. 14 (3): 575–599.
- Jackson, L. (2019). The smiling philosopher: Emotional labor, gender and harassment in conference spaces, *Educational Philosophy and Theory*. 51:7, 693–701.
- Nelson, T. (2016). *Handbook of Prejudice, Stereotyping and Discrimination*. New York: Psychology Press.
- New, C. (1998). Feminism and critical realism. *Alethia*. 1(1), 2–4.
- Rogers, S. (2021). *Sexism on Campus* https://www.thecompleteuniversityguide.co.uk/student-advice/after-you-start/sexism-on-campus#what_is_sexism
- Sweet, P. L. (2018). The feminist question in realism. *Sociological Theory*. 36(3), 221–243.
- Wimalasena, L. (2017). Reflexivity and women’s agency: a critical realist morphogenetic exploration of the life experience of Sri Lankan women. *Journal of Critical Realism*. 16(4), 383–401.

“Samo se šalim“: Analiza seksističkog humora i uvredljivih komentara na sveučilištima Balkana

Uvod

Je li seksistički humor u akademskoj zajednici forma rodno uvjetovanog nasilja i diskriminacije ili je to samo bezopasna zabava? Kako je seksistički humor povezan s rodnim stereotipima i potiče li organizacijsku kulturu tolerancije seksizma? Navedena pitanja čine sažetak dijela istraživanja o rodno uvjetovanom nasilju provedenom na 18 sveučilišta u četiri zemlje Balkana: Bosni i Hercegovini (BiH), Srbiji, Hrvatskoj i Crnoj Gori u razdoblju 2021./22. godine među nastavnim i administrativnim osobljem i studentskom populacijom. Na temelju ovog istraživanja analiziramo percepcije seksističkih komentara i humora kod žena i muškaraca na sveučilištima, funkcije takvog humora, kao i načine reagiranja na seksistički humor, odnosno na rodno uvjetovano nasilje i diskriminaciju koji se kroz njega izražavaju.

Istraživanja (LaFrance i Woodzicka, 1998; Greenwood, Isbell, 2002; Ford, 2008) pokazuju da seksistički humor ima dalekosežne posljedice na samopercepciju žena i forme samoobjektivizacije. Imajući u vidu da su žene uveliko objektivizirane u medijima i javnosti gdje se naglašava izgled i ljepota, dugoročna izloženost seksističkom humoru doprinosi samoobjektivizaciji (Calogero i Pina, 2011), ali također utječe i na to kako muškarci doživljavaju žene. Muškarci koji su više izloženi seksizmu i seksističkim šalama, aktivno ili pasivno, skloniji su nasilju prema ženama i više opravdavaju i prihvaćaju mitove o silovanju. Ako na to dodamo da se u pojedinim društvima Balkana vrijednosti autoritarnosti i patrijarhalnosti još uvijek nalaze na visokoj razini (Pešić, 2017), i da se nakon 1990-ih dogodila retradicionalizacija rodnih uloga (Tomić-Koludrović i Kunac, 2000; Spahić Šiljak, 2007), kao i to da je humor važna odlika kulture na ovim prostorima i da u tome prednjači humor s etničkim, religijskim i rodnom temama (Galić i Nikodem, 2006), onda ne čudi da je i akademski prostor kontaminiran seksizmima. Društveni konstrukti maskuliniteta i feminiteta, utemeljeni na binarnosti rodnih uloga, održavaju se i kroz humor koji je najčešće podrugljiv i šalje poruku o inferiornosti žene u odnosu na muškarca ili inferiornosti određenih skupina muškaraca u odnosu na druge muškarce i/ili žene (Shifman i Lemish, 2010).

U istraživanju se, između ostalog, propituje uloga seksističkih komentara i humora, odnosno stavova, komentara i viceva kojima se omalovažavaju i derogiraju žene i LGBTIQ+ osobe kao skupine (mete humora), što često iniciraju muškarci (akteri), a

što posredno i neposredno doprinosi opravdavanju, prešućivanju i prihvaćanju rodno uvjetovanog nasilja (posljedice). U analizi pokazujemo da je u međuskupnim interakcijama između žena i muškaraca seksistički humor povezan s neprijateljskim i negativnim raspoloženjima i tendencijama agresivnog ponašanja prema ženama. Pored toga, rezultati pokazuju da žene internaliziraju seksistički humor do te mjere da ga primjećuju u eklatantnim oblicima samo onda kada se događa drugima, a vrlo rijetko priznaju da su same izložene humoru koji ima seksualne konotacije. Internaliziranje seksizma je obrambeni mehanizam koji su razvile osobe izložene takvim vrstama uvreda i, kako Ryan i Conell (1989, 752) zaključuju: "Internalizacija je proces u kojem se društvene norme uspostavljene u društvu usvajaju kao vlastite." Internalizirani seksizam je vidljiv i u ovom istraživanju, što pokazuje da je društveno normiran, prihvaćen i da se ne propituje kao ozbiljan problem i pokazatelj nasilja.

U analizi kombiniramo rezultate kvalitativnog i kvantitativnog istraživanja, oslanjajući se na paradigmatičke pozicije kritičkog realizma koje nam pomažu shvatiti kauzalne strukture rodne diskriminacije (Fletcher, 2020, 209), a to je u ovom slučaju kauzalni odnos rodni stereotipa, seksizma i rodno uvjetovanog nasilja. Također, kritički realizam kombiniramo s teorijom samokategorizacije koja otkriva kako se kreira kohezija unutar skupine, kako se normiraju odnosi i ponašanja unutar skupine i kakvi su problemi stereotipnih odnosa i ponašanja prema osobama izvan referentne skupine (Turner et al., 1987).

Analiza rezultata istraživanja

Analiza je ograničena samo na rezultate podataka prema državi i rodu,⁷ pa ćemo u kvantitativnom dijelu predstaviti podatke o učestalosti i prevalenciji seksizma u akademskoj zajednici, te primjedbama i komentarima koji imaju seksualnu konotaciju, bili iskazani u osobnim odnosima ili preko socijalnih mreža i elektroničke pošte.

Ove ćemo rezultate kombinirati s kvalitativnim podacima o iskustvima intervjuiranih nastavnica i nastavnika, studenata i studentica te administrativnog osoblja u vezi s izloženošću rodno stereotipnim i seksističkim komentarima i neželjenim komplimentima i/ili vulgarnim komentarima koji su izraženi izravno ili neizravno, na temelju čega se može vidjeti u kojoj mjeri su seksizmi normalizirani u svakodnevnoj komunikaciji i organizacijskoj kulturi sveučilišta.

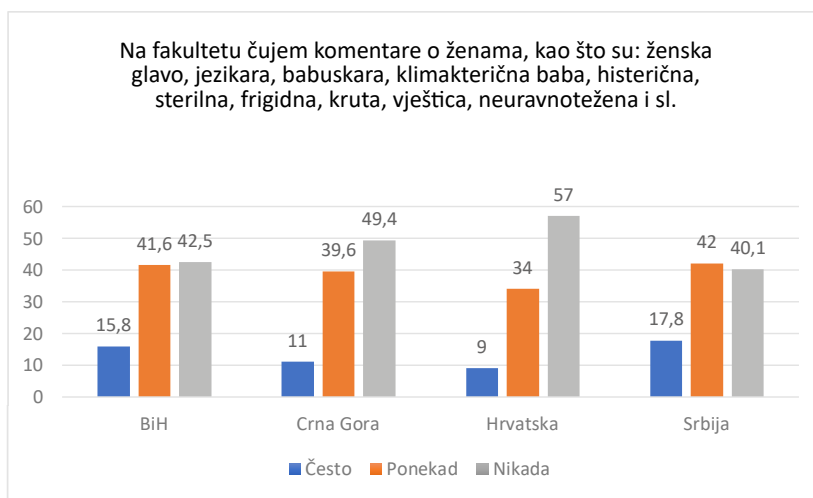
Učestalost i zastupljenost seksizama u akademskoj zajednici

Kada je riječ o prevalenciji seksizma, kvalitativni dio istraživanja je pokazao da su u akademskoj zajednici najzastupljeniji seksizmi usmjereni prema ženama: od ukupno

⁷ Detaljan prikaz metodologije istraživanja može se vidjeti u metodološkom prikazu u prvom poglavlju ove knjige.

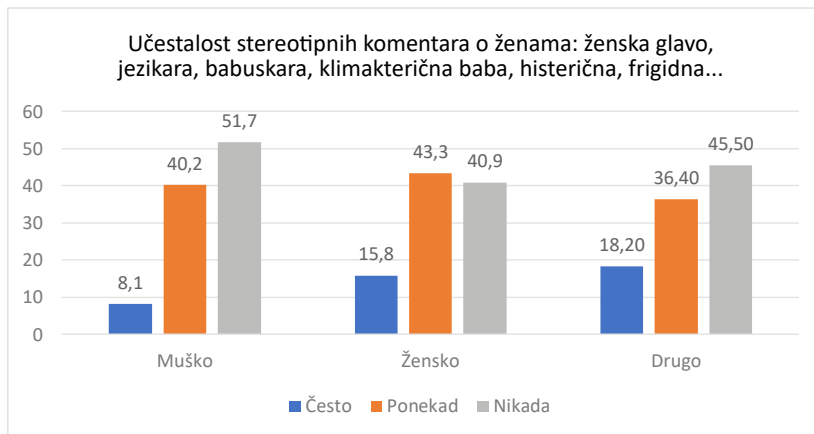
133 realizirana intervjua u kvalitativnom dijelu istraživanja seksizmi usmjereni k ženama zastupljeni su u 58% slučajeva naspram 35% slučajeva koji sadrže iskustvo seksizma prema muškarcima i 6% slučajeva koji su zabilježili iskustva seksizma prema LGBTQAI+ osobama. Kvantitativni dio istraživanja o zastupljenosti seksizma u akademskoj zajednici pokazao je najvišu prevalenciju takvih komentara u Srbiji i BiH.

Grafikon 1. Učestalost seksističkih komentara o ženama prema zemlji ispitanika/ca

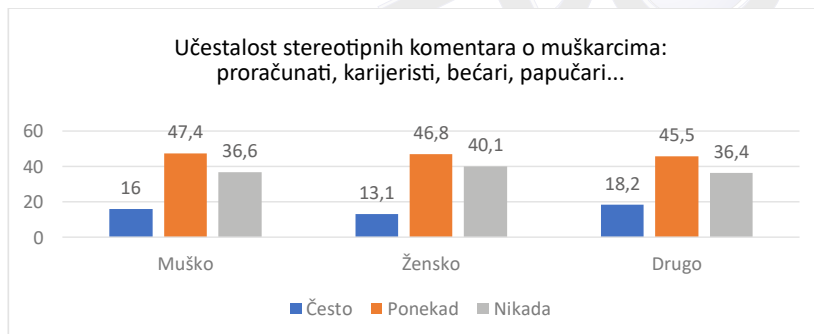
Kako bismo ustanovili učestalost seksističkih komentara upućenih ženama u akademskom kontekstu u BiH, Crnoj Gori, Hrvatskoj i Srbiji, analizirale smo odgovore na pitanje koliko često ispitanici i ispitanice čuju seksističke komentare o ženama poput "ženska glavo", "jezikara", "babuskara" i slično na fakultetima. Grafikon 1. ilustrira odgovore prema zemljama u kojima je istraživanje provedeno i oni pokazuju da su seksistički komentari najviše rasprostranjeni na sveučilištima u Srbiji (59,8%), zatim u BiH (57,4%), u Crnoj Gori (50,6%) i najmanje u Hrvatskoj (43%). Ako se pogledaju rezultati istraživanja provedenih u Hrvatskoj (Tavčar-Kranjc, Kirbiš, Tomić-Koludrović, 2015) koja pokazuju da je ova zemlja manje tradicionalna u vezi s rodnom ravnopravnošću u odnosu na BiH, Srbiju i Crnu Goru, onda bi se razina iskazivanja rodno stereotipnih i uvredljivih komentara mogla posredno tumačiti u odnosu na razinu tradicionalizma u navedenim zemljama.

Grafikon 2. Učestalost seksističkih komentara o ženama prema spolu ispitanika/ca

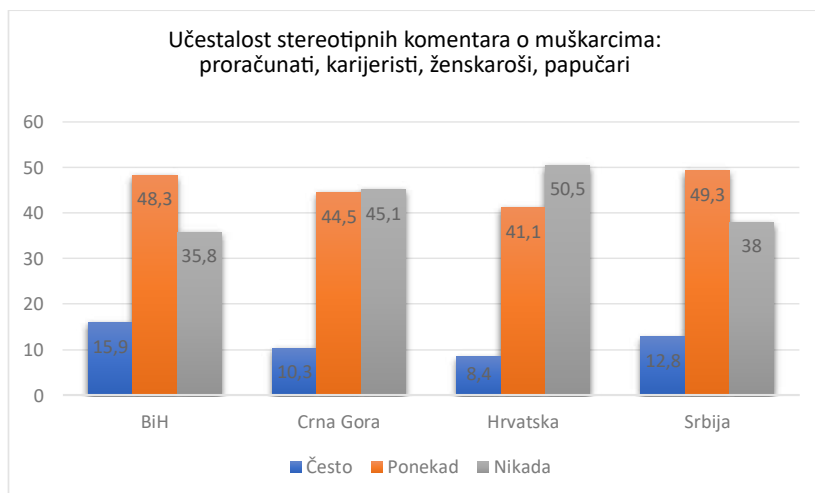
Kada iz rodne perspektive analiziramo odgovore svih ispitanika i ispitanica, vidimo da žene gotovo dva puta češće čuju seksističke komentare o ženama (15,8% žena naspram 8,1% muškaraca često je izloženo ovakvim komentarima), ali i da muškarci češće čuju seksističke komentare o muškarcima u usporedbi sa ženama (16% muškaraca naspram 13,1% žena često čuje ovakve komentare, što je vidljivo u Grafikonu 3.). Ovakvi rezultati su očekivani imajući u vidu da će prije pripadnici skupine koja je meta seksističkih komentara percipirati izloženost takvim stavovima nego što će to primijetiti pripadnici drugie skupina.

Grafikon 3. Učestalost seksističkih komentara o muškarcima prema spolu ispitanika/ca

Očekivano, muškarci u većem postotku (63,4%) nego žene (59,9%) čuju seksističke komentare o muškarcima. Kada zbrojimo podatke o čestoj i povremenoj izloženosti seksističkim komentarima o muškarcima, primjetno je da više od polovine svih ispitanih osoba navodi kako su čuli takve komentare ili su njima bili izloženi. Slično je vidljivo i u prethodnom grafikonu (Grafikonu 2.) jer više od polovine ispitanih žena i osoba koje se deklariraju izvan binarne rodne podjele navodi da su čule seksističke komentare o ženama ili su im bile izložene. Primjetno je da osobe koje se deklariraju izvan binarne rodne podjele primjećuju da su i muškarci i žene izloženi seksističkim komentarima skoro u podjednakom postotku u kojem to navode i pripadnici/e skupina koji su izloženi danim komentarima. S druge strane, procjene žena i muškaraca o izloženosti drugog roda seksističkim komentarima poklapaju se u manjoj mjeri, što može ukazivati i na prihvaćanje danih stavova kao nestereotipnih, te time i na njihovu normalizaciju u svakodnevnoj komunikaciji.

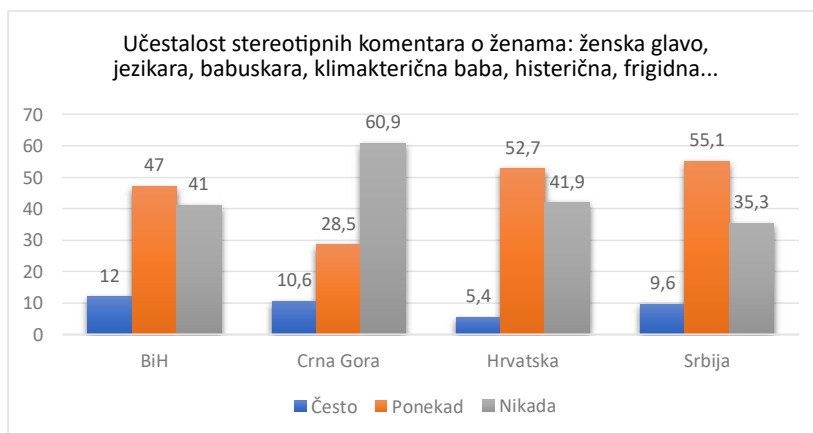
Grafikon 4. Učestalost seksističkih komentara o muškarcima prema zemlji ispitanika/ca

Podatci pokazuju da su i muškarci izloženi seksističkim komentarima, što se vidi na grafikonima 3. i 4. u kojima su predstavljeni podatci prema rodu i zemlji ispitanika/ca. Ako zbrojimo odgovore o čestoj i povremenoj izloženosti seksističkim komentarima o muškarcima, primjećujemo da su oni najviše zastupljeni u BiH (64,2%) i Srbiji (62,1%), a najmanje u Hrvatskoj (49,5%).

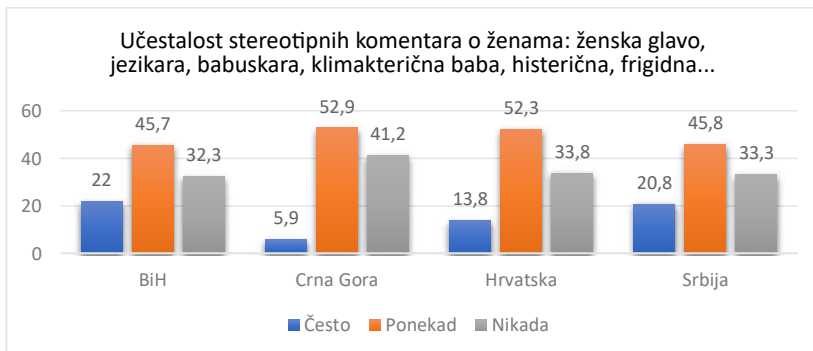
Ipak, postoji razlika u seksističkim komentarima koji se upućuju muškarcima i ženama. Seksistički komentari upućeni ženama usmjereni su na to da pokažu kako su one nestabilne zbog menstruacije i klimaksa (“klimakterična baba”), manje racionalna bića koja mnogo pričaju (“jezikara”), histerične osobe koje se ne mogu kontrolirati (“neuravnotežena”) itd. Dakle, problematizira se ženska priroda i njena biološka uloga na temelju koje se grade stereotipne slike o ženama. Seksizmi upućeni muškarcima su također problematični, ali su više usmjereni na preferenciju karijere u odnosu na sve drugo u smislu (ne)kontrole svoje seksualnosti, zbog čega dobivaju etiketu ženskaroša ili zbog toga što prihvaćaju ravnopravnost i dijeljenje poslova u kući pa ih nazivaju papučarima. Ovakvi nadimci “pokazuju mentalitet i kulturu jednog naroda, čije norme definiraju status svake osobe i ne dozvoljavaju tako jednostavno da se izađe iz okvira tih normi” (Spahić Šiljak, 2007, 2006). U odnosu na seksizme koji se upućuju ženama, nadimci ženskaroš, bećar i papučar ne umanjuju racionalnu sposobnost muškarca, niti ga proglašavaju neuravnoteženim, histeričnim i slično. Preko seksizama se nastoji graditi ili razgrađivati poželjna forma feminiteta i maskuliniteta koja može biti manje ili više toksična (Conell, 2005; Vučić, 2021) te utječe na samopercepciju i samoobjektivizaciju (Greenwood, Isbell, 2002; Ford i dr., 2008).

Grafikon 5. Iskustva nastavnog osoblja sa seksističkim komentarima o ženama prema zemlji ispitanika/ca

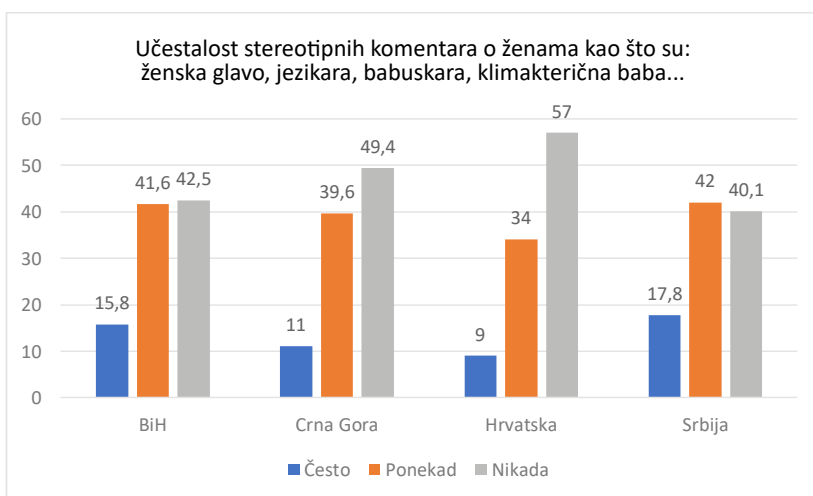
Ako obratimo pažnju na odgovore “često” i “ponekad” iz poduzorka nastavnog osoblja, uočavamo da nastavno osoblje ima česta iskustva sa seksističkim komentarima prema ženama te da i tu Srbija prednjači (64,7%), zatim BiH (59%), Hrvatska (58,1%), dok ih je najmanje u Crnoj Gori (39,1%).

Grafikon 6. Iskustva administrativnog osoblja sa seksističkim komentarima o ženama prema zemlji ispitanika/ca

Administrativno osoblje također ukazuje da su seksistički komentari o ženama veoma rasprostranjeni u njihovim zemljama. Zbrajanjem odgovora “često” i “ponekad” dolazimo do saznanja da je Bosna i Hercegovina na prvom mjestu po učestalosti ovakvih komentara (67,7%), zatim slijedi Srbija (66,6%), pa Hrvatska (66,1%), dok ih je najmanje u Crnoj Gori (58,8%).

Grafikon 7. Iskustva studenata/ica sa seksističkim komentarima o ženama prema zemlji ispitanika/ca

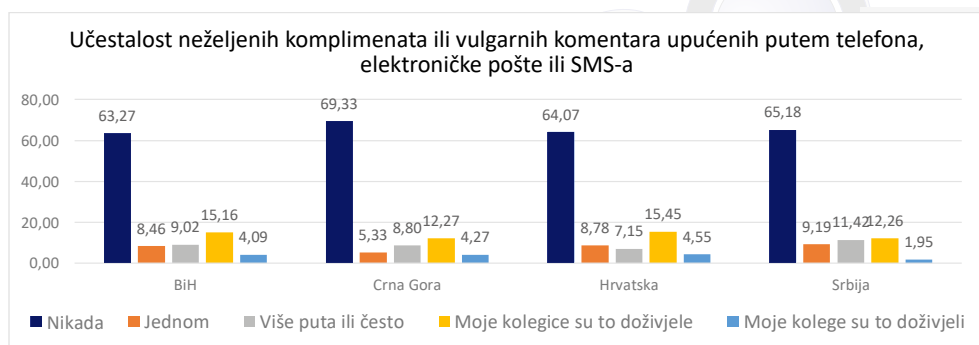
Studentska populacija u sve četiri zemlje također ima učestala iskustva sa seksističkim komentarima. Kada zbrojimo njihove odgovore o često i povremenoj izloženosti seksističkim komentarima, vidimo da Srbija (59,8%) i BiH prednjače (57,4%), a zatim idu Crna Gora (50,6%) i na kraju Hrvatska (43%). Iako su postotci koji ukazuju na izloženost seksističkim komentarima u studentskoj populaciji niži u odnosu na odgovore nastavnog i administrativnog osoblja, ipak su pokazatelj prisutnosti stereotipa o ženama među mladima kao načina komuniciranja feminiteta u negativnom smislu jer je u svim zemljama, osim u Hrvatskoj, učestalost izloženosti iznad polovine svih ispitanih osoba iz studentske populacije. Zaključujemo da je seksizam i u ovoj populaciji normaliziran, često se ne prepoznaje kao vid nasilja i diskriminacije, te se i ne problematizira u javnosti.

Učestalost i zastupljenost seksističkog humora i vulgarnih komentara sa seksualnom konotacijom

Uvredljivi komentari ne moraju uvijek imati seksualne konotacije, ali su često kombinirani s vicevima i šalama koji aludiraju na seks ili nečiju seksualnost ili ismijavanje nečije seksualnosti, kakav je slučaj s LGBTQAI+ osobama.

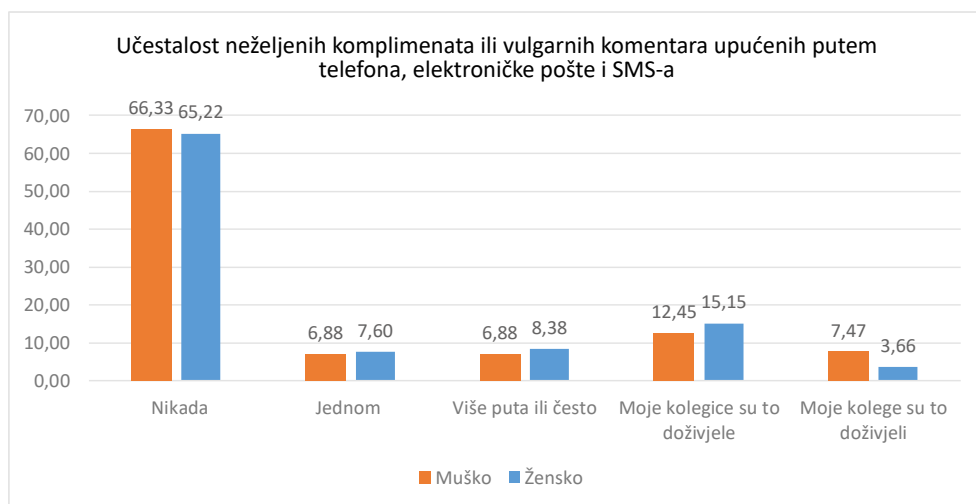
U nastavku donosimo podatke o učestalosti i zastupljenosti takvih komentara i humora koji je upućen izravno ili postoje saznanja o tome da su ga izravno iskusile kolegice i kolege na sveučilištu. Pored toga, analizirale smo i podatke o izloženosti ispitanika/ca uvredljivim šalama i komentarima koji imaju seksualnu konotaciju, a upućuju se elektroničkim putem.

Grafikon 8. Učestalost vulgarnih komentara prema zemlji ispitanika/ca u uzorku studenata/ica, nastavnog i administrativnog osoblja

Vulgarni komentari su mnogo manje zastupljeni u sve četiri zemlje u odnosu na seksi-stičke komentare i šale i to je razumljivo jer otvoreni seksizam nije društveno prihvatljiv, ali benevolentni jeste jer se krije u šalama i humoru koji otkriva mentalitet i kulturološke norme o (ne)poželjnim feminitetima i maskulinitetima. Zbrajanjem odgovora “jednom” i “više puta ili često” pokazuje da je u Srbiji 20,6%, u BiH 17,4%, u Hrvatskoj 15,9% te u Crnoj Gori 14,1% nastavnog, administrativnog osoblja i studenata/ica iskusilo neželjene komplimente ili vulgarne komentare putem telefona, elektroničke pošte ili na drugi način.

Grafikon 9. Učestalost vulgarnih komentara prema spolu ispitanika/ca u ukupnom uzorku studenata/ica, nastavnog i administrativnog osoblja

Analiza podataka prema spolu ne pokazuje velike razlike između žena i muškaraca u vezi s iskustvima neželjenih ili vulgarnih komentara putem elektroničke pošte ili telefona. Zbrajanjem odgovora “jednom” i “više puta ili često” vidljivo je da žene navode kako su u 15,9% slučajeva izravno iskusile ovakvu vrstu komentara, a muškarci su u 13,7% slučajeva imali takvo iskustvo. Žene također potvrđuju da su njihove kolegice (15,2%) imale takva iskustva, a kolege u znatno nižem postotku (3,7%). Muškarci isto tako navode da su njihove kolegice (12,5%) više izložene takvom iskustvu u odnosu na kolege (7,5%). S druge strane, u kvalitativnom dijelu istraživanja intervjuirane osobe su izbjegavale govoriti o osobnim iskustvima, ali su u ovom, kvantitativnom dijelu istraživanja potvrdile da je seksizam znatno prisutan u akademskoj zajednici.

Odgovornost za reproduciranje rodnih stereotipa i seksizama

Nakon prikaza kvantitativnih podataka u vezi s učestalošću i zastupljenošću uvredljivih komentara, poruka sa seksualnom konotacijom i seksističkih šala donosimo kvalitativne podatke putem kojih analiziramo percepciju intervjuiranih osoba o tome jesu li žene ili muškarci više odgovorni za širenje i održavanje stereotipa i seksizama.

Sugovornice na administrativnoj poziciji u akademskoj zajednici u BiH navode da su glavni akteri u širenju i održavanju stereotipa prema ženama upravo muškarci:

Ja ne znam da li ću poslati svojoj drugarici vic o plavuši, to će pre uraditi moj suprug svom drugaru. (T79_SR_UNNS_FS)

te da su rodni stereotipi u osnovi i seksističkih šala:

To dakle češće rade svesno ili nesvesno one osobe koje održavaju te stereotipe. (T79_SR_UNNS_FS)

Slično tvrdi i administrativna radnica iz Crne Gore koja kaže da su seksistički vicevi usmjereni prvenstveno protiv žena i da dolaze od muškaraca:

Jeste, pričaju oni viceve, uvijek komentarišu muškarci izgled žene. Prokomentarišu češće nego žene muškarce, mislim da žene ne komentarišu muškarce. (T118_Z_AO_CG)

Administrativna radnica iz Hrvatske ističe proces relativizacije iskazivanja i reproduciranja seksističkih komentara:

Da, ono što bi rekli, to ti je kompliment, prolaziš u kafiću i onda tako dobiješ kompliment (smijeh). (T98_Z_AO_HR)

Za razliku od žena na poziciji administrativnog osoblja, žene iz znanstvenog osoblja češće ukazuju na važnost reagiranja u situacijama iskazivanja seksizama prema ženama ističući pritom značaj rodni hierarhija u reprodukciji seksizma, ali i važnost vlastite pozicije u akademskoj hierarhiji koja im daje veću moć za reakcije na seksističke komentare:

Kaže jedan moj kolega: "Jao, direktorice, kako ste se vi danas sredili!" Ja onda kažem: "Molim! Prvo, vi mene treba ovdje da pozdravite i da kažete šta danas treba da radite, a ne da kažete to." Ja sam sa njim obavila jedan ozbiljan razgovor i nikad on više nije kazao. (T68_Z_NO_BA)

Ovakvo načelo reakcije ne dijele ipak sve sugovornice iz znanstvenog osoblja iz našeg istraživanja:

S obzirom da sam ja pozitivna osoba, ja volim šale, pa i te šale tako doživljavam, ako nisu, naravno, vezane za silovanja... a ovako neke tipa ti stereotipi koji postoje da su žene, možda, nježnije, da su muškarci možda jači, tu šalu

prihvatim... iako sam feministički nastrojena, ja se često znam šaliti na muški rod. Možda meni muškarci zamjere, ali i ja se isto našalim na svoj rod i na svoj spol isto kao i na njihov. (T96_Z_ST_BA)

Nekoliko istraživanja daje objašnjenje zbog čega je jednim ljudima seksistički humor smiješan, a drugima uvredljiv (npr. Eysel, Bohner, 2007; Hunt, Gonsalkorale, 2014), navodeći dokaze o vezi percepcije seksističkih viceva s vrijednosnim stavovima pojedinaca, pri čemu seksistički humor djeluje tako da pojačava, odnosno “oslobađa” rodne stereotipe pojedinaca. Nekoliko studija pokazuje da pojedinci koji imaju visoku razinu neprijateljskog seksizma uživaju u seksističkom humoru znatno više od pojedinaca s niskim neprijateljskim seksizmom (Greenwood, Isbell, 2002; LaFrance, Woodzicka, 1998, Thomae, Viki, 2013) i spremniji su ponoviti omalovažavajuće šale prijateljima (Thomas, Esses, 2004). Ovi nalazi se poklapaju s Fordovom i Fergusonovom (Ford, Ferguson, 2008) i Woodzickom i Fordovom (Woodzicka, Ford, 2010) konceptualizacijom seksističkog humora kao “osloboditelja predrasuda”.

Govoreći o homofobiji, znanstvenice iz BiH smatraju da konzervativizam i homofobija u društvu doprinose iskazivanju seksističkih komentara i viceva:

U konzervativnom društvu homofobije uvijek ima. To se svodi na komentare u odsustvu LGBT populacije, iza leđa, da kažem, neprimjerene šale... (T59_Z_NO_BA)

ili riječima druge sugovornice:

Pa to je prihvaćeno, to je svakodnevno. (...) Gotovo svakodnevno. (...) To je kao šala, ali znate kako već ono u šali, pa da ti... (T51_Z_NO_BA)

ali i nerazumijevanju mehanizama djelovanja seksističkih viceva te njihove uklopljenosti u širi kontekst relativizacije nasilja prema pripadnicama i pripadnicima određenih rodova:

Ljudi ne razumiju sve segmente i aspekte šta znači ta vrsta rodno zasnovanog nasilja, evo u akademskoj zajednici a, to su, pogotovo u našem kontekstu društvenih nauka, ljudi koji kasnije oblikuju svijest ljudi, a ne vide ga kao problem. (T6_Z_NO_BA)

U osnovi seksističkih viceva prema shvaćanju naših sugovornica nalazi se relativizacija nasilja prema osobama koje se prema rodnim hijerarhijama nalaze u poziciji niže moći (ženama, LGBTIQ+ osobama i drugima, promatrano interseksionalno s godinama, etničkom pripadnošću, klasom itd.):

Mislim da je sasvim druga situacija kada je neko tako prost među sebi ravnima, a drukčije kad je nadređen. To su dva različita para rukava. (T83_Z_NO_SR)

Na takvo hijerarhijsko ustrojstvo moglo bi se djelovati s pozicija koje imaju moć i agen-snost prekinuti reproduktivni ciklus nasilja. Međutim, u akademskoj zajednici reakcija k promjeni sustava često izostaje, prema mišljenju sugovornice iz BiH:

I ja sam pokupila stvari i otišla tad šefu odsjeka... ispričala kako je bilo. On gle-da u mene i nasmija se. Ja mrtva ozbiljna, toliko ljuta nije mi ni do čega i onda ja gledam u njega, šta se ti sad smiješ. Hajde, kaže, navikli smo mi na njih i na takvo njihovo ponašanje. (T143_Z_NO_BA)

Neuviđanje rodne dimenzije neravnopravnosti koja vodi seksističkim praksama u aka-demskoj zajednici, ali i zastupljenost muške kontrole nad institucijama koja je vidljiva u prethodno navedenom izvodu iz intervjua, u kombinaciji s nedostatkom javnog kon-senzusa o štetnosti seksističkih praksi (sugovornice iz BiH ukazuju na konzervativizam i homofobiju u društvu), održavaju neprijateljsku akademsku kulturu koja prvenstveno ima negativan utjecaj na karijerni razvoj mladih žena (Ćeriman, 2022):

To je svakodnevica, ne samo na poslu i u nekim intelektualnim krugovima, to je svakodnevica u granapu. (T18_Z_NO_BA)

O muškoj kontroli institucija na drugačijem primjeru govorila je još jedna sugovornica iz reda znanstvenog osoblja iz Bosne i Hercegovine:

Na jednom od predavanja jednog kolege, koji je bio asistent u tom periodu, navodeći primjer kako čovjek može da izbjegne sankciju na sudu, kazao je kako onda advokati sugeriraju svojim klijentima kad tuku žene da ih tuku po bubre-zima, a ne po licu jer se to ne vidi. I to je zvanično predavanje, predavanjima može prisustvovati ko god želi i to je, po mom mišljenju, jedan ozbiljan javni prostor na kojem ste vrlo odgovorni za to šta ste u njemu rekli. (T6_Z_NO_BA)

Sugovornica ističe hijerarhijsko ustrojstvo akademske zajednice koje ograničava mo-gućnosti reakcije na primjere seksističkih komentara i viceva koje je iznijela u daljnjem tijeku intervjua i ukazuje na mehanizam preusmjeravanja nasilja na osobe koje podi-gnu svoj glas protiv takvih praksi, te naglašava urgenciju sustavne potpore u danim situacijama:

Nisam sigurna baš da je to shvaćeno po principu da je kolega nešto loše ura-dio, više da sam ja preosjetljiva, što je isto vrlo česta konotacija: "Šta se vrije-đaš, k'o da je to nešto." (...) Vi znate da tu svaka velika javna reakcija, zapravo vama lično i toj grupi koja se buni na određeni način pravi problem i to je, mislim, vrlo važno. Nekako (...) kad su odnosi moći različiti da ih sistem zaštiti i da im pruži neku vrstu podrške kad reaguju na to. (T6_Z_NO_BA)

Opisujući strategije kojima se prikriva muško nasilje, Patricija Romito (Romito, 2008, 43–69) naglašava da one utječu, a nekada i određuju na koji će način biti interpretira-na realnost i samim tim i reakcije, osjećanja i ponašanja aktera uključenih u dane situ-acije, te između ostalih navodi i psihologizaciju koja počiva na interpretaciji problema

nasilja kao individualnog i psihološkog, a ne kao političkog i društvenog. Ovaj mehanizam ima moć spriječiti svijest o opresiji, a time i potencijalnu pobunu, pa utječe i na društveni odgovor na nasilje jer se njime fokus problema pomjera sa zahtjeva za promjenom društva na zahtjev za promjenom žene: “šta se vrijeđaš”, čime se relativizira iskustvo i osjećanja sugovornice iz prethodnog primjera: “k’o da je to nešto”.

Sugovornica iz Crne Gore, također na poziciji znanstvenog osoblja, daje primjer djelovanja istog mehanizma održavanja privilegija i muške dominacije:

Ja reagujem pa mi onda svi kažu “hajde”, kao, “nije ništa uradio, samo je rekao jednu rečenicu”, ali meni je ta jedna rečenica previše u društvu za koje (...) svi znamo kakvo je Crna Gora društvo i da te stvari treba da se mijenjaju i onda ja u suštini više možda pod tim teretom, tih svih stereotipa, običaja itd. (T121_Z_NO_CG)

Znanstvena radnica iz Srbije navodi primjer izloženosti seksističkim vicevima od strane drugih žena:

To je još uvek jako prisutno i meni se više puta desilo da sam reagovala među bliskim prijateljima, štaviše ženama, prijateljicama, zamolila sam da mi ne šalju takve pošalice i da to meni nije zanimljivo i da smatram da je to neprikladno. Onda mi dođu, ali bukvalno citiram: “ee, daj nemoj stalno biti feministkinja, mislim daj izađi malo iz te uloge, stvarno preteruješ”, “opusti se malo, šta si zapela”, ali veruj mi da ja zaista ne reagujem na svaku šalu, možda bi trebalo, ali poludeo bi čovek... (T87_Z_NO_SR)

Komparativno istraživanje Glicka i suradnika (Glick et al., 2000) o seksističkim stavovima i praksama u nekoliko zemalja ukazalo je na pravilnost da što je veće iskazivanje neprijateljskog seksizma od strane muškaraca u jednoj zemlji, to žene u većoj mjeri prihvaćaju benevolentni seksizam (Ibid., 763). U odnosu na sugovornicu iz Srbije, sugovornica iz Hrvatske daje drugačiji primjer kako se kroz prisvajanje jezičnog termina kojim se nastoje omalovažiti kompetencije, znanja i doprinosi žena u akademskoj zajednici može preokrenuti neprijateljski seksizam u izvjesnu formu subverzivnog djelovanja:

Znači, mi žene sa svim svojim znanstvenim stupnjevima smo bile cure koliko god da smo bile već stare, mi smo bile cure, cure su to organizirale (...) a onda ti neki muškarci koji su dolazili, oni su uvijek bili osobe sa titulama, a mi smo sa našim titulama bile cure. Ja ne znam da li je to vic, ali mi smo se oko tog vica jako zezale, i zvale smo jedna drugu cure (...) znači prihvatile smo cure kao štos, mislim, mi smo to jako vidjele, dakle imale smo duboku svijest o tome... (T94_Z_NO_HR)

Skoro sve sugovornice iz studentske populacije navode različite situacije u kojima su bile izložene seksističkim vicevima o ženama: “dvosmislene šale koje nisu šale” (T142_Z_ST_BA), naglašavajući da je riječ o svakodnevnim životnim iskustvima:

Uvijek ima neka šala i tako, pogotovo po pitanju žena, evo da su žene glupe, da su plavuše sve glupe, da žene ne znaju da upravljaju vozilima, da su slabi vozači, da su u sportu jako slabe, da muškarci u tome dominiraju. (...) Svi smo jednako izloženi svakodnevno tim takvim šalama... (T69_Z_ST_BA)

U akademskoj zajednici najčešća izloženost seksističkim vicevima prema svjedočenju naših sugovornica događa se ženama od strane starijih i nadređenih profesora:

Moja kolegica je bila jako otvorena kada je pričala o tome šta je njena sestra iskusila. Ta njena sestra je branila magistarski rad (...) i profesor na fakultetu joj je kazao jednu jako ružnu konstataciju... tu je bila komisija, svi su tu bili. I ona je nešto pogriješila u tom svom radu i on je kazao: "Hajde, nema veze, svaki prvi put boli". (T67_Z_ST_BA)

Iako ga praktično žene prepoznaju, neprijateljski seksizam izražen u prethodnom primjeru i dalje opstaje u akademskoj zajednici zbog izvora koji se nalazi u uvezanim strukturama moći. S tim u vezi, sugovornica iz studentske populacije Bosne i Hercegovine ukazuje na značaj informiranja o ovakvim praksama upravo zarad znanja i o mogućnostima zaštite od izloženosti seksističkim vicevima:

Pa bilo je par situacija kod tog profesora da je on imao običaj pričati takve viceve. On je znao tako na predavanju, nekad mnogi to ne primijete, mislim ni ja nisam odmah primijetila, da se razumijemo (...) ali poslije kad saznamo neke stvari onda sam i primijetila i shvatila (...) To je baš taj profesor radio... da ponizi ženski rod, ali onda opet zauzvrat nešto traži od žena. (T58_Z_ST_BA)

Glick i Fiske (Glick, Fiske, 1996) smatraju da suvremeni seksizam prije definira duboka ambivalentnost, nego jednoznačna netrpeljivost prema ženama. Prvi jasno negativan i drugi naizgled pozitivan odnos prema ženama (koji navodi i sugovornica u prethodno navedenom izvodu iz intervjua) ne nastaju iz suprotnih vrijednosnih sustava, već naprotiv, čine dvije strane istog mehanizma kojim se (re)producira patrijarhalna ideologija.

Bilo je situacija da se žena komentariše, u ovom slučaju djevojka kao seksualni objekat. Nažalost, ako je u pitanju neka veća grupa, uvijek bude to da su usaglašeni zajedno, rijetko ko stane na stranu onoga ko se komentariše ili da stane u njegovu odbranu, odnosno njenu odbranu. (T123_Z_ST_CG)

Seksistički humor ima funkciju unutar skupne kohezije, te distinkcije od skupine koja se doživljava kao prijeteća određenom socijalnom imidžu ili poziciji unutar referentne zajednice (Hornsey, 2008; Turner et al., 1987), što je posebno vidljivo u narativima muškaraca sugovornika u ovom istraživanju (o čemu je riječ u daljnjem tijeku teksta). Martineau (Martineau, 1972) navodi da je funkcija omalovažavajućeg humora koji cilja na skupinu izvan referentne povećanje unutar skupne kohezije i ojačavanje referentne skupine kroz uvođenje i/ili poticanje neprijateljskih stavova prema osobama izvan referentne skupine.

Iz analize intervjua s muškarcima u ovom istraživanju također se ističe zaključak da su žene najviše izložene seksističkim vicevima u akademskoj zajednici, s čime se sugovornici svakodnevno susreću (T134_M_AO_BA), te se zbog visoke zastupljenosti takvih stavova i praksi u akademskoj zajednici neprijateljski seksizam prema ženama često relativizira i prihvaća:

Dakle ima, ima toga zaista, ali to je, kako bih rekao, shvaćeno kao nešto normalno. (T124_M_NO_BA)

Nekako previše brzo prolazimo kroz sve to. (...) I onda tako kada se nakupi (...) dođe do pucanja i onda to bude već poprilično kasno. Budu čak i neki ozbiljniji ishodi iz toga. (...) Posebno ako su grupe u pitanju, bude onih koji će se grohotom smijati, bude onih koji kažu da to stvarno nije u redu, ali je više onih prvih nego onih drugih. (T19_M_ST_BA)

U pojedinim narativima se seksizam i otvoreno zastupa:

Mislim da šale nikad dosta. (T24_M_AO_SR)

Ona je sama svjesna kako se priča i kakvi vicevi kruže o djevojkama koje se farbaju u plavo. (T8_M_AO_BA)

Većina sugovornika ističe da su seksistički stavovi zastupljeniji kod starijih generacija muškaraca:

Starija generacija itekako ima te seksističke šale. (T139_M_NO_BA)

Stariji profesori pogotovo ne vide neki problem u tome i onda su skloni na sastancima itd. imati tu usputnu mizoginiju koja iz njihove perspektive ne prelazi nikakvu granicu i nije neugodna. (T105_M_NO_HR)

Mlađi zaposleni iz redova znanstvenog kadra shvaćaju da takve prakse nisu primjerenе kontekstu akademske zajednice:

Mislim da je novija generacija nastavnika preuzela novi model ponašanja koji izostavlja bilo kakav seksizam kao obrazac ponašanja u bilo kojem segmentu. (T139_M_NO_BA)

Dosta stvari su se promijenile, mlađe kolege su pogotovo osjetljivi i kolegice na takve stvari (...) i nisu nam više smiješne, čini mi se većini, stvarno. (T105_M_NO_HR)

Sugovornici koji su naveli tijekom intervjua da su nazočili iskazivanju seksističkih stavova kroz humor ili da su sami prepričavali seksističke viceve ističu intimnost i ekskluzivnost takvih situacija:

To obično muškarci između sebe pričaju ili nešto tako slično, ali jako rijetko da direktno prebacuju drugoj strani. (T134_M_AO_BA)

I obično se to dešava kada ste vi izolovani sa muškarcima. Pred ženama se to ne govori. (T5_M_NO_BA)

Ima naravno viceva koji se obično pričaju u muškom društvu. Uglavnom se vodi računa o tome da to ne bude u prisustvu ženskih osoba. (T120_M_NO_CG)

Uglavnom muškarci, uglavnom u izolovanom društvu komentarišu, u smislu momačkih priča, bez ustezanja. Tada mogu da budu i masnije, začinjene (smijeh). (T89_M_ST_SR)

“Muške priče“, šale čiji je predmet seksualnost (Lyman, 1987), imaju funkciju određivanja granica i postavljanja standarda muškosti. Dane skupine posjeduju kapacitet ostvariti muško povezivanje (engl. *male bonding*) dijeleći ekskluzivni pogled na svijet koji je distinktivno muški (poput seksualnosti, odnosa prema ženama i sl.) (Tuzin, 2004, 488–489), izražavajući diskriminatorne i seksističke stavove prema drugim skupinama, u ovom slučaju prema ženama i LGBTIQ+ osobama.

Iako navode da je riječ o intimnim razgovorima muškaraca, naši sugovornici se ipak prisjećaju brojnih primjera seksističkih viceva usmjerenih prema ženama koji su se dogodili u akademskom okruženju, a jedan od njih je i ovaj:

Jedan profesor je govorio, ja sam to čak zapisivao: “Ako je silovanje nužno, opusti se i uživaj”. To je bilo kad sam ja studirao. Zamislite sad u situaciji kad se vi privatno nađete šta vam on govori, kad vam tako javno govori. (T5_M_NO_BA)

Dani komentar posebno je opasan za žene žrtve seksualnog nasilja jer potpomaže osnovni mehanizam koji omogućava da se djela nasilja čine bez pokajanja i društvenih konsekvenci, imajući u vidu zastupljenost relativiziranja seksističkog humora.

Zaključna razmatranja

U ovom radu analizirana je percepcija seksističkog humora i neželjenih ili vulgarnih komentara izravnim putem ili posredstvom elektroničke pošte i telefona. Analiza je uključila odgovore prema spolu i državi ispitanika/ca u četiri zemlje u kojima je provedeno istraživanje. U radu smo kombinirale kvantitativnu i kvalitativnu analizu podataka iz anketnog istraživanja i intervjua obavljenih sa ženama i muškarcima iz redova administrativnog osoblja, nastavnog kadra i studentske populacije s 18 sveučilišta iz Hrvatske, Srbije, Crne Gore i Bosne i Hercegovine. Analiza je pokazala da se kvantitativni i kvalitativni podatci nadopunjuju i međusobno potvrđuju u vezi s najvećom izloženosti žena različitim oblicima seksizma.

Iako su i žene i muškarci izloženi seksističkom humoru, žene su u većem omjeru izložene, i to uvredama kojima se umanjuje njihova racionalna sposobnost na temelju

bioloških odrednica njihova bića (kao što su menstruacija i klimaks), što nije slučaj s muškarcima. Analiza je također pokazala da je seksizam više rasprostranjen na sveučilištima u BiH i Srbiji, nego što je to slučaj u Hrvatskoj i Crnoj Gori. Iako nema dovoljno empirijskih podataka kojima bismo mogli tumačiti višu prihvatljivost seksizma u navedenim zemljama, ona se može posredno tumačiti u odnosu na razinu tradicionalizma koji je u Hrvatskoj manje izražen nego u drugim zemljama Balkana. Iako ga žene praktično prepoznaju, neprijateljski seksizam prema ženama i dalje opstaje u akademskoj zajednici zbog izvora koji se nalazi u uvezanim strukturama moći, a koje su povijesno potpomognute patrijarhalnom matricom u društvenim odnosima. Dane strukture dijelom opstaju i uslijed nedosljedne primjene normativnog okvira kojim bi se sankcionirale seksističke prakse – a sam normativni okvir je često nedovoljno precizno definiran u pogledu seksizama usmjerenih prema ženama (Ćeriman, 2022). Sugovornice svjedoče da seksistički humor u akademskoj zajednici doživljavaju kao formu rodno uvjetovanog nasilja i diskriminacije, te ističu da je seksistički humor povezan s rodnim stereotipima i da potiče organizacijsku kulturu tolerancije seksizma.

Literatura

Calogero, R. M., Pina, A. (2011). Body guilt: Preliminary evidence for a further subjective experience of self-objectification. *Psychology of Women Quarterly*, 35(3), 428–440. <https://doi.org/10.1177/0361684311408564>

Connell, R. W. (2005). Change among the gatekeepers: men, masculinities, and gender equality in the global arena. *Journal of Women in Culture and Society*. Chicago: University of Chicago Press.

Ćeriman, J. (2022). Benevolentni i neprijateljski seksizam kao prepreka vidljivosti naučnih doprinosa akademskih radnica u Srbiji. U: Prelić, M., Stevanović, L., Lukić Krstanović, M. (ur.) *Rod, znanje i moć. Istorija, nasleđe i značaj naučnica u Srbiji*. Beograd: Etnografski institut SANU (u tisku).

Ferguson, Mark A.; Ford, Thomas E. (2008). Disparagement humor: A theoretical and empirical review of psychoanalytic, superiority, and social identity theories. *Humor: International Journal of Humor Research*. 21(3), 283–312.

Eyssel, Friederike; Bohner, Gerd. (2007). The rating of sexist humor under time pressure as an indicator of spontaneous sexist attitudes. *Sex Roles*. 57(9/10), 651–660.

Ford, T. B. (2008). More than “just a joke”: The prejudice-releasing function of sexist humor. *Personality and Social Psychology Bulletin*. 34(2), 159–170.

Galić, B., Nikodem, K. (2006). Ne/razlomljeni identiteti. Seksizam i religioznost u hrvatskom društvu. *Socijalna ekologija*. 15(1–2), 43–81.

Glick, Peter et al. (2000). Beyond Prejudice as Simple Antipathy: Hostile and Benevolent Sexism across Cultures. *Journal of Personality and Social Psychology*. 79, 763–775.

Glick, Peter; Fiske, Susan. (1996). The Ambivalent Sexism Inventory: Differentiating Hostile and Benevolent Sexism. *Journal of Personality and Social Psychology*. 70(3), 491–512.

Greenwood, D.; Isbell, L. M. (2002). Ambivalent sexism and the dumb blonde: Men’s and women’s reactions to sexist jokes. *Psychology of Women Quarterly*. 26.4., 341–350.

Hornsey, Matthew J. (2008). Social identity theory and self-categorization theory? A historical review. *Social and Personality Psychology Compass*. 2(1), 204–222.

Hunt, Christopher J.; Gonsalkorale, Karen. (2014). Who cares what she thinks, what does he say? Links between masculinity, in-group bonding and gender harassment. *Sex Roles*. 70(1/2), 14–27.

LaFrance, M., Woodzicka, J. A. (1998). No laughing matter: Women’s verbal and nonverbal reactions to sexist humor. U: Swim, J. K.; Stangor, C. (Ur.). *Prejudice: The target’s perspective* (61–80). Academic Press. <https://doi.org/10.1016/B978-012679130-3/50038-7>

Lyman, Peter. (1987). The fraternal bond as a joking relationship: A case study of the role of sexist jokes in male group bonding. U: Kimmel, Michael S. (ur.). *Changing Men: New Directions in Research on Men and Masculinity*. Thousand Oaks, CA, US: Sage Publications, 148–163.

Martineau, William H. (1972). A model of the social functions of humor. U: Goldstein, Jeffrey H.; McGhee, Paul E. (Ur.). *The Psychology of Humor: Theoretical Perspectives and Empirical Issues*. New York, NY, USA: Academic Press, 101–125.

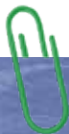
Pešić, J. (2017). *Promena vrednosnih orijentacija u postsocijalističkim društvima Srbije i Hrvatske. Politički i ekonomski liberalizam*. Beograd: Univerzitet, Filozofski fakultet, Institut za sociološka istraživanja.

Romito, P. (2008). *A Deafening Silence: Hidden Violence Against Women and Children*. Bristol, UK: Policy Press.

Shifman, Limor; Lemish, Dafna. (2010). Between feminism and fun(ny)mism: Analyzing gender in popular Internet humor. *Information, Communication and Society*. 13(6), 870–891. https://www.academia.edu/1130531/BETWEEN_FEMINISM_AND_FUN_NY_MISM (Pristup: 10. 5. 2022.)

Spahić Šiljak, Z. (2007). *Žene, religija i politika. Analiza utjecaja interpretativnog religijskog naslijeđa judaizma, kršćanstva i islama na angažman žene u javnom životu i politici u BiH*. Sarajevo: IMIC, CIPS, TPO.

Jezik i rodna ravnopravnost u akademskom kontekstu: regionalna perspektiva

Uvodne napomene

Mnoga istraživanja i dostupna izvješća jasno pokazuju da je rodno uvjetovano nasilje⁸ prisutno na svim razinama visokog obrazovanja i u svim znanstvenim disciplinama (Benya et al., 2018; Bondestam i Lundqvist, 2018, 2020; Clancy et al., 2014; Henning et al., 2017). Veliki broj žena i muškaraca doživjelo je neki od oblika nasilja u visokoškolskim ustanovama (Anitha i Lewis, 2018; Bondestam i Lundqvist, 2020; McDonald, 2012). Međunarodne studije ukazuju na to da je najmanje 25% studentica bilo izloženo rodno uvjetovanom nasilju tijekom školovanja (Benya et al., 2018; Vladutiu et al., 2011; Voth Schrag, 2017). Iako precizni podatci o stopi ovog oblika nasilja među nastavnim osobljem i istraživačima/istraživačicama u Europskoj uniji još uvijek nisu dostupni, na temelju velikog istraživanja koje je provela Agencija EU za temeljna prava (2014),⁹ može se pretpostaviti da je i u ovom slučaju stopa nasilja slična.

Kao jedan od glavnih razloga za prisutnost rodno uvjetovanog nasilja na sveučilištima i ostalim visokoškolskim ustanovama navodi se specifična struktura koju karakterizira asimetričan odnos moći (veći broj muškaraca na stalnim, rukovodećim mjestima), nesigurni uvjeti zapošljavanja i visoka razina međunarodne mobilnosti (Henning et al., 2017; Rubin i Borgers, 1990). Također, neupitno je i to da je rodno uvjetovano nasilje u oblasti visokog obrazovanja izravno povezano i s činjenicom da, premda proklamirana, rodna ravnopravnost zapravo još uvijek nije u potpunosti ostvarena. O tome najbolje svjedoči rodni disbalans kako po pitanju karijerne putanje i napredovanja u hijerarhiji, tako i u pogledu produkcije i objavljivanja znanstvenih radova. Žene češće odustaju od akademske karijere jer ne mogu uskladiti profesionalne aktivnosti s privatnim obvezama. Na primjer, ponovni povratak žena nakon roditeljskog dopusta ili zbog brige o djeci predstavlja veliki izazov, zbog čega veći broj žena radi s kraćim radnim vremenom, na privremenim projektima i aktivnostima, a što otežava ili potpuno onemogućava njihovo napredovanje unutar krutog akademskog sustava (up. Čičkarić, 2019, 89–90).

⁸ Rodno uvjetovano nasilje može biti simbolično, strukturno i sustavno i ono uključuje fizičke, seksualne, ekonomske, materijalne, psihološke i online/offline oblike nasilja i zlostavljanja, u rasponu od prisilne kontrole, uhođenja i uznemiravanja, do silovanja i ubojstva (Graaf, 2021).

⁹ Prema ovom istraživanju, procjenjuje se da je 33% žena, starijih od 15 godina, u EU doživjelo seksualno uznemiravanje, a među tim ženama 22% je navelo da je počinitelj zločina bila osoba koja nije njihov partner, dakle u mnogim slučajevima netko s kim su poslovno surađivale, poput kolege/ice, rukovoditelja/ice ili mušterije (korisnika/ice) profesionalnih usluga (FRA, 2014, 21–22).

Važno je istaknuti da je rodna nejednakost i, posljedično, rodno uvjetovano nasilje u akademskoj sferi podržano i načinom na koji se kritički promišlja i kulturno tumači koncept rodne ravnopravnosti, diskriminacije i nasilja. Tako su, pored navedenih primjera rodne disproporcije i nejednakosti na sveučilištima, prisutni i oblici diskriminacije i nasilja koji su kulturno posredovane diskurzivne prakse. Pored ostalog, rodna neravnopravnost osigurava se nekritičkom uporabom jezika u koji su upisane određene predodžbe stvarnosti koje podržavaju androcentrični pogled na svijet i u kojem su žene često negativno označene. Odbijanje korištenja rodno osjetljivog jezik, supsumiranje žena u normi muškog roda i insistiranje na uporabi generičkih i rodno neutralnih riječi doprinosi osiguravanju i održavanju rodne nejednakosti, odnosno nevidljivosti žena. Istovremeno, seksističko jezično ponašanje vrlo lako prerasta u formu rodno uvjetovanog uznemiravanja i nasilja. Da je ovo pitanje u okviru visokoškolskih ustanova i nadalje otvoreno, pokazuju i rezultati UNIGEM istraživanja o kojima će biti više govora u središnjem dijelu rada.

U zemljama regije rodno osjetljiv jezik – kao vid tzv. politički korektnog govora koji se uvodi i kao sustav mjera kojim se nastoji obeshrabriti, a ponekad i zabraniti uporaba izraza s uvredljivim konotacijama – postao je neizostavna stavka većine značajnih zakonskih tekstova, preporuka i priručnika. Ipak, u regiji se još uvijek vode javne rasprave o tome ima li potrebe takve promjene uvoditi i u samom jeziku, odnosno je li to još jedna nepotrebna norma koju nameće tzv. rodna ideologija, ili je čak riječ o određenom obliku nasilja nad jezikom. Kako objašnjava Mislava Bertoša, “antifeministički pokušaji omalovažavanja bilo kakvih jezičnih reformi mogu biti uobličeni i u akademске i stručne odgovore jezikoslovaca koji se pozivaju na čistoću jezika koju je potrebno održavati, na viđenje jezika kao nepromjenjive i ‘smrznute’ strukture, na stav da jezik ima svoj vlastiti smjer razvoja u koji ne treba svjesno zadirati (Ehrlich, King, 1998). Sve to pokazuje u kolikoj mjeri dominantni sustavi vrijednosti i ideologija određuju kakve će biti interpretacije i upotrebe novih pojmova, usprkos njihovoj namjeravanoj rodnoj neutralnosti.” (Bertoša, 2001, 74)

U okviru ovog poglavlja, pitanje rodne diskriminacije i rodno uvjetovanog nasilja dovodi se u vezu s pitanjem odnosa prema jeziku, koji je dugo vremena bio jedan od ključnih mehanizama održavanja dominacije nad ženama i ostalim manjinskim i marginaliziranim skupinama, te pitanjem rodno osviještene uporabe jezika. Osnovno istraživačko pitanje koje se ovim tekstom želi obraditi jest utjecaj postojećih jezičnih naputaka o rodno osjetljivoj ili rodno inkluzivnoj komunikaciji na konkretne komunikacijske prakse u specifičnim akademskim kontekstima. Jezične smjernice koje bi mogle biti utjecajne u ovom konkretnom slučaju mogu se ticati kako postojećih rodnojezičnih priručnika na nacionalnim jezicima, iskustvenih konteksta pojedinih sudionika i sudionica istraživanja, postojećih rodnojezičnih smjernica na stranim jezicima poput priručnika koji je objavio EIGE (engl. European Institute for Gender Equality, Europski institut za ravnopravnost spolova). Na koji način jezik postaje instrument nasilja, može li rodno osjetljiva uporaba jezika pomoći u procesu osnaživanja osoba koje su trpjele ili još uvijek trpe nasilje na visokoškolskim institucijama – ključna su

pitanja koja ćemo pokušati elaborirati u ovom poglavlju. Kako bismo odgovorile na postavljeni istraživački cilj, rad smo bazirale na kvalitativnoj analizi sadržaja, odnosno transkripata intervjua koji su vođeni u okviru UNIGEM istraživanja. Također, u radu se poziva i na kvantitativne podatke dobivene kroz UNIGEM istraživanje, tako da zaključci analize kombiniraju kvalitativne i kvantitativne nalaze. Ove zaključke dobivene analizom sadržaja interpretiramo sukladno postavkama feminističke kritičke lingvistike. U tijeku analize intervjua, sadržaj transkripata je detaljno pregledan, a potom su izdvojene one tvrdnje koje se odnose na ključne kategorije koje nas zanimaju za potrebe ovog rada – jezik i rodno osjetljiv jezik. Bitno je istaknuti kako u ovom radu zastupamo kritički feministički pristup u kojem se proizvodnja znanja promatra kao strukturni društveno-kulturni rodnjeni proces.

U daljnjim će paragrafima ovog teksta biti riječi o tome kako su sudionici i sudionice UNIGEM istraživanja iskazivali i iskazivale svoje stavove vezane za specifično područje rodno osjetljive akademske komunikacije i/ili rodno osjetljive komunikacije u akademskom kontekstu. Nadalje, predstaviti će se ostvarenja u državama sudionicama istraživanja koja se tiču postojećih formalnih i praktičnih okvira kojima se promiče i podržava rodna ravnopravnost (i na sveučilištima), s posebnim osvrtom na ona djelovanja koja su osmišljena i poduzeta sa specifično rodno osjetljivom i/ili neutralnom komunikacijom u fokusu, a pri čemu uporaba jezika igra posebno važnu ulogu. U završnim će se paragrafima zaključci analize ovog istraživanja dovesti u vezu s postojećim materijalima u pojedinim državnim, sveučilišnim, jezičnim kontekstima, a što će rezultirati nekim prijedlozima za intenzivnije i angažiranije uključivanje u procese postizanja rodne ravnopravnosti te time i one aktivnog suprotstavljanja rodno determiniranom (jezičnom) nasilju u komunikacijskom kontekstu visokih učilišta zastupljenih u ovome istraživanju.

Osnovni trendovi vidljivi kroz UNIGEM istraživanje

Specifično za kontekst visokog obrazovanja i akademske zajednice uopće, jezik je prepoznat kao iznimno učinkovit alat kojim se mogu kako perpetuirati, ali i, što je mnogo važnije, spriječiti brojni oblici rodne nejednakosti. Na primjer, Antverpska povelja o rodno osjetljivoj komunikaciji, dokument proizašao iz projekta EGERA (engl. Effective Gender Equality in Research and the Academia), tako navodi da je u posljednje vrijeme “napravljen značajan napredak po pitanju rodne ravnopravnosti i različitosti unutar Europskog akademskog prostora. Sve više sveučilišta promišlja društvenu strukturu. Ipak, istraživanja pokazuju da ženske akademske karijere i dalje bivaju označene jakom vertikalnom segregacijom. Žene zauzimaju manje visokih akademskih pozicija ili liderskih pozicija u odnosu na muškarce. Jedan od razloga ovakve segregacije jest izloženost pervazivnim kulturnim stereotipima koji portretiraju žene kao manje kompetentne i manje posvećene akademskim/profesionalnim karijerama. Ovakve nesvjesne predrasude mogu biti reflektirane i u jeziku (usmenom, pisanom, vizualnom) i nenamjerno mogu uzrokovati uvredu, podižući okolnosti za nepodržavajuće okruženje. Kao posljedica toga, razumije se da je komunikacija unutar akademske zajednice

i između njenih članova/članica iznimno važna u smislu održanja ili poništavanja spomenutih rodno determiniranih pretpostavki ili stereotipa, te utječe na akademski postignuća žena“ (Antwerp Charter, 2015). Valja istaknuti da Antverpska povelja u daljnjoj svojoj razradi ne ostaje na dihotomnoj rodnoj slici, već predstavlja dokument kojim se elaboriraju mjere i nakane za uvođenje rodno osjetljive komunikacije unutar akademskog konteksta, a pri čemu se pojam roda percipira i razumije u uključivom, a ne samo binarnom (žene – muškarci) smislu. Sličnim se načelima rodne uključivosti vodilo i UNIGEM istraživanje.

U okviru UNIGEM projekta provedeno je kvalitativno i kvantitativno istraživanje kojim su se ispitivale rodne politike u Bosni i Hercegovini, Crnoj Gori, Hrvatskoj i Srbiji, mjere koje su usmjerene na zaštitu rodne ravnopravnosti, zatim stavovi i percepcije o rodnoj ravnopravnosti i seksualnom uznemiravanju te stupanj poznavanja značajnih rodno-studijskih pojmova. Istraživanje se provodilo među nastavnim i administrativnim osobljem kao i među studentskom populacijom na 18 partnerskih sveučilišta u spomenute četiri države. Podatci prikupljeni istraživanjem ukazuju na neke osnovne trendove kada je riječ o uporabi rodno osjetljivog jezika na sveučilištima gdje je ono provedeno. Fokalna točka istraživanja ticala se konceptualiziranja, poimanja i promišljanja pojma rodno uvjetovanog nasilja u različitim njegovim oblicima i manifestacijama. Između ostalog, istraživanjem je obuhvaćeno poimanje jezika kao komunikacijske prakse koja može determinirati tok i oblik promišljanja i razumijevanja, ali i perpetuiranja ili sprečavanja rodno determiniranih nasilnih ponašanja.

Uopćeno, može se utvrditi da je pozitivno to što je u sve tri skupine (studentice i studenti, nastavnice i nastavnici, te rukovoditelji i rukovoditeljice stručnih službi) zabilježena apsolutna dominacija odgovora prema kojima rodno osjetljiv jezik ima pozitivnu konotaciju. Velika većina ispitanih u sve tri skupine odgovorila je da je rodno osjetljiv jezik “način izražavanja koji uvažava rodnu ravnopravnost“. Nešto manji broj ispitanih odgovorio je da je takav jezik “način povećanja vidljivosti žena i naglašavanje jednakosti svih osoba“. No, treba istaći da ni broj ispitanih sa suprotnim, negativnim stavom prema rodno osjetljivom jeziku nije zanemariv. Naročito je znakovito to što je u strukturi zabilježenih negativnih stavova nešto benignija opcija, odnosno formulacija prema kojoj je riječ o “kvarenju jezika“ dobila značajno manju potporu u odnosu na opciju koja kaže da je to “vještačka tvorevina i nasilje nad zakonitostima jezika“. Posebno zabrinjava zabilježeni postotak negativnih stavova prema rodno osjetljivom jeziku u studentskoj populaciji (oko 25% općenito), što ukazuje na to da značajan dio reformskih aktivnosti u ovoj domeni treba biti usmjeren na podizanje svijesti i edukaciju upravo ove populacije.

S tvrdnjom da primjena rodno osjetljivog jezika na sveučilištu, u okviru nastavnog programa, udžbenika i slično, predstavlja pokazatelj poštovanja rodne ravnopravnosti, u sve tri skupine apsolutna većina se u potpunosti ili djelomično slaže. No, moglo bi zabrinjavati to što u sve tri kategorije broj onih koji se u potpunosti ili barem djelomično ne slažu s tom tvrdnjom, zajedno s brojem neodlučnih, u pravilu čini oko trećinu ispitanih. Dok odgovori ispitanika u druge dvije kategorije ne odstupaju značajno od

tog prosjeka, u muškoj studentskoj populaciji postotak onih koji su se opredijelili za navedene tri opcije (dvije negativne i neodlučni) značajno prelazi 40%.

Započne li se predstavljanje rezultata istraživanja kvantitativnim podacima, vidljivo je nekoliko trendova. Prvo, tablica broj 1. naziva "Razumijevanje pojma 'rodno osjetljiv jezik' prema spolu ispitanika i ispitanica (nastavno osoblje)" pokazuje broj ispitanika i ispitanica te postotne omjere shvaćanja pojma "rodno osjetljiv jezik" kroz pet objašnjenja.

Tablica 1. Razumijevanje pojma "rodno osjetljiv jezik" prema spolu ispitanika i ispitanica (nastavno osoblje)

Rodno osjetljiv jezik je:	Muško (%)	Žensko (%)
"Kvarenje jezika"	7,10	3,53
Način izražavanja koji uvažava rodnu ravnopravnost	54,77	59,50
Vještačka tvorevina i nasilje nad zakonitostima jezika	14,02	8,41
Način povećanja vidljivosti žena i naglašavanje jednakosti svih osoba	21,12	27,31
Nešto drugo	2,99	1,25
Ukupno:	100	100

Iz navedene se tablice može zaključiti kako se najveći broj ispitanika i ispitanica priklanja afirmativnoj paradigmi određivanja pojma rodno osjetljivi jezik, uvažavajući time pretpostavku kako se rodna nejednakost u jeziku manifestira, ali i perpetuiraju, odnosno, kako specifična uporaba jezika može utjecati na smanjenje rodne nejednakosti (u akademskom kontekstu). (Na primjer, 54,77% ispitanika i 59,50% ispitanica odabire da je rodno osjetljiv jezik "način izražavanja koji uvažava rodnu ravnopravnost".)

Sličnu paradigmu pokazuju i podaci analizirani prema ključu država članica u istraživanju, a to su Bosna i Hercegovina, Crna Gora, Hrvatska i Srbija. Kao i u prethodno razmatranoj tablici s podacima divergiranim po spolu, i tablica broj 2. naziva "Razumijevanje pojma 'rodno osjetljiv jezik' prema državi iz koje dolaze ispitanici i ispitanice (nastavno osoblje)" pokazuje kako, u kvantitativnom smislu, u svakoj od država sudionica u istraživanju najveći broj ispitanih osoba smatra pojam rodno osjetljivog jezika bilo načinom izražavanja koji uvažava rodnu ravnopravnost, bilo načinom povećanja vidljivosti žena i naglašavanja jednakosti svih osoba.

Tablica 2. Razumijevanje pojma “rodno osjetljiv jezik” prema državi iz koje dolaze ispitanici i ispitanice (nastavno osoblje)

Rodno osjetljiv jezik je:	BiH	Crna Gora	Hrvatska	Srbija
“Kvarenje jezika”	4,72	1,89	3,98	8,26
Način izražavanja koji uvažava rodnu ravnopravnost	60,83	58,02	55,11	48,76
Vještačka tvorevina i nasilje nad zakonitostima jezika	9,33	8,49	10,23	16,12
Način povećanja vidljivosti žena i naglašavanje jednakosti svih osoba	23,16	29,72	29,55	24,79
Nešto drugo	1,96	1,89	1,14	2,07
Ukupno:	100	100	100	100

Prevalentni postotak ispitanika i ispitanica nastavnog osoblja koji i koje razumiju pojam rodno osjetljivog jezika na afirmativan način donekle i ne iznenađuje. Naime, procesi rodnog “mainstreaminga” traju više desetljeća na području Europe te polučuju učinke – barem na nominalnoj razini i/ili onoj načelnog razumijevanja i upoznatosti sa sadržajima značajnim za primjenu i realizaciju konkretnih mjera ovakve vrste. Svakako, osviještenost o tome na koje se sve načine rodna nejednakost perpetuira, a u čemu jezik ima posebno važnu ulogu, raste kako traju i manifestiraju se djelovanja različitih aktera u nekom društvu, a koji se, iz različitih početnih pozicija, bave promidžbom rodne jednakosti ili rodnostudijskom tematikom uopće.

Naravno, a ovime ukazujemo na drugi trend koji je primjetan u analiziranim materijalima, načelna, čak možda i politički korektna osviještenost vezana za pojedina društveno značajna pitanja, a ono rodne ravnopravnosti to svakako jest, ne povlači nužno za sobom i spremnost ili kapacitiranost za djelovanje ili pokretanje promjene. Naime, iako jest tako da brojke UNIGEM istraživanja ukazuju na visok postotak osviještenosti, na primjer, nastavnog osoblja o značenju i/ili korištenju (pojma) rodno osjetljiv jezik u sve četiri države i na svim istraživanjem obuhvaćenim sveučilištima, u trenutku pisanja ovog rada velika većina ovih sveučilišta nema službene dokumente kojima bi se i u formalnom smislu osnaživala rodno uključiva komunikacija. Ovaj podatak ističemo zato što zasad još neobjavljena preliminarna analiza zastupljenosti tema, dostupna i dostavljena kao istraživački materijal UNIGEM istraživanja, pokazuje kako ispitanici i ispitanice smatraju da je “potreba za uvođenjem rodno osjetljivog jezika u dokumente i akte sveučilišta” važna, te odmah iza stavke “Važnost korištenja rodno osjetljivog jezika u svakodnevnoj komunikaciji, nastavi i znanstvenom procesu”. Izuzetak je ovome Sveučilište u Rijeci koje posljednjih nekoliko godina prednjači u primjeni mjera za postizanje rodne ravnopravnosti te se izdvaja dvama dokumentima, Izjavom Senata Sveučilišta u Rijeci o uporabi rodno osjetljiva jezika na Sveučilištu u Rijeci i Smjernicama o rodno uključivoj komunikaciji: Uporaba rodno osjetljiva jezika na Sveučilištu u Rijeci. Naravno, izdvajanjem formalne potpore uporabi rodno osjetljivog jezika na ovom sveučilištu ne želi se isticati ovakva vrsta institucionalne potpore rodnoj ravnopravnosti kao niti dostatna, niti dovoljna. Ona je, svakako, izuzetno bitan čimbenik

u promicanju institucionalne kulture različitosti, uključivosti i politike jednakosti, no sama po sebi, to jest bez proaktivnog pristupa ovim temama svih članica i članova akademskih ekosustava, ona može predstavljati tek administrativni čin bez stvarnog učinka u komunikacijskim praksama neke zajednice. (O sličnim opasnostima pretvaranja rodnog “mainstreaminga” u administrativno bilježeno ostvarenih akcija, vidjeti: Rees, 2005, 562–563). S druge strane, institucionalna kultura uključivosti, jednakosti i promidžbe rodne ravnopravnosti osnažuje se upravo dokumentima koji će svoju provedbu iznaći u konkretnim praksama neke sveučilišne zajednice. Takozvani “top down” i usporedni “bottom up” pristup ili međusobno podržavanje i usklađivanje praksi koje rodni “mainstreaming” formalno upisuju u institucionalnu kulturu s onima koje predstavljaju konkretno (aktivno) unošenje faktičkih promjena, funkcionalna su sprega rodnog mainstreaminga i u kontekstu teme rodno osjetljivog jezika.

Nadalje, kvantitativne podatke koji kazuju o relativno visokoj svijesti o važnosti (uporabe) rodno osjetljivog jezika možemo korelirati s, na primjer, podacima koji su dobiveni istraživanjem “Percepcija i iskustva ispitanika sa rodno zasnovanim nasiljem i seksualnim uznemiravanjem na fakultetima i univerzitetima”, odnosno prema podacima iz tablice 3. naziva “Učestalost stereotipnih komentara o ženama na sveučilištima kao što su: ženska glavo, jezikara, babuskara, klimakterična baba, histerična, sterilna, frigidna, kruta, vještica, neuravnotežena, i slično prema spolu ispitanika i ispitanica (nastavno i administrativno osoblje i studenti/ce)”.

Tablica 3. Učestalost stereotipnih komentara o ženama na sveučilištima kao što su: ženska glavo, jezikara, babuskara, klimakterična baba, i slično prema spolu ispitanika i ispitanica (nastavno i administrativno osoblje i studenti/ce)

Stereotipni komentari o ženama na sveučilištima	Muško (%)	Žensko (%)	Drugo (%)
Često	8,1	15,8	18,2
Ponekad	40,2	43,3	36,4
Nikada	51,7	40,9	45,5
Ukupno	100	100	100

Postotna se razlika uočava kod ispitanica i ispitanika koji su izjavili da takva vrsta komentara o ženama nikada nije prisutna na njihovom sveučilištu (npr., 51,7% muškaraca u odnosu na 40,9% žena); podjednak postotak osoba izjavljuje da se takvi komentari ženama upućuju ponekad (npr., 40,2% muškaraca i 43,3% žena).

Utoliko, važno je uvidjeti na kakav način koreliraju aktualni formalni naputci ili dokumenti koji se tiču pitanja odnosa roda i jezika, a u relaciji s prethodno istaknutim podacima istraživanja koji upućuju na, s jedne strane, potrebu formalizacije sveučilišne potpore jezičnim praksama koje podržavaju rodno egalitarna komunikacijska načela, a s druge upućuju na još uvijek vidljiva seksistička komunikacijska obilježja prisutna na svim sastavnicama ovog istraživanja, bilo u smislu pripadnosti pojedinom spolu, bilo u smislu građanske pripadnosti bilo kojoj od država sudionica u istraživanju.

Prva formalna razina razmatranja tiče se legislativnog okvira u najširem smislu svake pojedine države sudionice istraživanja. Naime, zakonski propisi pojedine države oni su kojima podliježu i svi akti pojedinih sveučilišta, pa tako formalnopravne odredbe npr. Zakona o ravnopravnosti spolova Bosne i Hercegovine ili istoimenog zakona Republike Hrvatske, kao i Zakona o rodnoj ravnopravnosti Crne Gore i istoimenog zakona Republike Srbije imaju biti ispoštovane u formalnom smislu u svim pravnim aktima pojedinih sveučilišta. Svakako, osim zakona koji se izravno tiču uređivanja odnosa i/ili specifične vrste sadržaja, formalnopravno funkcioniranje pojedinih sveučilišta podliježe brojnim drugim pravnim dokumentima, od ustava pojedinih država, zakona koji uređuju visoko obrazovanje, radne odnose, i sl. Ti dokumenti tvore širi produktivni kontekst specifičnih preporuka, priručnika i sličnog materijala koji je uža tema ovoga rada. Ipak, širi je kontekst važan i stoga što se analizom intervjua zapaža da ispitanice i ispitanici uočavaju generički maskulinu strukturu formalno-administrativnog stila i kozmetičko upućivanje na termine u muškom rodu kao one koji važe za oba spola. Na primjer:

Pa ne znam, uglavnom se koristi neka generalna odredba da svi izrazi u određenom tekstu podrazumijevaju i muški i ženski rod. I onda je sve u muškom, da. Mislim to je formulacija koja je prisutna u zakonima. (T144_BA_FA)

Ona jedna rečenica što im stoji u zakonu da se riječi napisane u muškom rodu jednako odnose na ženski rod. Iskreno rečeno, u Zakonu o ravnopravnosti spolova Bosne i Hercegovine piše diskriminacija u jeziku postoji onda kada se koristi isključivo jedan rod kao generički, tačka. Svim mogućim zakonima diskriminacija je zabranjena. (T1_BA_FN)

Jedna je pričala o slučaju kad je završila fakultet bila je inženjerka, pisalo je inženjer i ona nije željela da primi tu diplomu i borila se dvije godine samo za mogućnost da se stavi ženski rod ispred njenog imena. Na kraju je uspjela (...) (T131_BA_FS)

Sad insistiranje da se koristi muški rod kao generički, nije to samo problem kod nas, to je zapravo nešto na čemu se insistiralo na drugim jezicima i društvima, a pitanje je kako su oni vodili borbe za rodno senzitivnan jezik i kako su zvanične, jezičke politike izgledale. Imamo situaciju sa Odborom za standardizaciju srpskog jezika koji se pobunio zbog novog Zakona o rodnoj ravnopravnosti zbog dela koji se tiče jezika. Imamo institucije koje su jako patrijarhalne i okostale, koje sputavaju zapravo promenu u društvu. Dakle, nažalost većina ljudi u Srbiji se uzda u SANU, Srpsku akademiju nauka i umetnosti i Odbor za standardizaciju i nažalost moram da kažem da te institucije često koriste žene koje su stručne za određene oblasti poput filološkinja, zapravo koriste filološkinje desničarke koje nastavljaju, zapravo reprodukuju patrijarhalne matrice. Tako da dok to ne promenimo ne možemo ići dalje. (T145_SR_MS)

Osim generičke muškosti najčešće primjetne u administrativnom jezičnom stilu, prepoznatljiva su rodnojezična tema i mocijski parovi, posebno oni vezani uz tituliranje ili

profesionalna imenovanja. U nekim slučajevima osoba ne smatra da je rodna inačica mocijskog para značajan podatak, kao na primjer u iskazu:

Ja, ne znam, iskreno, ja mislim da neki da, neki ne, npr. ako se pita šta sam ja, ja sam fizičar.. [PITANJE: Mhm...] Ja ne bih rekla da sam ja fizičarka, mislim, ne osećam da, ne osećam potrebu da kad pričam o svojoj struci, da ubacim i svoj rod, pošto je po mom nekom vidu na svet to nepotrebno. (T78_SR_FS)

S druge strane, mnogo iskaza upućuje na formalnu važnost ženskih mocijskih parnjaka:

Apsolutno podržavam i smatram da prosto je to nužno i ja sam već mislila da se nekako uputi, ali ne znam ni kome da uputim zahtev, zašto se na našem fakultetu to ne menja, zašto stoji docent ako je ona docentkinja, zašto? Mislim, to je već zvanična stavka, zakon je već, prošao je period kad je bio, od usvajanja, da kažem, mislim da bi to trebalo da se promeni. (T154_SR_FN)

Mislim, ako imamo u jeziku riječ profesorica, onda nema smisla reć gospođa profesor. To je kao prvo, jezično neispravno, a kao drugo, nema smisla ne koristiti rodno ispravne imenice koje tu mogu pripadati, profesorica, doktorica, da ne govorim da bi trebalo češće koristiti riječ doktorica i dati zapravo na važnosti tog, činjenicu da je žena u ovakvom mizoginom i društvu u kakvom živimo zapravo došla i uspjela doći do titule. Tako da mislim da je to zapravo važno istaknuti kao pohvalu zapravo, za uspješnu borbu u glupavom svijetu u kakvom živimo. (T151_HR_MN)

Pa mi to već koristimo. Evo naša dekanesa, nikad nismo rekli dekan fakulteta, uvijek se trudimo da budemo tako gender sensitive i kažemo dekanesa i to je nama tako došlo dekanica/dekanesa. Dekanica, je li, za hrvatski jezik, a dekanesa za ove, za bosanski i za srpski, ako se može tako reći. (T8_BA_MS)

Zanimljivo je da se osim pravnog aspekta, a ako je riječ o nekom obliku formalizacije odnosa roda i jezika, u intervjuima nalazi i generičko poopćavanje postojećih jezičnih uzusa do formalno-gramatičke razine:

Pa dobro. Zašto to da pišem kad je to i u gramatici našeg jezika. To je već pravilo našeg jezika. Kad se odnosi na oba pola, piše se u muškom polu. I probala sam da pišem sve u ženskom polu pa je to toliko bilo čudno. Nekad koristim osoba pošto osoba je srednji rod pa da malo uravnotežim. Hoću da kažem da je važan, ali ne znam koje je praktično rešenje. (T86_SR_FN)

S druge, pak, strane, intervjui bilježe iskaze i tvrdnje o rodno osjetljivom jeziku kao donekle ornamentalnom, ancilijarnom, čak lošem ili opasnom aspektu u kontekstu mjera i akcija za postizanje rodne ravnopravnosti. Na primjer:

Mislim da je u potpunosti nepotrebno to rodno ravnopravan jezik, mislim, ne vidim razlog. Nećemo sad mi menjati ceo jezik zato što smo nešto krenuli na nešto. (T78_SR_FS)

Pa ne znam, evo da vam kažem iskreno, meni nekad to djeluje ko nasilje nad jezikom.

Čak je tu bilo suđenja da takav jezik i takvo ponašanje nije primjereno. (T120_CG_MN)

Dakle, formalizacija odnosa roda i jezika obuhvaća spektar stavova te se najčešće odnosi na neku vrstu formalnog interveniranja u taj odnos (zakon i zakonski propisi kojima bi se regulirale neke jezične prakse). Zanimljivo je primijetiti da upućivanja na izvore informacija manje formalne od samog zakona u intervjuima nema – osim osobnih iskustava kao na primjer u iskazu:

Da vam kažem, meni jeste važno. Jeste meni važno, kad kaže, kod nas je u instituciji pisalo na aktu direktor, ja kažem: ‘Promijeni ovo, piši direktorica!’ pa kaže, ‘piši mi po dženderu’, mi se uvijek zezamo ‘po dženderu mi piši’ profesorka, učenik, učenica, direktorka, zastupnica, jer ja -/neka se zna rodno, neka se zna rodno jezik, znači, neka se zna ko je-/ kaže defektolog, kaže, kako ćemo zvat, pa defektologinja. (T68_BA_FN)

ili kolegijalnih inicijativa kao primjerice u iskazu:

Znate, propade mi Nada moja, ona je bila moja prva mentorica, napisala sam rad o upotrebi imenica za ženska zanimanja. Ona ga je čak i objavila u nekom svom zborniku. (T18_BA_FN)

Drugim riječima, moguće je pretpostaviti da do ispitanika i ispitanica nisu doprle informacije o, na primjer, već spomenutoj Antverpskoj povelji ili Priručniku za rodno osjetljivu komunikaciju Europskog instituta za ravnopravnost spolova. Prvi dokument simbolička je gesta uvažavanja rodno osjetljive komunikacije, kao i iskaz volje za uspostavljanje takvih komunikacijskih načela u nekoj akademskoj zajednici. Priručnik za rodno osjetljivu komunikaciju, pak, izvor je konkretnih naputaka, smjernica, navoda o tome kako komunikaciju oblikovati u okviru parametara rodne ravnopravnosti i uključivosti. No, osim spomenutih dokumenata, u svakoj od država članica istraživanja postoje dostupni materijali koji su pisani nacionalnim jezicima i koji nude i jasna obrazloženja o potrebi uvođenja/korištenja rodno osjetljivog jezika, ali i, što je posebno važno, korisne i praktične savjete i primjere kojima se komunikacijske prakse oblikuju kao rodno osjetljive. Pa tako na primjer, na području Bosne i Hercegovine Jasmina Čaušević i Sandra Zlotrg 2011. godine objavljuju publikaciju naziva “Načini za prevladavanje diskriminacije u jeziku u obrazovanju, medijima i pravnim dokumentima” u kojoj se osvrću na sva sporna mjesta rodno osjetljivog korištenja jezika primjetna u materijalima intervju: od obraćanja, tituliranja, davanja naputaka, do gramatičkih obrazloženja, preporuka za korištenje rodno osjetljivog jezika u odnosu na LGBTTIQ populaciju ili osobe s invaliditetom. Nadalje, slična publikacija objavljuje se u izdanju Centra za ženske studije u Beogradu 2019. godine pod nazivom “Priručnik za upotrebu rodno osjetljivog jezika” autorica Hristine Cvetinčanin Knežević i Jelene Lalatović. U Zagrebu, 2004. godine Centar za ženske studije objavljuje publikaciju naslova “Uostalom, diskriminaciju treba dokinuti! Priručnik za analizu rodnih stereotipa” u uredništvu

Valerije Barade i Željke Jelavić s posebnim poglavljem o jeziku, a “Pojmovnik rodne terminologije prema standardima Europske unije” urednice Rade Borić dostupan je za korištenje od 2007. godine. “Pojmovnik LGBT kulture”, priređivačice Jasmine Čaušević i priređivača Saše Gavrića, pak, izdao je Sarajevski otvoreni centar 2012. godine. Godine 2006. s Kancelarijom za ravnopravnost polova Vlade Republike Crne Gore kao nakladnikom Nada Drobnyak uređuje publikaciju naslova “On je rekla: upotreba rodno senzitivnog jezika”. Navedene publikacije tek su dio vrlo lako dostupnih i iznimno korisnih materijala pomoću kojih se, a sukladno šire formalnim okvirima koji prakse rodno osjetljive komunikacije već podržavaju, mogu lako otkloniti sve eventualne praktične smetnje nekim potencijalnim jezičnim rodno osjetljivim rješenjima. Pritom se misli na velik broj kvalitetnih i javno dostupnih stručnih, popularnoznanstvenih i/ili popularnih tekstova koji se bave tematiziranjem rodno osjetljivog jezika ili komunikacije uopće i koji se tiču svih kulturnih konteksta i nacionalnih jezika država uključenih u istraživanje.

Politike nepredstavljanja – prijetnja od rodno uvjetovanog jezičnog nasilja u visokoškolskim ustanovama

“(…) teorija ne počiva u miru iznad svake ideologije...”
(Louis Montrose u: Lešić, 2002, 188)

Kako napominje Vladimir Biti 70-ih godina 20. stoljeća, “gramatička tumačenja jezika ustupila su mjesto pragmatičkima koja su pokazala više prijemljivosti za transcendirajuću dimenziju jezika, za onu njegovu sposobnost da se ‘prelije’ preko vlastitog okvira (...) za istraživanje jezičnih igara, komunikacijskih situacija, soci-komunikacijskih stereotipa” (Biti, 1997, 168). U tom se sklopu počinju realizirati i početna feministička istraživanja koja su nastojala opisati postojeći jezik te upozoriti na njegove seksističke oblike i ukazati na specifičnosti govora žena u odnosu na dominantne norme muškog jezika.

Feministička kritička lingvistika¹⁰ polazi od stajališta da su govornici/govornice oni/one koji/e su odgovorni/e za konstrukciju jezika i da se stoga pažnja mora preusmjeriti na njihovo jezično ponašanje, odnosno na način kako se jezik upotrebljava u društvu i kako se institucionalno normira (up. Cameron, 1998; Eckert i McConnell-Ginet, 2003;

¹⁰ Feministička lingvistika se razvija u okviru mnogih lingvističkih disciplina, no svoj najveći doprinos do sada dala je u okviru sociolingvistike i pragmatike. Razmatrajući složena pitanja jezičnih tumačenja društvene nejednakosti, seksističke gramatičke strukture i leksike, neutralne uporabe muškog roda, nevidljivosti žena u jeziku i važnost oblikovanja tzv. ženskog jezika i pisma, feministička kritika je bez ikakve sumnje doprinijela boljem razumijevanju jezika. U metodološkom smislu, feministička lingvistika izrazito je interdisciplinarna i služi se etnografskim istraživačkim metodama, analizom diskursa, metodama koje su se razvile u okviru psiholingvistike i socijalne psihologije, te drugih srodnih disciplina. Ovaj pristup u lingvistici podrazumijeva “kritičko promišljanje postojećeg stanja u jeziku, njegove prošlosti i budućnosti i ukazivanje na moguće promjene u pravcu dosljednije primjene Deklaracije o ljudskim pravima.” (Milinović i Savić, 2011, 48)

Spender, 1980). Zato se nastoji ukazati na to da jezik nije neutralan alat, već da se putem jezika izražavaju društvene norme i sustav vrijednosti koji oblikuju naše poimanje zbilje. Štoviše, jezik koji *nas* govori je “moćno sredstvo manipulacije ljudima, sredstvo za izražavanje opresivnih mehanizama” (Katnić-Bakaršić, 2004, 70).

Jezično nasilje sintagma je koja može zvučati dramatičnije od onoga što ona zaista proizvodi u društvenoj stvarnosti, posebno u visokoškolskim ustanovama. Ipak, ako dijelimo uvjerenje da kroz jezik živimo našu društvenu stvarnost, nasilje o kojem će biti riječi prestaje biti bezazleno pitanje forme, već postaje činjenica. Uvažavajući različite definicije jezika, u ovom radu jezik razumijemo i kao snažnu ideološku silu, jer su sva opiranja korištenju rodno osjetljivog jezika zapravo vezana za ideologiju koja stoji iza ideje rodno osjetljivog jezika. Zbog toga se, za nas, pojam ideologija ne odnosi samo na sustav ideja, vrijednosti i vjerovanja neke socijalne skupine, već je povezan s najrazličitijim procesima kroz koje se društveni subjekti oblikuju i osposobljavaju za djelovanje u svijetu u kojem žive. Smatramo pogrešnim vjerovati da su struktura i ideologija nepovezane pojave, te da mijenjanje izvjesne strukture nema veze s ideologijom. Riječima Catherine Belsey: “ideologija nije set obmana nametnutih glupacima” (Belsey, 2003, 34). Kada razmišljamo o “duhu jezika” – argumentu koji se zaziva kada se želi osporiti uporaba rodno osjetljivog jezika, jer “nije u duhu našeg jezika” – posebno nam je značajno ono što Belsey piše u svom tekstu – da je ideologija prisutna u svemu što je “očito”, u svemu što zapravo ne uspijevamo raspoznati. U pitanju je “očitost” pred kojom imamo reakciju – *Jeste! To je ispravno! To je istina!* (Belsey u: Lešić, 2002, 232) Upravo ovakve očitosti nalazimo u odgovorima na pitanja o opravdanosti korištenja rodno osjetljivog jezika kao sredstva kojim se može unaprijediti rodna ravnopravnost na sveučilištima.

Nekoliko je osnovnih argumentacija koje nalazimo među odgovorima onih ispitanika/ca koji/e smatraju orodnjen jezik nevažnim. Za potrebe ovog rada, izdvojit ćemo nekoliko paradigmatičkih negativnih stavova koji su se našli među odgovorima.

- Nije važan jezik, važna je bit.

Znate šta mislim o tome, sasvim mi je svejedno kako će me ko zvati, bitno mi je šta ko misli o meni. Ništa na silu. Mislim da jezik, mislim da nasilno uvođenje nekih pojmova u jezik nije dobro. Ništa se neće promijeniti u odnosu prema meni neko ko me zove profesorka, ako me do sad trideset godina niko nije tako zvao. (T126_BA_FN)

- Rodno osjetljiv jezik je nasilje nad jezikom i “silovanje jezika”.

Pojam sociološkinja apsolutno nikad nije postojao dok nas nisu počeli da bombarduju i siluju po medijima da mi to tako moramo da pričamo, da kažem tekvondovka, ne mogu ni da izgovorim tu reč, a kamoli da to pravilno zvuči, tako da to meni, dekanica, to kad čujem... (T80_SR_MN)

- Neke se riječi u ženskom rodu teško izgovaraju ili su nakaradne ili nisu u duhu jezika.

Prosto nekad mi para uši nešto, neka reč koja je neprirodna, nekako nije u duhu jezika. (T155_SR_FN)

- Nema potrebe uvoditi i koristiti rodno osjetljiv jezik u komunikaciji i službenim dokumentima na sveučilištima.

(...) ne vidim razlog. Nećemo sad mi menjati ceo jezik. (T78_SR_FS)

- Rodno osjetljiv jezik zapravo doprinosi neravnopravnosti.

Rekla bih za sebe da sam docent. Kada kažem da sam docentkinja, to mi deluje da je neravnopravnost... jer smo mi svi isti pod istim. (T156_SR_FN)

Kao što se vidi, ni jedan argument nije lingvistički u užem smislu. Sve izjave na neki način podrazumijevaju "očitost" na koju misli Beasley, jer se podrazumijeva da mi znamo što je normalan jezik na koji smo navikle/i i koji nam zvuči normalno. Kako kaže jedan sugovornik: *a ovo sutkinja, mene to asocira na suknu.* (T80_SR_MN) Ili jedna sugovornica: *kad sam bila u Zagrebu i kad su me zvali biologinja, meni je to zvučalo ko velike boginje.* (T2_BA_FN)

Može se, dakle, zaključiti da korištenje rodno osjetljivog jezika *nije prirodno* (T154_SR_FN). Ipak, jedna od ideja kritičke lingvistike ukazuje na to da upravo jezik konstruira realnost u kojoj se neprekidno vodi borba za nametanje legitimnog viđenja i normiranje stvarnosti. Moć imenovanja sudjeluje, dakle, u strukturiranju društvene stvarnosti u kojoj nisu svi ravnopravni. Na ovo se nadovezuje i performativna teorija jezika koja objašnjava da jezik, odnosno riječi koje govorimo/pišemo, način i prilike u kojima to činimo mogu rezultirati različitim društvenim posljedicama. Ova dva pristupa nam ukazuju da je jezik i svojom formom i svojim sadržajem društveno djelatna ideološka sila koja stvara i perpetuira rodne neravnopravnosti u društvu i rezultira posljedicama koje održavaju patrijarhalna načela, prije svih – žene i ženski rad su manje važne od muškaraca, pa se ne moraju oslikavati u jeziku, mogu ostati nevidljive, ili se podrazumijevati u jeziku.

Mislim da se u određenim društvima, u određenim situacijama rodna ravnopravnost u kontekstu faktičkog stanja, odnosa između muškaraca i žena može postići bez jezika. (T150_CG_FS)

Dio odgovora koji je dobiven kroz istraživanje može se svesti na ideju da nije posebno važno koristiti rodno osjetljiv jezik, jer postoje i drugi načini kojima se može doći do ravnopravnog okruženja. Tu je primjetan nedostatak artikuliranog i jasnog stava o moći jezika i njegovoj povezanosti s nasiljem. Argument da je nepotrebno uvesti i koristiti rodno osjetljiv jezik u komunikaciji i službenim dokumentima visokoškolskih ustanova glasi ovako:

To je silovanje jezika, a to su i filolozi rekli i objasnili, dakle ljudi koji se bave srpskim jezikom, da je to klasično silovanje jezika, da je to vrsta nasilja koju oni vrše nad nama koji eto to smatramo nepotrebim. (T80_SR_MN)

U argumentaciji koja se koristi da bi se obezvrijedilo korištenje rodno osjetljivog jezika gotovo se uvijek poseže za idejom nasilja nad jezikom, pa i slikom “silovanje jezika”. Osim što se ovakvom argumentacijom brutalni čin silovanja relativizira, nije jasno ni kako se točno vrši ovo nasilje nad jezikom. To što netko ne može izgovoriti sociološkinja ili dekanesa nije nasilje nad jezikom. To što nekog nerviraju pojedine imenice u ženskom rodu nije nasilje nad jezikom. Doživljavanje poštovanja pravila koja postoje u jeziku kada je u pitanju slaganje riječi u rečenici u rodu i broju kao forsiranje neke ideje koja dovodi do silovanja jezika samo pokazuje silinu otpora spram korištenja jezika ravnopravnosti.

Odgovarajući na vrlo sličnu argumentaciju o silovanju jezika riječima poput sociologinja ili psihologinja, Biljana Kašić je još prije petnaestak godina ukazala zašto je razlika na razini jezika važna:

“Postmoderna se bavila simboličkim poretkom i upisivanjem roda u jezik zato što on zrcali hijerarhijsku moć poretka. Jezik je u sebi hijerarhija. Oglašavanjem ženskog roda u jeziku daje se identifikacijsko mjesto nečemu što je bilo presirano, nečemu što nije unaprijed uračunato u jezik. Zato ono -inja ili -ica zvuči užasno. Ali to ne proizvodi diskriminaciju već oglašava razliku. Prvi su feminizmi, liberalni i marksistički, inzistirali na jednakosti odnosno jednakopravnosti žena s muškarcima. Postmoderni, radikalni i kulturalni feminizmi, nasuprot tomu, inzistiraju na razlici kao svijesti o sebi. Ako se ta razlika ne oglasi, nemamo šansu doći do konteksta u kojemu možemo živjeti kao različiti ali ravnopravni. Premda se svako/svaka može u jeziku oglasiti kako želi, imenovanje u ženskom rodu važno je pitanje dokidanja diskurzivne moći u korist muškog roda. U protivnom bi muškarci rado pristali reći: Ja sam tajnica!. Znamo da posve drugačije zvuči kada se kaže da je on (muškarac) tajnik. Na ovoj razini – razlika je važna.” (Kašić, 2011)

Kulturne ideologije i politike koje se kritiziraju kroz ovaj tekst centriraju se oko patrijarhalne, muškocentrične, isključujuće i zato nasilne tradicije. Istraživanje stavova o jeziku, koji su prepoznati i ističani kod izvjesnog broja zaposlenih u visokoškolskim ustanovama, pokazuje da jezik ne shvaćaju kao orodnjenu kategoriju, niti o njemu razmišljaju šire od njegove uloge u komunikaciji, te tako nije ni priznat kao politički značajan segment kulturne povijesti regije.

Usprkos mišljenju koje se može čuti da je rodno osjetljiv jezik nametnut i neprirodan, postoje tvrdnje da je on dio našeg govora, a da kroz školovanje, tj. putem obrazovnog ideološkog aparata on postaje nepoželjan. Jedna od sugovornica potkrepljuje ovu ideju o svojevrsnoj urođenosti rodno osjetljivog jezika:

(...) imam kćerku koja je napunila pet godina i pratim nju prosto kroz razvoj i vidim da dete samo od sebe govori rodno senzitivnim jezikom... prosto to joj je nešto najprirodnije i uvek pravi tu razliku, kada je žensko, kada je muško. Ne znam, pošto nemam znanja iz razvojne psihologije, da li je nešto što je normalno, ali prosto vidim da je to negde nama urođeno i prirodno da pravimo tu distinkciju. (T155_SR_FN)

Sva važnost korištenja rodno osjetljivih praksi na visokoškolskim ustanovama najpotpunije je objašnjena odgovorom jednog ispitanika:

Mislim da je rodno osjetljiv jezik vrlo važan. Besmisleno mi je da dam formular u muškom rodu koji popunjava studentkinja novinarstva i student novinarstva. To stvarno na nekom bazičnom nivou bi moglo, recimo naši zapisnici su u muškom rodu pa onda se u nekom trenutku sete pa ga prebace u ženski rod pa onda ostane u ženskom rodu non-stop. Mislim da je to jako važno, ali kao i kod kvota za parlament, pošto je to mera koja može da se donese i bude relativno vidljiva, samim tim se ljudi lakše okreću ka njoj onda naravno i najviše komentaranja da proizvodi u nekim situacijama kontra efekat. Prosto to govori o vrednosnim sklopovima. Pošto se ja time bavim, prosto to tako i gledam, to kako su. U zavisnosti od ideoloških preferenci tako se ljudi i odnose prema tim pitanjima i to je onda problem. Te mere onda imaju ograničen domet. Ako je reč o praksi, onda će verovatno 30-40% svakog kolektiva odbijati da to koristi ili će se sprdati s tim, ali mislim da bi makar na nekom nivou, diploma, formular i slične stvari, trebalo da postoji neka vrsta ili dualizma ili prosto rodnog usaglašavanja sa onim o kome je reč. Ali pošto se stalno raspravlja o tome, valjda smo se izduvali u tim raspravama oko kvote za parlament, mislim jasno je da su ljudi navikli da imamo učiteljicu, da nemamo dekanicu i to je jedan kroz jedan. Ne vidim da postoji išta, mislim... (T153_SR_MN)

Ipak, i pored stavova o nužnosti korištenja rodno osjetljivog jezika, moglo se primijetiti i potpuno odsustvo razumijevanja političke važnosti imenovanja stvarnosti:

To da li ste sa vašim sagovornikom na ravnomernoj razini zaključit ćete iz samog pogleda već, a terminološke odrednice kao što su vojnkinja, i to, pa okej, može da predstavlja za nekoga bitno, ali ajde da se pogledamo u oči. (T91_SR_MS)

U pojedinim odgovorima očitovala se neupućenost u sâmo značenje sintagme “rodno osjetljiv jezik”: *Pa, ne znam, da mi malo pojasnite, da date primer. (T20_SR_MN)*

Za rodno osjetljiv jezik nam nije potrebna nikakva dodatna argumentacija, osim da se riječi u rečenici moraju slagati u rodu i broju. Ne možemo dati odgovor što se krije u odabiru da se sustavno i radije krši jedno od temeljnih pravila u jeziku koje nalaže da se riječi u rečenici moraju slagati te svjesno zanemaruju mocijski sufixi koji su nam na raspolaganju za građenje imenica ženskog roda. Ipak, kad izostane slaganje riječi, rečenica nije sukladna pravilima jezika kojim govorimo i zato nije prihvatljiva za uporabu. Ako je to tako, zbog čega se na pitanje o rodno osjetljivom jeziku zaziva sva argumentacija koja se može zamisliti na spektru od “silovanja jezika”, preko “nakaradnosti” do “ima bitnijih problema u društvu od jezika”.

Kako ne bismo ostavile mjesta zabuni – iako smatramo da je naš stav kroz rad jasan – jezik kao struktura ne može biti muškocentričan niti seksističan, a seksistična može biti samo uporaba jezika. Ili riječima Sandre Zlotrg:

“U standardnom jeziku, seksizam je kad koristite muški rod kao ‘generički’, kada ženu oslovljavate ili na nju upućujete titulom u muškom rodu, kada ne koristite nastavke za ženski rod kada govorite o grupi žena itd. Dakle, kada jezik *koristite* da žene učinite nevidljivim. Na raznim radionicama i predavanjima na kojima sam govorila o rodno osjetljivoj upotrebi standardnog jezika, zapanjivala su me pitanja *kako se kaže žena sekretar, žena pilot, žena pisac*. Kako mislite kako se kaže? Kako vi kažete? Zar zaista riječ advokatica mora ući u rječnik prije nego što je počnete koristiti? Klasična kvaka 22: riječ u rječnike standardnog jezika neće ući dok ne bude proširena u upotrebi, a ljudi neće da koriste riječ dok se ne uvjere da je ovjerena tj. da ima potvrdu u rječniku.” (Zlotrg, 2016)

Kako se patrijarhat ogleda u jeziku koji koristimo, kroz primjere objašnjava sugovornica:

Mislim da rodna ravnopravnost ne bi postojala bez rodno inkluzivnog jezika i općenito mislim da je čak i ne pitanje, nego stav suprotni mi je nejasan iz razloga što vokabular se općenito razvija tijekom godina i ako mi prihvaćamo nekakve nove vokabulare unutar znanosti i unutar nekakvih novih otkrivanja, zašto onda isto ne bismo primijenili na rodnu ravnopravnost i po meni osobno to je baš sad već subjektivno mišljenje besmisleno, besmisleno je gledati i neprihvatljivo je reći da vokabular ne utječe na rodnu ravnopravnost, jer definitivno utječe jer krećemo od šala, krećemo od predstavljanja, krećemo... kada se gleda korijen općenito vokabulara i na način, evo čisti primjer gospođica i gospođa; dok su svi osobe muškog roda i spola mladi gospodin ili gospodin. To se odnosilo na osobe koje su udate ili nisu i samo zbog te razlike, odnosno samog korijena i odakle je to sve proizašlo, zbog patrijarhalnog društva gdje su se žene koristile, to jest tretirale su se kao stvari, kao vlasništvo da smatram da se definitivno treba mijenjati vokabular, a onda naravno mislim sad smo već u jednom periodu gdje se nalazimo unutar ne samo dva roda već više njih i ono što sam spomenula na početku definitivno treba se prihvaćati zato što su to ljudi, to su njihovi identiteti. (T97_HR_FS)

Zašto se ponekad radije u javnoj uporabi koriste neprecizne, u nekim situacijama zbu-njujuće i svakako negramatične jezične forme umjesto da se koristi rodno osjetljiv jezik, ne znamo, ali znamo da je jezik kojim govorimo i koji govori nas odraz naše (ne) kulture, a ne samo (ne)poznavanja pravopisa. Kultura govora ne podrazumijeva samo poštovanje konvencija u pisanju. Nepreciznost rodno neosjetljivog jezika jeste najja-či lingvistički argument koji ide u prilog važnosti korištenja rodno osjetljivog jezika u svakodnevnoj komunikaciji, nastavnom i znanstvenom procesu, kao što je rečeno u jednom odgovoru:

(...) imali smo jednu situaciju gdje smo zamolili našu suradnicu da na svojoj društvenoj mreži stavi informaciju o zboru i oni su stavili u stilu predsjednik, ono, zamjenik predsjednika, a sve smo manje-više žene... (T93_HR_FS)

Jedna sugovornica slikovito objašnjava u čemu je problem podrazumijevanja u jeziku:

(...) mislim da je javna upotreba jezika u domenu obrazovanja izuzetno važna. Ako ja ulazim kao studentkinja u univerzitet i piše tamo rad sa studentima, onda nije rad sa svima. Ili nek napišu rad sa studentima i studentkinjama ili rad sa studentskom populacijom ili šta god, postoje različiti načini da se ja osećam oslovljenom, i zato mislim da je jako važno. (T79_SR_FS)

Želimo skrenuti pažnju na nekoliko opažanja u vezi s nelagodnom da se imenuje nasilje i općenito priča o nasilju. Naime, kada poslušamo sâm jezik kojim su ispitivane osobe govorile o formama rodno uvjetovanog nasilja, dvije tendencije su uočljive. Prva je da je intervjuiranim osobama bilo najprije bitno istaknuti odsustvo osobnog iskustva: *Ja osobno ne znam; Meni se osobno nije dogodilo, ali...* – moglo se čuti u brojnim intervjuima. Tako je svojevrsni “jezik odmaka” bio prisutan u govoru o nasilju, s karakterističnom potrebom da se odmah ukaže na jasno distanciranje od tog nasilja (da se napravi distinkcija između raznih formi nasilja i same osobe), nakon čega bi uslijedilo predstavljanje saznanja koja intervjuirana osoba ima o nasilju koje su doživjeli drugi. Druga tendencija je izbjegavanje imenovanja nasilja kao takvog. Konkretno, ovo se tijekom intervjua, dakle kroz govorni čin, realizira tako što intervjuirana osoba eksplicitno ne imenuje formu nasilja kojoj je svjedočila ili čula, nego nasilje i njegove forme postaju “to”. Ispitivane osobe će, često nadovezujući se na postavljeno pitanje koje sadrži primjer nasilja – osobe su bile pitane jesu li čule uvredljive komentare, seksualne ponude ili svjedočile neželjenim tjelesnim dodirima itd. – dosljedno koristeći pitanje kao antecedent, s jedne strane, te strategiju izbjegavanja imenovanja u govoru, s druge, forme nasilja označavati kao “to”. Ovo “to” postaje tako jedini način označavanja nasilja, te izostaje precizno imenovanje forme nasilja na koju se misli.

Usudit ćemo se zaključiti da je ovdje na djelu nelagoda i specifičan vid autocenzure pri izboru i korištenju riječi za opisivanje iskustava rodno uvjetovanog nasilja – kada se forme nasilja i ne potisnu iz vidokruga, potisnu se iz jezika. Svjedočimo određenom rascjepu – uvjet naših govornih činova jesu pravila gramatike i druge strukture jezika, no naš govor se ne svodi samo na pravila. Upravo u tom rascjepu nalazimo prijetnju od rodno uvjetovanoga jezičnog nasilja u visokoškolskim ustanovama, jer prednost rodno osjetljivog jezika (vidljivost ženskog rada, doprinosa i postojanja općenito) pretvarati u manu (“imenice nakaradno zvuče”, “zvuče kao umanjenice”, “ne mogu se izgovoriti” itd.) i povrhu svega podrazumijevati žene u imenicama koje njih ne označavaju jeste svrstavanje žena u sferu nevidljivosti (u svojoj službenoj komunikaciji na visokoškolskim ustanovama). Zazivanje nasilja nad jezikom, i još grotesknije “silovanje jezika” za praksu da se imenice koje označavaju žene pišu i izgovaraju u ženskom rodu, uz korištenje sufiksa koji jezik ima na raspolaganju, vidimo kao ozbiljnu prijetnju ideji rodne ravnopravnosti u jeziku.

I pored osobnih opiranja i nelingvističke argumentacije, među zaposlenima u visokoškolskim ustanovama prevladava stav da se rodno osjetljiv jezik treba koristiti u službenoj komunikaciji. Možemo, dakle, zaključiti da zaposlenima u visokoškolskim ustanovama nema razloga više objašnjavati zašto je važno žene imenovati u ženskom

rodu i zašto nema razloga podrazumijevati ih u muškom. Pitanje vezano za uporabu inkluzivnog jezika treba se postaviti samo oko forme. Kako ćemo imenice, pridjeve, glagole pisati? Služeći se kosom crtom, donjom crtom ili na neki treći način, te koje mocijske nastavke koristiti. Ovdje možemo ponoviti ono što već znamo o jeziku, a onda i o rodno osjetljivom jeziku: imenovanje/označavanje jezika – u ovom slučaju kao rodno (ne)osjetljivog – i njegovo konkretno, specifično korištenje u govoru, dvije su zasebne oblasti.

Mišljenje potječe iz jezika, a ne obrnuto, tj. jezik nije puko sredstvo komunikacije, kako se i danas predaje u mnogim školama; iako je još prije sto godina Ferdinand de Saussure omogućio promišljanje o jeziku kao strukturi. Kritička lingvistika, kao disciplina koja jezik ne tumači kao “zrcalo” socijalnih relacija, insistira na ideji da upravo jezik konstruira realnost. Marina Katnić-Bakaršić u svojoj knjizi piše da danas čak i oni lingvisti koji ne prihvaćaju tezu o jeziku kao simboličkom kapitalu govore o pojačanom zanimanju za jezik i za ispitivanje njegove moći u ideološkim sferama (Katnić-Bakaršić, 2006, 247). Ideja o jeziku kao o djelatnom i o stvaralačkom procesu stvaranja novih kombinacija postojećih oblika, ideja o jeziku koji pruža materijal za modifikaciju značenja imenica, pridjeva, glagola, ideja o jeziku koji neće ni jednu kategoriju isključivati samo zato što nekome neke riječi zvuče smiješno, ideja o inkluzivnom jeziku jeste ideja koja prožima čitav ovaj tekst.

Na temelju analize dostupnih kvalitativnih podataka, a na tragu teorijskih teza kroz tekst nastojale smo dokazati da su rodna nejednakost i rodno uvjetovano nasilje u društvu određeni utjecajem dominantnih diskurzivnih praksi. U fokusu rada su bile konkretne diskurzivne prakse na sveučilištima koje se opiru korištenju rodno osjetljivog jezika, a pažnju smo usmjerile i k tome kako se opravdavaju takvi stavovi, te koja je funkcija/uloga strategija opravdavanja, zataškavanja, ublažavanja, negiranja rodno uvjetovanog nasilja. Kvalitativne podatke smo koristile kako bi se skrenula pažnja na moguće društvene posljedice ovakve simboličke jezične supremacije. Analiza intervjua je pokušala pružiti odgovore zašto se ne vidi problem u uporabi jezika na sveučilištima koji je neosjetljiv na činjenicu da žene, nebinarne ili trans osobe trebaju biti vidljive u jeziku. Svi ovi analizirani podatci trebaju potkrijepiti sasvim opravdan zahtjev za promjenom jezičnog ponašanja u visokoškolskim ustanovama, jer bi i to pomoglo procesu restrukturiranja društvenih odnosa moći i etabliranja nove paradigme odnosa na sveučilištima koja se temelji na ravnopravnosti. Nakon svega, moramo li zaista iznova i iznova postavljati jedno staro pitanje – Zašto žene ne mogu biti subjekt u jeziku?¹¹

¹¹ Aluzija Biljane Kašić na pitanje koje je Nadežda Čačinović postavila prije 40-ak godina – zašto mi žene ne možemo biti subjekt u filozofiji? Izvor: <http://diskrepancija.hr/hr/2011/09/17/diskusija-s-biljanom-kasic/>

Umjesto zaključka

Kako je istaknuto u ovom radu, značenja jezičnih oblika nisu stabilna, već ovise o kontekstu unutar kojeg performativno “izvode” rodne uloge. Samim tim govornici i govornice mogu mijenjati svoje jezično ponašanje, uvođenjem leksičkih, gramatičkih i semantičkih promjena može se pružiti otpor postojećim jezičnim politikama. Međutim, bitno je naglasiti da se promjene jezične politike ne mogu dogoditi samo kroz pojedinačne prakse pružanja otpora. Kako navode Vesna Požgaj Hadži i Tatjana Balažić Bulc, jezična politika dio je politike vladajuće elite koja svoju društvenu moć gradi privilegiranim pristupom društvenim resursima i kontroliranjem javnog diskursa. Po njihovom mišljenju, u društvima koja imaju jaku kulturu standardnog jezika, a u koja se mogu ubrojiti i nacionalne države iz regije, u ovu vladajuću elitu treba pridružiti i lingviste koji se bave jezičnom sakralizacijom sukladno ideologiji i općoj politici koji kroz izgradnju standardnog jezika istovremeno razvijaju i mit o pravilnosti određenih jezičnih oblika, te što je u jeziku pravilno, a što nije (up. Požgaj Hadži i Balažić Bulc, 2018, 64).

Drugim riječima, jezično usustavljanje – standardizacija jezika i jezično normiranje – uvijek su (i) politički motivirana pitanja, ona od državnog interesa i značaja, te je utoliko u suvremenosti najmanje upitna administrativno-pravna razina normiranja i prihvaćanja trendova rodnog “mainstreaminga”. No, samo propisivanje pojedinih praksi (pa tako i onih vezanih za rodno osjetljivu komunikaciju) kao društveno prihvatljivih ili poželjnih, bez odgovarajućeg egzerciranja tih formalnih postulata u praksi ostaje mrtvo slovo na papiru.

Podatci (na kvantitativnoj razini) prikupljeni UNIGEM istraživanjem pokazuju kako postoji iskazana namjera da se rodno osjetljiv jezik koristi, te svijest o njegovoj značajnosti u sveučilišnim ekosustavima. Kvalitativna analiza, kao što je često slučaj u području rodni studija, otkriva korespondentne podatke koji upućuju na argumentaciju o korelaciji kvantitativnog i kvalitativnog segmenta istraživanja, a detaljnija, pak, kvalitativna analiza otkriva razloge otklona od afirmativne matrice pristupa ovom segmentu rodnog “mainstreaminga”. Nezgrapnost jezičnih konstrukcija, “nasilje” nad jezikom, nesnalaženje u odabiru odgovarajuće jezične forme, zatim bojazan o kontekstualnoj neprimjerenosti ili čak nepoželjnosti nekih rodno osjetljivih praksi predstavljaju niz prepreka koje su prepoznate i obrazložene u nekim materijalima prisutnim u svakoj od država članica istraživanja. Sustavna potpora uprave sveučilišta za uspostavu rodno osjetljive komunikacije u svakom pojedinom sveučilišnom kontekstu ipak ima već postojeće snažne saveznice – brojne korisne publikacije u kojima se nalaze elaborirana (jezična) rješenja, nautci, smjernice i pretpostavke za uspostavu rodno osjetljive komunikacije. Odgovarajućim međudjelovanjem različitih aktera – sveučilišta, društvenih čimbenika, pravno-legislativnog aspekta – moguće je na zadovoljavajući način realizirati pozitivne pomake k većoj rodnoj ravnopravnosti. Svakako, ne treba pritom smetnuti s uma činjenicu da sveučilišta imaju snažan utjecaj na svoje neposredno, ali i šire okruženje, te se svjesnim i predanim radom na uključivoj rodnoj komunikaciji mogu postaviti kao institucije promicateljice politike jednakih mogućnosti u (svojoj) zajednici.

Literatura

- Barada V. (Prir.). (2011). Diskusija s Biljanom Kašić – Feminizam – izazov za 21. stoljeće. <http://diskrepancija.hr/hr/2011/09/17/diskusija-s-biljanom-kasic/> (Pristup: 5. 4. 2022.)
- Barada, V. i Jelavić, Ž. (Ur.) (2004). *Uostalom, diskriminaciju treba dokinuti! Priručnik za analizu rodni stereotipa*. Zagreb: Centar za ženske studije.
- Begagić, L. (2016). Sandra Zlotrg: U jeziku nema oaze oslobođene seksizma, dok je same ne stvorimo! <https://voxfeminae.net/pravednost/sandra-zlotrg-u-jeziku-nema-oaze-oslobodene-seksizma-dok-je-same-ne-stvorimo-2/> (Pristup: 1. 4. 2022.)
- Belsey, C. ([1985]2002). Konstruiranje subjekta – dekonstrukcija teksta. U: Lešić, Z. (Ur.) *Nova čitanja. Poststrukturalistička čitanka*. Sarajevo: Buybook, 231–251.
- Belsey, C. (2003). *Poststrukturalizam*. Sarajevo: Šahinpašić.
- Benya, F., Johnson, P. i Widnall, S. (2018). *Sexual Harassment of Women: Climate, Culture, and Consequences in Academic Sciences, Engineering, and Medicine*. Consensus Study Report. Web. <https://doi.org/10.17226/24994>
- Bertoša, M. (2001). Jezične promjene i feministička kritika jezika. *Revija za sociologiju*. Vol XXXII., No 1–2: 63–75.
- Biti, V. (2000). *Pojmovnik suvremene književne teorije*. Zagreb: Matica hrvatska.
- Bolinger, D. (1987). *Language – The Loaded Weapon. The use and abuse of language today*. London – New York: Longman.
- Bondestam, F. i Lundqvist, M. (2018). *Sexual Harassment in Academia: An International Research Review*. Stockholm: Swedish Research Council.
- Bondestam, F. i Lundqvist, M. (2020). *Sexual harassment in higher education – a systematic review*. *European Journal of Higher Education*. DOI: 10.1080/21568235.2020.1729833
- Borić, R. (Ur.) (2007). *Pojmovnik rodne terminologije prema standardima Europske unije*. Zagreb: Ured ravnopravnosti spolova Vlade RH.
- Cameron, D. (Ur.) (1998). *The Feminist Critique of Language: A Reader*. London - New York: Routledge.
- Clancy, K. B. H., Nelson, R. G., Rutherford, J. N. i Hinde, K. (2014). Survey of Academic Field Experiences (SAFE): Trainees Report Harassment and Assault. *Plos One*. 9(7), 1–9.
- Cvetinčanin Knežević, J. i Lalatović, J. (2019). *Priručnik za upotrebu rodno osjetljivog jezika*. Beograd: Centar za ženske studije Beograd.
- Čaušević, J. i Gavrić, S. (Ur.) (2012). *Pojmovnik LGBT kulture*. Sarajevo: Sarajevski otvoreni centar i Fondacija Heinrich Böll – ured u BiH.
- Čaušević, J. i Zlotrg, S. (Ur.) (2011). *Načini za prevladavanje diskriminacije u jeziku u obrazovanju, medijima i pravnim dokumentima*. Sarajevo: Udruženje za jezik i kulturu Lingvisti i Centar za interdisciplinarnu postdiplomske studije Univerziteta u Sarajevu.

Čičkarić, Ljiljana. (2019). *Rodne nejednakosti u naučnim istraživanjima*. U: Vujadinović, D., Antonijević, Z. (Ur.) *Rodna ravnopravnost u visokom obrazovanju: Koncepti, prakse i izazovi*. Novi Sad: Akademski knjižica, 87–101.

Eckert, P., McConnell-Ginet, S. (2003). *Language and gender*. Cambridge University Press.

EGERA. (2015). Antwerp Charter on Gender-sensitive Communication, <https://eige.europa.eu/sites/default/files/egeera_antwerp_charter_on_gendersensitive_communication_in_and_by_academic_institutions.pdf> (Pristup: 27. 3. 2022.)

EIGE. (2019). Toolkit on Gender Sensitive Communication, <<https://eige.europa.eu/publications/toolkit-gender-sensitive-communication>> (Pristup: 29. 3. 2022.)

FRA - European Union Agency for Fundamental Rights. (2014). *Violence against women: an EU-wide survey*. Luxembourg: Publications Office of the European Union. <https://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/fra-2014-vaw-survey-main-results-apr14_en.pdf > (Pristup: 3. 4. 2022.)

Graaff, K. (2021). The Implications of a narrow understanding of gender-based violence. *Feminist Encounters: A Journal of Critical Studies in Culture and Politics*. 5(1), 12.

Henning, M. A., Zhou, C., Adams, P., Moir, F., Hobson, J., Hallett, C. i Webster, C. S. (2017). Workplace harassment among staff in higher education: a systematic review. *Asia Pacific Education Review*. 18, 521–539.

Katnić-Bakaršić, M. (2006). *Stilističke skice*. Sarajevo: Connectum.

Lawson, T. (1999). Feminism, realism, and universalism. *Feminist Economics*. 5(2), 25–59.

Montrose, L. ([1989]2002). Poetika i politika kulture. U: Lešić, Z. (Ur.) *Nova čitanja. Poststrukturalistička čitanka*. Sarajevo: Buybook, 187–203.

Požgaj Hadži, V. i Balažić Bulc, T. (2018). Društvena uloga lingvistica: moć argumenata Ive Pranjkovića. *Croatica*. 42 (62), 63–80.

Rees, T. (2005). Reflections on the uneven development of gender mainstreaming in Europe. *International Feminist Journal of Politics*. 7(4), 555–574. doi:10.1080/14616740500284532

Rubin, L. J. i Borgers, S. B. (1990). Sexual Harassment in Universities during the 1980s. *Sex Roles*. 23, 397–411.

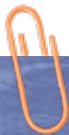
Savić, S. (2006). Rodna perspektiva jezika: predlog za standardizaciju. U: Drobniak, N. (Ur.) *On je rekla: upotreba rodno senzitivnog jezika*. Podgorica: Kancelarija za ravnopravnost polova Vlade Republike Crne Gore, 72–87.

Spender, D. (1985). *Man made language*. London: Routledge, Kegan Paul.

Sveučilište u Rijeci. (2021). *Izjava o uporabi rodno osjetljiva jezika na Sveučilištu u Rijeci*, <<https://uniri.hr/wp-content/uploads/2021/11/Izjava-o-rodno-osjetljivom-jeziku.pdf>> (Pristup: 27. 3. 2022.)

Vladutiu, C. J., Martin, S. L. i Macy, R. J. (2011). College- or University- Based Sexual Assault Prevention Programs: A Review of Program Outcomes, Characteristics, and Recommendations. *Trauma Violence & Abuse*. 12, 67–86.

Voth Schrag, R. J. (2017). Campus Based Sexual Assault and Dating Violence: A Review of Study Contexts and Participants. *Affilia Journal of Women and Social Work*. 32, 67–80.

Sociokulturni aspekti rodno uvjetovanog nasilja: obitelj, mediji i obrazovanje

Uvod

Ovaj je rad nastao u sklopu istraživanja rodno uvjetovanog nasilja UNIGEM (Universities and Gender Mainstreaming) u visokom obrazovanju među studentima i studenticama, nastavnicima i nastavnicama i administrativnim osobljem. Kroz analizu intervjua (133) propituje vezu kulture s rodno uvjetovanim nasiljem s fokusom na obitelj, medije i obrazovanje jer su to ispitanici i ispitanice u svojim odgovorima naglasili kao determinante rodno uvjetovanog nasilja. Rad se bazira na suvremenim teorijama o kulturi i globalizaciji kao i na feminističkoj kritičkoj teoriji o kulturi i rodu.

Razumijevanje sociokulturnog konteksta u širini temelji se na najmanje dvije društvene činjenice. Naime, s jedne strane, u globalnim tokovima imamo nestajanje svih "metanaracija", uz jaku kulturnu homogenost – to znači imamo "ulijevanje" različitih kultura jednih u druge tako što se konvertiraju i kreiraju jednu "globalnu kulturu", sve više rastuću i prisutnu. S druge strane, istovremeno imamo izrazito jake fragmentacije društvenog identiteta koji postaju stvar osobnih preferencija uz široku lepezu odabira. Globalno, zabilježene su promjene u kulturi – u isto vrijeme imamo naglašeni kolektiviteta i individualizam, pri čemu su "društva kaotična, ali i uređena; ponašanje je beskrajno varijabilno, ali i redovito i predvidljivo; društveni odnosi se mijenjaju, no također su stabilni i trajni" (Bradley, 1997). Globalizacija kao homogenizacija kultura najefektnije se može opisati kao "akumulacija spektakla" koja društvene odnose razumije kao odnose posredovane prvenstveno putem slika (Debord, 1992). Kroz ovu paradigmu, brišu se granice društvenosti, rigidne pripadnosti, dakle, nastaje erozija kolektivnog i individualnog identiteta u jednakoj mjeri. "Identiteti utemeljeni na klasi, lokalnim zajednicama, religiji i nacionalnoj državi i sl. potpuno nestaju." Mogućnosti za kreiranje novih pripadnosti, ali i platformi za kreiranje sasvim novih načina života i promišljanja počele su se ukorjenjivati najviše kroz sadržaje masovne i popularne kulture kao i u novim medijima/načinima komunikacije koji "počinju služiti kao jedini raspoloživi, referentni okviri za izgradnju kolektivnog i osobnog identiteta" (Haralambos, 2002). Koncepti suvremenog življenja isključuju, skoro u potpunosti veoma surovo, svaku osobnu interpretaciju, kritiku i/ili promišljanje, kreirajući u velikoj mjeri masovnu kulturu kao izuzetno konformističku, fokusiranu na perverznom egoizmu, materijalizmu i hedonizmu (Lyotard, 1988; Jameson, 1990; Baudrillard, 1991a; Baudrillard, 1991b; Castells, 2000; Bell, 1976; Horkheimer, 1989).

Osim toga, pred kraj prošlog stoljeća u javnom diskursu u svijetu, ali i kod nas, dogodila se takozvana “demokratizacija žudnje” koja je kreirala jedan otvoreni prostor u kulturi za stvaranje fenomena “striptiz kulture” (McNair, 2004). To znači da se na početku anonimne ličnosti, ni po čemu uspješne, prezentiraju kroz spektakl, skandal, kasnije kao poželjne u javnosti, kao “mainstream” element kulture. Izlazeći iz anonimnosti, iz oblasti zabave i ulazeći u dominantnu kulturu, kreira se jedan novi diskurs razumijevanja lijepog, moralnog i društveno poželjnog.

Međutim, rodni poredak u kontekstu kulture, uspostavom moderne kapitalističke ekonomije koja je podupirala razvoj individualizma, povezuje se ne samo s feminističkim pokretom i kreiranjem feminističke teorije i ženskog aspekta spram kulturnih fenomena već i s razvojem muškosti (Connell, 1995). “Globalizacija je omogućila masovnim medijima da šire ideologiju profesionalne i menadžerske muškosti cijelim svijetom. Slika muškosti koju je proizveo komercijalni sport postala je utjecajnom, kao i povezivanje muškosti s brzim automobilima i snažnim kamionima” (Connell, prema Haralambos, 2002). Pitanje rodno uvjetovanog nasilja povezuje se ne samo sa sociokulturnim kontekstom već i s ulogom države. U zabilješkama Sylvie Walby (1990) tvrdi se da je država još uvijek “patrijarhalna kao i kapitalistička i rasistička”. Tu se iznose argumenti o dubokom antagonizmu između muškaraca i žena u svim segmentima društvenog života: neravnopravan položaj na poslovima – manje plaće žena nego muškaraca, manje žena na liderskim pozicijama, zakonodavstvo koje još uvijek nema odgovarajuće mjere provedbe rodne ravnopravnosti i tome slično. Sve navedeno egzistira kao društvena činjenica uz ogromne napore feministica koje su, kako u kojoj kulturi, napravile izuzetne promjene. Osim toga, povezivanje kapitalizma i patrijarhata nije slučajnost, tj. oni se vide kao potpuno “isprepleteni”, te klasično teorijsko promišljanje na tragu marksizma iz feminističke perspektive detektira da su muškarci zadržali svoju materijalnu moć nad isključivanjem žena iz svijeta rada, odnosno njihovim kasnijim uključenjem uz uvijek niže nadnice za rad (Hartman, 1981).

Analiza intervjua: Društveno insistiranje na tradicionalnim rodnim ulogama

Intervjuirani ispitanici i ispitanice (133) istaknuli su da su neki od primarno negativnih utjecaja na formiranje rodnih uloga i rodnih pitanja u društvu sadržaji iz masovne kulture, najčešće “niskokvalitetni” televizijski sadržaji iz oblasti zabavnog programa komercijalnih televizija te same društvene mreže poput Facebooka, TikToka i sl. – koje, po mišljenjima intervjuiranih, postavljaju standarde za određena ponašanja u društvu. U odgovorima se veoma često opisuje postojanje medijske objektivizacije žena i neprimjerenih reprezentacija žena u javnosti. Istaknuta je negativna uloga medija u popularnoj kulturi gdje je jasno vidljiv narativ nasilja prema ženama. Činjenica jeste da mediji reflektiraju ponašanja i odnose među ljudima, njihove vrijednosti, norme i običajne prakse. Oni jesu, posebno u današnjoj kulturi, refleksija društvene zbilje, ali imaju i jak utjecaj na društvene tokove (Tuchman, 1979, prema Spahić-Šiljak, 2019).

Rijaliti programe neću ni da komentarišem. Oni su štetni u svakom smislu, ne samo u smislu rodno zasnovanog nasilja, što neravnopravnosti (...). Rijaliti programi su nešto što stvarno treba da bude zabranjeno, tako da tu ne može ništa pozitivno da se vidi, naprotiv (...) s druge strane, mediji su nam tabloidizirani (...) (T155_Z_NO_SR)

Jedna od ispitanica je naglasila kako su mediji:

(...) uveliko odgovorni što žrtve ne prepoznaju da su žrtve seksualnog nasilja. (T85_Z_NO_SR)

Također, potvrdili su da je *reality* televizija posebno među mladima u velikoj mjeri popularna i jako pogubna jer promiče određene društvene vrijednosti koje nisu sukladne etici:

(...) zato što je djeci današnjoj ponašanje iz rijaliti programa sve, današnja muzika, današnji izvođači muzički, gdje se više maltene pozorište, kina, slabo posjećivaju. Hajde, super nam je da gledamo Parove, Farmu, ne znam više, Veliki brat (...) (T8_M_AO_BA)

Zaključuje se da suvremeni mediji glorificiraju besmisao i da se žene objektiviziraju u svrhu zabave i ponekad ismijavanja. Činjenica je da realnost televizije koja milijune gledatelja odvlači od društvene stvarnosti jeste javno zatupljivanje (Baudrillard, 1991a); televizija kao medij je sasvim sigurno “medij odvratanja”, stvara vještačku toplotu jednog mrtvog događaja. Stoga, kako bi se događaj približio publici, treba ga “zagrijati” (Baudrillard, 1991b). Veoma se često ženski lik i žensko tijelo koristi u tu svrhu. Odnos medija prema ženama je nerijetko uznemirujući. Ako se pogledaju sadržaji medija iz dnevne politike – lica tih sadržaja su ozbiljna i većinom su to muški javni prostori, dok je korektna reprezentacija žena još uvijek striktno vezana za žensku pojavu, tj. za emisije iz oblasti kulture, obiteljskog života i neke religijske teme. Ženska reprezentacija u današnjim medijima najčešće se smješta u zabavljачke sadržaje u sklopu čega seksualizacija ženskog lika i djela nije rijetkost; čak je i pravilo (McNair, 2004).

Društvo, odnosno kultura više-manje preko organiziranog sustava uloga i sustava značenja koje im se pripisuje daje mogućnost pojedincima da strukturiraju svoje aktivnosti, ali i značenja koja im se pridaju. U suvremenom svijetu, posebno u tinejdžerskoj dobi znatno je jači pritisak vršnjačke kulture i novih medija, nego primarno roditelja (Neufeld i Maté, 2014). Imamo porast određenih obrazaca ponašanja koji su destruktivni, ne samo prema pojedincu već i prema zajednici, poput povećanog nasilja među mladima, što uključuje i rodno uvjetovano nasilje. Intervjuirani/e su se složili/e u tome da je kultura kao i socijalno okruženje uveliko presudno kada je u pitanju bilo koji oblik ponašanja, pa tako i rodno uvjetovano nasilje:

I dalje bih ja rekao da je dominantna ta pozicija ideje kućanice majke, da je to isključivi identitet žena, dakle to je problem, isključivi identitet žena i ta poslušnost, odnosno poslušnost prema muškarcima, to jest prema muževima i očevima je nešto što je u našoj kulturi dosta izraženo. I taj objekt kad otac

daje kćer svoju drugom muškarcu, sad je on preuzima dalje, brigu nad njom, odnosno na korištenje. (T105_M_NO_HR)

Analiza intervjua pokazala je da još uvijek postoje jasno izražene podjele u društvu, s konzervativnijim/tradicionalnim vrijednostima na jednom polu naspram liberalnih na drugom. I jedne i druge prepoznate su kao dominante u vrijednosti, tj. vide se kao nositeljice kulture:

(...) mislim da sad kao Srbija je vrednosno podijeljena (...) tako ima jedan deo društva koji je liberalniji. (...) Naspram toga imamo konzervativniji deo društva koji više drži do tradicionalnog dela porodice gde je žena više usmerena na decu i privatnu sferu. (T153_M_NO_SR)

U svim društvima regije, u odgovorima ispitanika/ca vidljive su razlike između muškog i ženskog iskustva u obiteljskom, ali i profesionalnom životu, što pak predstavlja bitno dubok jaz u društvu između ova dva spola.

Činjenica da žena rađa decu u odnosu na karijeru znači 2-3 godine pauze (...). (T153_M_NO_SR)

Bez obzira na dualnu podjelu u društvima, svi ispitanici/e se osvrću na patrijarhat kao akumulator društvenih nejednakosti, pa tako i nasilja u partnerskim odnosima. U velikoj mjeri ispitanici/e tvrde da tradicionalni odgoj i nasljeđe iz razdoblja socijalizma, bez obzira na jak utjecaj građanske kulture, ima duboko ukorijenjene mehanizme (koji djeluju do danas, a u pitanju je određena svijest) koji vrlo striktno nalažu različite oblike ponašanja za muškarce i žene. Sve su društvene zbilje zemalja bivše Jugoslavije doživjele promjenu političkih sustava uz duboke transformacije društava koje su, između ostalog, uključile jačanje utjecaja masovnih medija u svakodnevnom životu građana/ki, što je dovelo do posve novih standarda u ponašanju i mišljenju, što po nekim mišljenjima ima kobne posljedice do danas.

Patrijarhalno društvo u Srbiji jako utiče na rodnu neravnopravnost. Pravni okvir iz socijalizma, on nije, ajd da kažem, on je moderan, nazovimo ga tako. Problem je ljudsko shvatanje roda i rodni uloga pre svega. Dakle, kad se taj problem reši, sve ostalo će biti rešeno. Religija i tradicija su uvezane stvari. Patrijarhalno društvo je direktna posledica hrišćanske religije koju uspostavlja patrijarhalno društvo. (T81_M_NO_SR)

Pa ja mislim da i dalje na neki način vlada patrijarhat kod nas. To jeste da je muško i dalje glava kuće, a koliko god se žene bore da ne bude tako. (...) (T53_M_ST_BA)

Dakle, problemi rodne neravnopravnosti, analiza intervjua je pokazala, nalaze se u društvenim pritiscima da žene budu primarno majke i da se ostvaruju prvenstveno u intimnoj zoni doma, a tek kasnije u karijeri. Jasnije, u korijenu svih rodni nepravdi u društvu su društvena insistiranja na tradicionalnom odgoju.

Najveći broj intervjuiranih se složio da postoje određeni kulturološki čimbenici koji su determinirajući u kreiranju rodnih uloga u obitelji, kasnije u društvu, ali i kada je u pitanju nasilje nad ženama i djecom.

Ja potičem iz jedne tradicionalne porodice, koja je u to neko vreme nekih podjela bila za religiju, tog nekog porodičnog odnosa, i to, da kažemo neki strogi patrijarhat, znate kako. (...) Znate, kad sam bio jako mali, baka je imala jedno izlaganje koje nikad neću da zaboravim, jedno koje je meni bilo onako i podsticaj za razmišljanje kroz život. Objasnila mi je da se sin i kćerka ne vole isto dok su mali. (T91_M_ST_SR)

Alarmantno je da ne postoji osviještenost o tome koliko i na koji način je nasilje internalizirano ne samo u mehanizmima odgoja već i u činjenici da je integralni dio kulture, posebno u medijskim sadržajima gdje se u ime slobode govora zagovara sve (Buljubašić, 2021; Jokić, 2017). Ispitanici/e kompariraju različite mehanizme roditeljstva gdje se s *liberalizacijom u odgoju* došlo do toleriranja *vrlo rizičnih ponašanja* među mladima (T21_Z_AO_BA). Ispitanici i ispitanice uočavaju u velikoj mjeri transformacije društava iz jednog političkog sustava u drugi, pri čemu konstanta ostaje naučenost žena da nose samostalno sve obiteljske obveze, da *šute i trpe* (T118_Z_AO_CG).

Dakle, analiza intervjua je pokazala da se rod i rodne uloge u kontekstu kultura regije naglašavaju kao *nešto prirodno i nepromjenljivo*, što je tu kao takvo *oduvijek*. Širi socijalni kontekst: kultura, mediji, tradicija i religija kao i rana socijalizacija ličnosti predstavlja za ispitanike/ce u većini negativan utjecaj za shvaćanje i prihvaćanje rodnih uloga u društvu. Bitnost socijalizacije se prvenstveno ogleda u tome što se u primarnom procesu odgoja formira ličnost djeteta; ono usvaja znanja i vještine u okviru kulture u kojoj je rođen/a. Upravo zbog te činjenice veoma je važno propitivati norme kulture kojima je dijete izloženo. "Istraživanja pokazuju da dijete postaje svjesno svog rodnoeg identiteta u dobi do tri godine. Rodna socijalizacija je nekada eksplicitna sa vrlo jasnim porukama kako se treba ponašati muško a kako žensko dijete. Nekada je sofisticiranija i posreduje se interakcijom s odraslima i drugom djecom, te oblačenjem i izborom igara" (Spahić Šiljak, 2019, 71). Osim navedenog, neizostavna je i sekundarna socijalizacija koja je u današnjem vremenu znatno drugačija.

Kolaps obrazovanja: mjesta radikalizacije mišljenja i poticanja nerazumijevanja

Naime, pored šire obitelji, mediji i vršnjačka povezanost prepoznati su kao znatno jači utjecaj u kreiranju dječjeg identiteta, u nekim slučajevima i jači od primarne socijalizacije. Dakle, ako imamo činjenicu da se razvoj ličnosti djeteta povezuje s međudnosiima obitelji i socijalne sredine, ne bismo trebali izostaviti utjecaje društveno-povijesnih čimbenika koji su umnogome bitni. Uz to, još uvijek ogroman utjecaj na razvoj i formiranje ličnosti vrši obrazovni sustav kao i digitalni svijet u kojemu svi živimo. Mnogi su znanstvenici utvrdili da je obrazovanje u krizi. Promjene u načinu rada, sve veće korištenje suvremene tehnologije u nastavi kreirale su promjene u dosadašnjoj "hijerarhiji" obrazovanja. Uloge svih čimbenika u nastavi su promijenjene. Svakodnevno smo

svjedoci praksi koje donose poražavajuće podatke. Naime, analizom medija, znatno su vidljiviji slučajevi koji upućuju na djecu, maloljetnike, ali i odrasle osobe (koje nisu kroz obrazovni sustav usvojili temeljne kulturne i moralne vrijednosti) imaju rašireno nepoštovanje, nerazumijevanje, netoleranciju prema svemu onome što nije identično njima samima (Jašarević, Lalić, 2014). Profesori i profesorice nisu više jedini izvor informacija. Informacije su lako dostupne učenicima i učenicama svugdje. Dostupnost tehnologije, mnoštvo informacija su blagodati koje nudi digitalni svijet, ali se opet vraćamo na pojedinca odgovornog za edukaciju. Danas su mediji skladišta informacija (Husen, prema Gudjons, 1994).

Ispitanici/e su pokazale da za stanje u rodnim odnosima u društvu odgovornost podjednako nosi obrazovni sustav koji je posustao u svojoj primarnoj ulozi. Edukacija još uvijek ne znači emancipaciju, niti je obrazovanje prostor slobode.

Obrazovanje i škole su zapravo posustale, jer dolazi do novog radikalizma, po meni mnogo je učitelja koji su po svojim stavovima radikalni i kojima nije mjesto u školama. Mi više imamo radikala u školama nego u politici. S jedne strane, neko ko dolazi iz otvorene obitelji će se osjećati ugroženo (...) taj odgoj i obrazovanje kroz srednje škole je zakazao i sve više i više zakazuje.
(T92_Z_NO_HR)

Ako se, s druge strane, zagledamo u medijski prostor, barem onoliko koliko je poznato za Bosnu i Hercegovinu, a slična je situacija i u regiji, brzo ćemo uočiti da je javni diskurs satkan u najvećoj mjeri od sadržaja zabavnog karaktera, a ne od ozbiljnog edukativnog, barem kada je u pitanju sadržaj za mlade i djecu (Fejzić, Čengić, 2009). Osim toga, važno je istaknuti da u školama ne postoje odgovarajuće aktivnosti kojima bi se djeca i mladi educirali o rodnim ulogama i o rodnim pitanjima. Na primjer, predmet vezan za seksualno obrazovanje još uvijek predstavlja kontroverzu u obrazovnom sustavu, dok, s druge strane, imamo prihvaćene sadržaje u glazbi koji su dostupni djeci i mladima, a koji su izuzetno pornografski. U svijetu izobilja mladi koji su u potrazi za identitetom imaju medije koji im stvaraju prividnu slobodu izbora. No, istina je da se putem medijskih programa vrši indoktrinacija poželjnog društvenog ponašanja, mišljenja, pa prema tome i izgleda. Činjenica je da mediji danas postaju glavni odgajatelji ljudi općenito, a pogotovo djece i mladih. Reklame kreiraju stereotipnu sliku žene, što utječe na to da većina članova društvene zajednice žene počne doživljavati sukladno toj predodžbi, ali i na to da se i one same doživljavaju na takav način. Reklame koje žene pretvaraju u objekte krše načela rodne ravnopravnosti, diskriminiraju, vrijeđaju i ponižavaju, a vrlo su česta pojava, posebno na komercijalnim televizijskim kanalima kojima su najveći izvor profita.

Novi “blagi” konzervativizam društava i kultura nasilja

Analiza odgovora intervjuja pokazuje da društva regije¹² prolaze duboku retradicionalizaciju zbog određenih društvenih promjena koje su se dogodile poput rata, nasilja i

¹² Odgovori iz Srbije, Crne Gore i Bosne i Hercegovine

promjena političkih sustava, kao i zbog utjecaja globalizacije i novih načina komunikacije. Tako u velikoj mjeri postaju društva koja gaje koncepte “novog” blago modificiranog konzervativizma.

(...) mislim da je moja generacija bila mnogo tolerantnija na razlike i uopšte liberalnija i spremnija da isproba, dok su nove generacije znatno konzervativnije, da li je to zato što su religijski sistemi postali mnogo dominantniji u povratnom društvu, da li je to što smo se nekako zatvorili u male glave pa je jako teško putovati, vidjeti svijet. (T26_Z_NO_BA)

Druga pak ispitanica poentira:

Znači, mi smo naprosto... mi uopće nismo imali neku pozitivnu evoluciju kao ljudi u proteklih trideset godina. (T135_Z_NO_BA)

Toliko smo kao kultura nasilni (...) pa valjda idemo u taj sunovrat u potpunosti čovječanstva. (T136_Z_NO_BA)

“Balkan je patrijarhalan i težak prostor, o teškim temama se šuti, njeguje se kultura nasilja, naizgled treba da izgleda da je sve u redu. Pod kulturom nasilja smatra se i učenje šutnje koje žrtvi dodatno opterećuje život, stavlja joj teret krivice iako nije kriva. Osim šutnje u nasilje spadaju i naučene rodne uloge. Nasilje se dešava svakodnevno i svuda. Politika nezamjeranja na ovim prostorima, koju definitivno možemo brendirati, dovela je i do prešutkivanja onoga o čemu smo čuli ili čemu smo svjedočili, jer to se nas ne tiče” (Buljubašić, 2021). Kultura nasilja kao fenomen zabilježen je u svim društvima globalnog svijeta kao jedna od posljedica ekstremnog individualizma i egoizma.

S obzirom na pitanje povezanosti kulture i rodno uvjetovanog nasilja primarno, intervjuirani/e su u svojim društvima prepoznali prakse koje se najprije povezuju i prepoznaju u obiteljima u kojima vlada klasična rodna podjela poslova i zaduženja, te u kojima postoji nedostatak komunikacije između supružnika, “kultura šutnje i visokog praga tolerancije” koji se nasljeđuje, kada su žene u pitanju. Stil odgoja najčešće definiraju kroz sljedeća tri termina: konzervativni, tradicionalni i patrijarhalni odgoj. Podsjećamo, patrijarhalna obitelj jeste jedno od obilježja svih društava koja su se do devedesetih godina zvali jugoslovenskim, u sklopu kojeg “predstavništvo i nasljedstvo ide po muškoj lozi, sinovi ostaju u kući i u pravilu se od nje ne odvajaju, ostaju sa ženama (snahama), s djecom, unucima i neudatim kćerima, a prema Bevin (1972), glava kuće je najstariji muškarac, on raspoređuje posao, predstavlja zadrugu pred drugima, očrta disciplinu i autoritet, ženi sinove i unuke. U većem dijelu povijesti naših društava brak se sklapao u religijskim organizacijama pri religijskim propisima, no s jačanjem socijalizma i koncepta građanske ideologije, jugoslovenske porodice su zadržale sve gore navedene elemente u urbanim sredinama u blažim oblicima s fokusom na zakonske uredbe braka i državu kao čuvara porodice, dok su na selu manje-više porodice ostale dosljednije prvobitnim patrijarhalnim formama” (Milić, 2001).

Nasilje nad ženama jeste globalni fenomen,¹³ no kada je u pitanju Bosna i Hercegovina, četiri od deset žena su iskusile jedan od oblika nasilja koje u najvećem postotku čine njihovi partneri ili bivši partneri. Još uvijek bosanskohercegovačke žene smatraju da je nasilje privatna stvar te i ako ga žele prijaviti, nemaju povjerenje u institucije. Govoreći o mitovima koji podržavaju nasilje u obitelji, Papić i Sklevicky (2003) izdvajaju stereotip o ženi koja se žrtvuje za svoga muža, oca, brata (Antigona, Penelopa), ili za naciju (Kosovka djevojka). “Žena bi uvijek trebala težiti moralnoj čistoći i žrtvovanju, bilo da time okajava prvi grijeh, ili udovoljava svom muškarcu. S druge strane, mitski model muškarca uglavnom posjeduje dva lica: on je ili nasilnik ili ranjeno dijete, a uklapanjem takvog muškog i ženskog modela dobiva se nasilan brak, u kojem žena ima razumijevanje za muškarca, jer uspijeva da sagleda njegovu ‹unutarnju ljepotu› i krhkost, i stoga može razumjeti njegove agresivne ispade. Ann Balfour Ulanov kako dalje navode Papić i Sklevicky (2003) tvrdi da žene trpe nasilje u braku i prisile na seksualne odnose, da bi održale predstavu o ‹pravoj› ženi, koja se odvajkada prenosi s koljena na koljeno.” (Pehlić, 2019) Istraživanja i medijske slike iz regije potvrđuju da se najčešće podržava obrazac nasilnik/žrtva, uz poticanje kulturnih stereotipa o njegovu ponašanju karakterističnom za žene, te o neartikularnosti kod muškaraca, pri čemu se insistira na modelu “oštećenja” koji se također oslanja na drevne mitske predstave. Čak i psihoterapijska praksa vrlo često nalazi razumijevanja za nasilje. Pojedine ispitanice su fokus stavljale na činjenicu da u velikoj mjeri balkanska kultura internalizira nasilje podvođeci ga u šale i viceve te da u društvima regije postoji nešto što se zove *balkanski mentalitet*, koji je jednostavno *težak i konzervativan* (T32_Ž_ST_BA).

Veza između kulture i prava nigdje nije toliko složena kao kod nasilja nad ženama. Značenja nasilja su duboko uvjetovana društvenim kontekstima. Problem nasilja nad ženama opća je boljka koja nadilazi kulturološke granice, ali rodno uvjetovano nasilje je ukorijenjeno u kulturološkim shvaćanjima roda i seksualnosti, te institucijama braka, zajednice i pravnim uređenjem bračnog života, razvoda, nasljeđivanja i skrbištva (Merry, 2011). Argument o zaštiti kulture pretvara se u obranu dominacije muškaraca nad ženama. Nasilje nad ženama često je dopušteno i potaknuto kulturološkim vjerovanjima i institucijama, a zaštita od nasilja podrazumijeva značajne promjene stavova o rodu kao i institucijama, poput braka, razvoda, obrazovanja i prilika za zaposlenje, koje upravljaju svakodnevnim životom žena. Zaštititi žene i sačuvati instituciju braka očigledno su dva suprotna cilja. Ako je rastavljanje od nasilnih bračnih partnera jedini način da se ženama pruži sigurnost i zaštita, onda će smanjivanje nasilja nad ženama dovesti do potkopavanja braka. Kako bi se smanjilo nasilje i silovanje, potrebno je promijeniti stavove i prakse na polju seksualnosti, braka i obitelji. Stoga aktivisti/ce za ljudska prava, reformatori socijalnih usluga i vladini akteri zaduženi za izradu politika moraju stalno balansirati između poštovanja kulturološke raznolikosti i zaštite sigurnosti žena. Oni prave pragmatične kompromise i donose odluke na temelju postojeće situacije (Merry, 2011). Spomenuta autorica navodi da nijedna zemlja nije uspjela ostvariti rodnu ravnopravnost, a čak i zemlje u kojima postoji kakva-takva ravnopravnost još uvijek imaju problem s nasiljem nad ženama. Globalne feministkinje imaju

¹³ Izvješće OSCE-a o rodno uvjetovanom nasilju, 2020. godine

sluha za kulturološke razlike i smatraju da je važno poštovati drugačije načine živote, ali da društvene strukture poput politike i religije moraju naći način u provedbi rodne ravnopravnosti i bolje zaštite nad ženama. Odnos između feminizma i poštovanja kulturoloških razlika je poprilično složen i stalno se mijenja i prilagođava. "Patrijarhat je i dalje u našem društvu dominantan koliko god govorili da nije, možda čak i više nego prethodnih godina. Negde generalno moj utisak je da na globalnom nivou patrijarhat nekako isplivava na površinu. Imam utisak da se položaj žena globalno na svetskom nivou menja i da se vraćamo nekoliko koraka unazad. Primer za to je ovo što se dešava u Poljskoj o zakonskoj zabrani abortusa pri tome Poljska nije jedina zemlja koja na taj način ograničava ljudska prava ženama i opšte pravo raspolaganja sopstvenim telom. To je nešto što pre nekoliko godina nije bilo moguće s obzirom da smo odavno zagazili u 21. vek, a čini mi se da su žene sada u nepovoljnijem položaju nego što su bile ranije. Kod nas u društvu seksualizacija žena i tretiranje žena kao seksualnog objekta dominira medijskim prostorom" (Papić i Sklevicky, 2003).

Kultura – poligon nasilja: osnovni zaključci

Glavni zaključci nakon analize intervjuiranih ispitanika i ispitanica (133) pokazuju da je rodno uvjetovano nasilje duboko internalizirano u kulturi svih zemalja uključenih u istraživanje: Bosna i Hercegovina, Hrvatska, Srbija, Crna Gora.

Primarno rodno uvjetovano nasilje ispitanice i ispitanici povezuju s naslijeđenom obiteljskom dinamikom i odgojem kao i sa suvremenim medijima, što ih kroz ovu analizu stavlja u istu ravan. Jak je utjecaj vrijednosnih normi u društvu o rodnim ulogama u obitelji koja još uvijek funkcionira prema tradicionalnim standardima: mjesto žene je dom i obitelj, a uloga joj se primarno svodi na odgoj. Muškarci su pak zaduženi za ekonomsku stabilnost obitelji. Ovakve vrijednosne standarde ispitanici/e su označili kao veliki doprinos negativnom utjecaju na rodne odnose kao i na kreiranje prostora za rodno uvjetovano nasilje.

Također, pokazano je da je još uvijek "kult šutnje" u društvu izrazito dominantan te da postoji društveni pritisak na žene i djevojke u formatiranju njih kao pojedinki – primarno su priznate i prepoznate u društvu kao majke, te njihova veličina u društvu i kulturi ovisi o dubini šutnje (čak i u trpljenju nasilja). Dakle, očito je da se patrijarhat kao glavna odrednica svih društava jasno problematizira i stavlja u poziciju izvora nasilja uopće pa tako i rodno uvjetovanog nasilja.

Analiza intervjua pokazuje da mediji igraju skoro pa ključnu ulogu: sve veći konzumerizam i hedonizam u kulturi reprezentira i stvara nove standarde u ponašanju i mišljenju koji pak doprinose tome da se nasilje internalizira kao nešto poželjno, posebno među mladima. Nova kultura iz kuta masovnih medija daje slobodu u izražavanju, ali najčešće reprezentira žene kao objekt revijalnog i zabavnog karaktera. Osim toga, slabljenje obiteljskih veza, a jačanje vršnjačkih, te remoduliranje obrazovnog sustava kao digitalnog i informacijskog učenja za posljedicu ima društveno nepoželjno ponašanje, najviše očito kroz porast nasilja među mladima.

Veoma su značajni odgovori ispitanica i ispitanika iz Crne Gore i BiH koji se slažu da je tradicija u društvu izrazito surova za žene; dok su ispitanice iz Hrvatske u velikoj mjeri kritizirale negativnu ulogu religije kao ključnog čimbenika u organizaciji obiteljskog života, samim tim i kreiranju rodni odnosa unutar obitelji, ali i u društvu. Svi ispitanici/e se slažu da je problem u interpretaciji religijskog sadržaja u određenim društvima doprinio današnjoj negativnoj ulozi religije u društvu.

Na samom kraju, analiza intervjua je pokazala da većina ispitanika/ca primjećuje vrlo znakovite pojave "novog konzervativizma" (retradicionalizacije) u svim društvima. Primijećene su tendencije blagog stagniranja u društvenom razvoju, ako ne i nazadovanja s fokusom na određene prakse u političkom, obrazovnom, tj. javnom životu građana/ki. Sociokulturni aspekti rodno uvjetovanog nasilja, na temelju provedene analize intervjua, pokazuju izrazitu negativnu tendenciju u razvijanju društvene netrpeljivosti i porastu nasilja uopće. Promjene u društvenim prilikama (smjena jedne političke prakse u drugu), ekspanzija ka globalnim trendovima, utjecaj medija, novih načina komuniciranja, kao i modifikacija obrazovnih sustava i praksi, promjene u obiteljskim odnosima doprinose porastu rodno uvjetovanog nasilja.

Literatura

- Baudrillard, J. (1991a). *Simulakr i simulacija*. Novi sad: IP Svetovi.
- Baudrillard, J. (1991b). *Savršeni zločin*. Beograd: Čigoja štampa.
- Bell, D. (1976). *The Cultural Contradictions of Capitalism*. New York: Basic Books.
- Bradley, H. (1997). *Fractured Identities: Changing Patterns of Inequality*. Cambridge: Polity Press.
- Castells, M. (2000). *Uspom umreženog društva*. Zagreb: Golden marketing.
- Debord, G. (1992). *Društvo spektakla*. Beograd: Bastard biblioteka.
- Fejzić-Čengić, F. (2009). *Medijska kultura u Bosni i Hercegovini*. Sarajevo: Connectum.
- Gudjous, H. (1994). *Pedagogija*. Zagreb: Educa.
- Haralambos, M., Holborn, M. (2002). *Sociologija. Teme i perspektive*. Zagreb: Golden marketing.
- Horheimer, M. (1989). *Pomračenje uma*. Sarajevo: Veselin Masleša.
- Jameson, F. (1990). *Postmodernizam u kasnom kapitalizmu*. Beograd: Art press.
- Liotard, J. F. (2005). *Postmoderno stanje: Izvještaj o znanju*. Zagreb: Ibis grafika.
- McNair, B. (2004). *Striptiz kultura: Seks, mediji i demokratizacija žudnje*. Zagreb: Jesenski i Turk.
- Merry, S. E. (2011). *Gender Violence: A Cultural perspective*. United Kingdom: Blackwell Publishing.
- Milić, A. (2001). *Sociologija porodice: kritika i izazovi*. Beograd: Čigoja štampa.
- Neufeld, G., Mate, G. (2014). *Hold on to your Kid: why Parents Need To Matter More Than Peers*. New York: Penguin Random House Company.
- Papić, Ž., Sklevicky, L. (2003). *Antropologija žene*. Beograd: Čigoja štampa.
- Spahić-Šiljak, Z. (2019). *Sociologija roda. Feministička kritika*. Sarajevo: TPO.

Web

- Buljubašić, B. (2021). Njegovanje kulture nasilja. <https://www.media.ba/bs/mediametar/njegovanje-kulture-nasilja> (Pristup: 8. 3. 2022.)
- Jokić, B. (2017). Kultura nasilja, našeg, vašeg i njihovog. <https://www.tportal.hr/komentatori/clanak/kultura-nasilja-naseg-vaseg-i-njihovog-20170505> (Pristup: 8. 3. 2022.)

Znanstveni članci

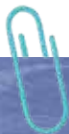
- Jašarević, M., Lalić, M. (2014). Uloga obrazovanja u kreiranju digitalnog doba. U: Zbornik radova. Međunarodni naučno-stručni skup Kulturni identitet u digitalnom dobu. Br. 5, 529–541.

OSCE-led Survey on Violence Against Women. https://www.osce.org/files/f/documents/3/5/423470_1.pdf (Pristup: 10. 2. 2022.)

Drugi znanstveni izvori

Pehlić, A. (2019). *Uzroci i posljedice trgovine ljudima kao najtežeg oblika kršenja ljudskih prava*. Diplomski rad. Univerzitet "Džemal Bijedić" u Mostaru; obranjen u svibnju, 2019.

Percepcija utjecaja religije na rodno uvjetovano nasilje

Uvod

Na području četiri države u kojima je provedeno UNIGEM istraživanje, brojučano su najveće i društveno politički najutjecajnije tri vjerske zajednice: Islamska vjerska zajednica u Bosni i Hercegovini, Katolička crkva u Hrvatskoj, Pravoslavna crkva u Srbiji i Crnoj Gori. Nakon demokratskih promjena (1989./90.) u ovim državama ne dolazi samo do revitalizacije religije koja se očituje u povećanju broja vjernika (Abazović, 2006; Cvitković, 2016; Vrcan, 2001) već i do deprivatizacije i repolitizacije religije. To znači: religija izlazi iz prostora privatnog u koji je sekularizacijom gurnuta i preuzima ulogu u javnosti želeći utjecati na društveno-političke odluke. Među temama koje vjerske zajednice iniciraju u javnosti važno mjesto zauzimaju one koje se mogu svrstati u politike moralnosti (Bekić, 2013): kontracepcija, pobačaj, medicinski potpomognuta oplodnja, prava istospolnih zajednica, zabrana rada nedjeljom, seksualni odgoj, “rodna ideologija”, ratifikacija Istanbulske konvencije, dekonstrukcija rodni stereotipa i očuvanje tradicionalne obitelji. Svoje stavove o tim i drugim temama vjerske zajednice iznose preko izjava vjerskih poglavara, izjava i aktivnosti laičkih udruga, politika nakladničkih kuća, medija vjerskih zajednica, obrazovnih ustanova (Gavrilović, Anić, Užarević i Puzek, 2021, 9–10).

Religije i rodni stereotipi

Kad je u pitanju rodno uvjetovano nasilje, vjerske zajednice nalaze se u kontradiktornoj poziciji. S jedne strane to nasilje osuđuju, osobito nasilje u obitelji, i na različite načine pomažu ženama i djeci kao većinskim žrtvama nasilja. S druge strane, svojim zakonodavstvom ili teološkim podržavanjem rodni stereotipa podupiru kulturno, a time i strukturalno nasilje koje pak omogućava i podržava osobno nasilje. Osim manjeg vrednovanja žene kao osobe, što se izražava u uskraćivanju jednakih prava kao i muškarcima, kulturnom nasilju pogoduje i duhovnost koja se pripisuje ženama, a koja se također temelji na stereotipnoj podjeli muško-ženskih osobina. Naime, norme koje se postavljaju ženama da bi postigle svetost ili savršenu ženstvenost sukladno Božjem naumu, gotovo uvijek su povezane sa sposobnošću trpljenja, podnošenja protivština i nepravdi, bezuvjetnim sebedarjem i ljubavlju za drugoga, a odnose se prvenstveno na brigu za očuvanje obitelji i vežu za privatnu sferu djelovanja.

Dekonstrukciju rodnih stereotipa vjerski poglavari i tradicionalistički teolozi odbacuju i osuđuju kao pokušaj destrukcije kršćanske i islamske teološke antropologije te kao pokušaj uništenja obitelji pa i samog čovječanstva (Anić, Spahić Šiljak, 2020, 270–281). Takva tumačenja sugeriraju da su rodni stereotipi inherentni vjerskim učenjima kršćanstva i islama. Suvremena teološka istraživanja upućuju, međutim, da dekonstrukcija rodni stereotipa ne vodi do destrukcije kršćanske i islamske antropologije, već do oslobađanja od “njezina metafizičkog udomljenja kako bi se shvatilo koji su politički interesi bili osigurani tim i takvim metafizičkim pozicioniranjem” (Butler, 1997, 56). Teološka se antropologija temelji na svetim tekstovima, ali da bi se njihovu poruku razumjelo, potrebno ih je protumačiti. Tumačenje svetih tekstova upućuje na važnost konteksta u kojem nastaju, ali i na kontekst u kojem ih se tumači. Povijest teologije svjedoči o trajnoj konstrukciji, dekonstrukciji i ponovnoj konstrukciji teološke antropologije koja se odvija u intersekciji svetih tekstova, metoda tumačenja, otkrića na drugim područjima humanističkih i društvenih znanosti, društvenih odnosa, političkih i religijskih interesa njihovih tumača itd. Zahvaljujući istraživanjima složenog procesa razvoja teološke antropologije, danas je jasno da ni kršćanskoj ni islamskoj teološkoj antropologiji rodni stereotipi nisu inherentni. Dapače, oni su postali njezin središnji dio zahvaljujući usvajanjima postavki aristotelovske prirodne filozofije, odnosno njegove teorije o rađanju živih bića. Njegove postavke o aktivnom muškom i pasivnom ženskom principu tvore bit rodni stereotipa, a u teologiju ulaze ili izravno (katolički i islamski teolozi) ili neizravno preko kulturnih normi (pravoslavni teolozi) (Anić i Spahić Šiljak, 2020; Gavrilović i sur., 2021, 10–13).

Za tako pojednostavljenu stereotipnu podjelu osobina na aktivno-muške i pasivno-ženske, u suvremenoj znanstvenoj literaturi etablirali su se nazivi *agency* (*djelatnost*) za muški rod i *community* (*okrenutost zajednici*) za ženski rod (Bakan, 1966). Sukladno tome dijele se područja djelovanja, zanimanja i kućni poslovi gdje muškarcima pripada javna, a ženama privatna sfera. Takvu stereotipnu podjelu međunarodni dokumenti navode kao jedan od uzroka i rodne neravnopravnosti i rodno uvjetovanog nasilja (Konvencija o uklanjanju svih oblika diskriminacije žena, Konvencija Vijeća Europe o sprečavanju i borbi protiv nasilja nad ženama i nasilja u obitelji, Strategija za rodnu ravnopravnost 2020.–2025.).

Za naše istraživanje posebno je važno ispreplitanje sekularnih i religijskih argumenata u konstruiranju i održavanju rodni stereotipa. Naime, Aristotel je važan za razumijevanje rodni stereotipa i na sekularnom području. Primjerice, na temelju istraživanja koncepta “žene” u odnosu na “muškarca” od antičkog do suvremenog doba, teologinja Prudence Allen dolazi do zaključka da je Aristotel odigrao ključnu ulogu za tumačenje prirode žene ne samo u filozofiji i teologiji već i u biologiji i u medicini. Prema Allen, aristotelovske postavke su postale nevidljivi temelj zapadnjačke misli i suvremenih rasprava o rodni identitetima i ulogama (Allen, 1985, 251–472). I drugi autori ce upućuju na utjecaj aristotelovskih postavki i u suvremenim prirodnim i medicinskim znanostima (Voß, 2010; Eicher i Washburn prema Butler, 2000, 112–113).

Ako se rodni stereotipi u religiji i u prirodnim znanostima temelje na aristotelovskim postavkama, kao takvi imaju odraz i u kulturi i postaju sastavni dio tradicije. To čini teškim razdvojiti utjecaj kulture, religije i tradicije na održavanje rodnih stereotipa i prihvaćanje rodno uvjetovanog nasilja.

Polazna hipoteza ovoga rada je da će ispitanici_e percipirati utjecaj religije na rodne stereotipe, rodnu ravnopravnost i rodno uvjetovano nasilje, ali i da će poistovjećivati utjecaj kulture, religije i tradicije, odnosno da će percipirati međusobnu interakciju kulture, religije i tradicije.

Analiza istraživanja

Jedan od ciljeva istraživanja UNIGEM projekta bio je istražiti percepciju ispitanika_ca o utjecaju tradicije, religije i kulture na rodne uloge, rodnu ravnopravnost i rodno uvjetovano nasilje. U ovom smo se poglavlju fokusirale na percepciju utjecaja religije. U analizi primjenjujemo kombiniranu metodu, odnosno u tumačenju ishoda kvantitativnog istraživanja koristit ćemo odgovore ispitanika_ca iz kvalitativnog istraživanja. Iako u kvantitativnom istraživanju postoje statistički značajne razlike po zemljama, po spolu i po tipu osoblja, zbog opsega rada i fokusa istraživanja pri analizi ishoda ograničavamo se na prikaz podataka prema državi i spolu.

U kvantitativnom dijelu istraživanja stavovi o utjecaju religije na rodne uloge i rodnu ravnopravnost mjereni su putem Likertove ljestvice. Analizirale smo odgovore "U potpunosti se slažem" i "Slažem se" na pitanja:

- 1) U zemlji u kojoj živim religijske tradicije promiču tradicionalne uloge žena i muškaraca.
- 2) Religijska učenja judaizma, kršćanstva, islama zagovaraju rodnu podjelu poslova i odgovornosti: žene odgajaju djecu i brinu o obitelji, a muškarci imaju obvezu financijski osigurati obitelj.
- 3) Tradicionalno razumijevanje religije nije prepreka rodnoj ravnopravnosti.

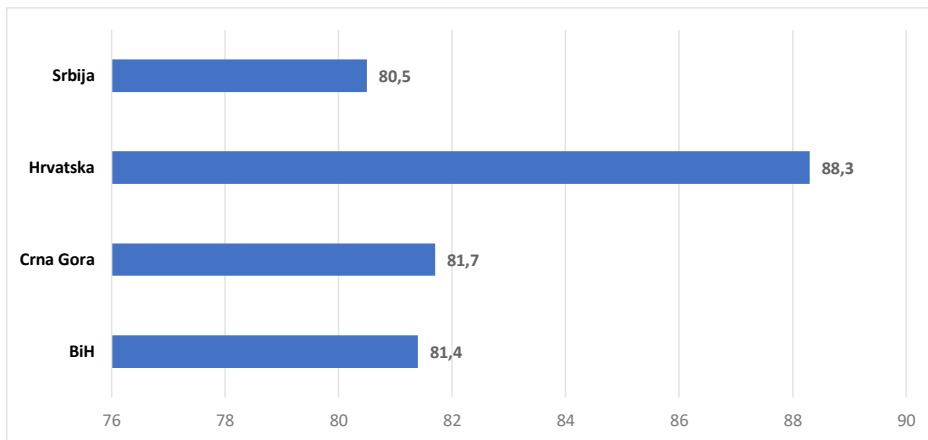
U kvalitativnom dijelu istraživanja usredotočile smo se na analizu odgovora na pitanje: "Imajući u vidu našu kulturu, tradiciju, religiju koje su sve veoma utjecajne u našem društvu, u kojoj mjeri način na koji se one interpretiraju i razumijevaju utječe na pojavu rodno uvjetovanog nasilja, posebno nasilja nad ženama i djevojčicama, i njegovo opravdavanje i prihvaćanje kao sastavnog dijela života?"

Percepcija utjecaja religije na rodne uloge

Dvije tvrdnje iz anketnog upitnika izravno propituju percepciju promiču li i zagovaraju li religijske tradicije u zemljama u kojima se provodi istraživanje tradicionalne rodne uloge. U prvoj tvrdnji naglasak je na religijskim tradicijama, u drugoj na religijskim učenjima. Ovako formulirane tvrdnje daju mogućnost razlikovanja između religijskih učenja i njihove percepcije u tradicijama.

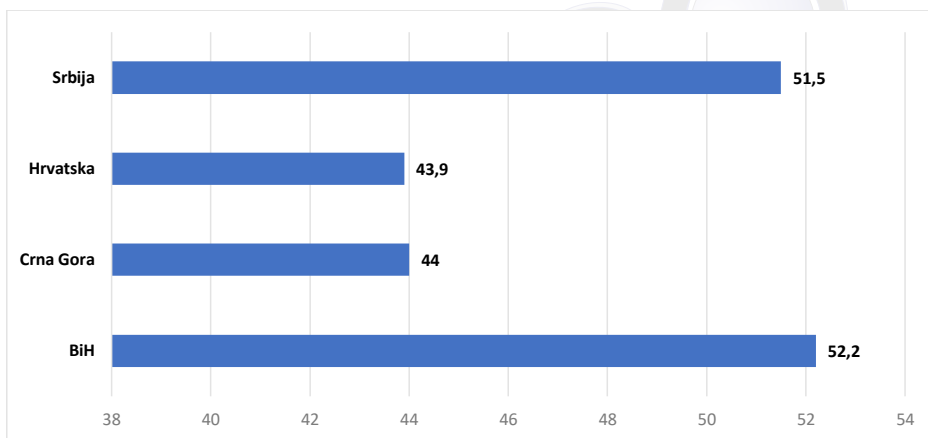
S tvrdnjom da religijske tradicije promiču tradicionalne uloge žena i muškaraca u potpunosti ili djelomično slaže se preko 80% ispitanika_ca u sve četiri zemlje u kojima je provedena anketa. Nisu uočene ni statistički značajne rodne razlike. Naime, s tvrdnjom se potpuno ili djelomično slaže 82,8% muškaraca i 82,4% žena.

Grafikon 1. Zbroj odgovora u potpunosti i djelomično se slažem po zemljama na tvrdnju: “U zemlji u kojoj živim religijske tradicije promiču tradicionalne uloge žena i muškaraca.”

S tvrdnjom da religijska učenja judaizma, kršćanstva, islama zagovaraju rodnu podjelu poslova i odgovornosti: žene odgajaju djecu i brinu o obitelji, a muškarci imaju obvezu financijski osigurati obitelj slaže se preko 57% ispitanika_ca. Najveće slaganje postoji u Hrvatskoj (69,30%) i Crnoj Gori (68,50%), a nešto manje u Srbiji (60,10%) i BiH. Muškarci se u potpunosti ili djelomično slažu s tvrdnjom u neznatno većoj mjeri (61,8%) nego žene (60,5%).

Grafikon 2. Zbroj odgovora u potpunosti i djelomično se slažem po zemljama na tvrdnju: “Religijska učenja judaizma, kršćanstva, islama zagovaraju rodnu podjelu poslova i odgovornosti: žene odgajaju djecu i brinu o obitelji, a muškarci imaju obvezu financijski osigurati obitelj.”

Rezultati analize kvantitativnih podataka upućuju da većina ispitanika_ca percipira utjecaj religije na tradicionalne rodne uloge, odnosno na stereotipnu podjelu poslova (Grafikon 1 i 2).

Kvantitativni podatci se dosta podudaraju s rezultatima analize kvalitativnih podataka. U većini odgovora ispitanici_e percipiraju negativan utjecaj kulture, religije i tradicije na rodno uvjetovano nasilje (79,9%). Manji broj odgovora ispitanih percipira pozitivan utjecaj kulture, tradicije i religije na shvaćanje i prihvaćanje rodno uvjetovanog nasilja (14,7%), a tek mali broj odgovora ispitanih ne percipira postojanje utjecaja tradicije, kulture i religije na shvaćanje i prihvaćanje rodno uvjetovanog nasilja (5,3%).¹⁴

Ispitanici_e koji percipiraju negativan utjecaj kulture, religije i tradicije na rodno uvjetovano nasilje, kao uzrok neravnopravnosti i nasilja ističu tradicionalnu rodnu podjelu uloga i tradicionalne patrijarhalne stavove:

Mislim da zapravo je to osnovni problem, u korenu svega je taj, tradicionalne rodne uloge, insistiranje na njima. (T145_M_NO_SR)

Ja mislim da su te neke vrijednosti koje se kod nas označavaju kao tradicionalne i potiču iz tih patrijarhalnih karakteristika porodice potiču na postojanje nasilja jer prosto u toj patrijarhalnoj porodici uloga žene je dominantno privatna u smislu porodice, porodičnih obveza. (T114_Z_NO_CG)

Ispitanici_e koji rodne stereotipe dovode u vezu s religijom, religiju smatraju ili dominantnim ili tek jednim od čimbenika isprepletenih s kulturom ili tradicijom.

Na njoj je da podiže djecu, da sprema, da radi, da brine o roditeljima i svojim i muževim, znači uvijek je najveći dio tereta, prosto je stvar kulture da će ona to bolje, i hoće jer je naučena tako da trpi... religijska shvatanja oko položaja žene, uvijek je bila žena ta koja će da prati muža, koja će prosto da postoji zbog njega, da se njemu prilagođava, tako da mislim da svi ti stavovi i sredine i kulture stvaraju stereotipe i te nekakve životne ustaljene običaje i prakse koje stvarno otežavaju položaj žene. (T118_Z_AO_CG)

Rekla bih da je religija upravo jedan od faktora koji itekako utiču na stvaranja neravnopravnosti između muškarca i između žene. Uvijek postoje ta neka nepisana pravila, tradicija, koja se odnosi na ponašanje između muškarca i žene, odnosno predviđeno je kako žena treba da se ponaša, odnosno šta treba da radi, odnosno šta ne treba da radi, da je uglavnom muškarac taj koji je glavni, koji ima, da kažem, snažniju ulogu u samoj porodici tako da, svakako, religija ima značajnu, nažalost, ulogu u našem društvu kada je u pitanju rodno zasnovano nasilje. (T123_Z_ST_CG)

Pozicije žena i u Katoličkoj crkvi i u katoličku nauku, pa i onda u našoj lokalnoj interpretaciji tih katoličkih nauka, ženama je, žene su klasik, drugotne, mislim

¹⁴ Postotci navedeni u zagradama ne mogu se uzimati apsolutno niti kao postotak koji označava percepciju utjecaja ispitanika. Taj se postotak često odnosi na više fragmentiranih odgovora iste ispitanice osobe.

taj termin jako dobro opisuje poziciju žena u društvu, odnosno očekivanja od žena u društvu. I dalje bih ja rekao da je dominantna ta pozicija ideje kućanice majke, da je to isključivi identitet žena, dakle to je problem, isključivi identitet žena i ta poslušnost, odnosno poslušnost prema muškarcima, to jest prema muževima i očevima je nešto što je u našoj kulturi dosta izraženo. (T105_M_NO_HR)

Unatoč tome što kvalitativna analiza upućuje na percepciju negativnog utjecaja religije na stereotipizaciju rodni uloga, prema kvantitativnoj analizi veći je postotak onih koji se slažu s tvrdnjom da religijske tradicije u njihovim zemljama promiču tradicionalne uloge žena i muškaraca (Grafikon 1), nego onih koji se slažu s tvrdnjom da religijska učenja judaizma, kršćanstva, islama zagovaraju rodnu podjelu poslova i odgovornosti (Grafikon 2). Na temelju tih podataka moglo bi se zaključiti da ispitanici_e percipiraju razliku između religijskih tradicija u njihovim zemljama od religijskih učenja judaizma, kršćanstva i islama te da utjecaj na stereotipne rodne uloge neki od njih više povezuju s religijskim tradicijama nego sa samim religijskim sadržajem. Takvo tumačenje razlike u anketnim podacima dodatno mogu objasniti rezultati kvalitativne analize prema kojima dio ispitanika_ca razlikuje utjecaj same religije od interpretacija religije, pri čemu negativan utjecaj pripisuju "krivim" tumačenjima religije.

Religija, nažalost, religija nije ta koja to propagira, ali mi to iz religije izvlačimo, barem ono što sam ja zaključila, kriva interpretacija religije dovodi do toga. (T149_Ž_ST_BA)

Ja mislim da ne doprinosi islam kojeg ja razumijevam kao izuzetno, kao izuzetno zapravo socijalno senzibilnu i osviještenu religiju, nego muški interpretatori islama doprinose tome. (T17_Z_AO_BA)

Jer ja zaista mogu reći da moje osobno, osobna iskustva unutar Crkve su bila divna, koja su se uvijek pozivala na ljubav, zaista na prihvaćanje različitosti, na prihvaćanje svih nekakvih manjina, ali također sam i poznata sa veoma pokvarenim stavovima unutar Crkve kao institucije i da ljudi slijepo slijede tako nekog, mislim da i to igra veliku, veliku ulogu, a igra upravo zbog toga što doslovno prevode Bibliju i čitaju kao upute umjesto da razmišljaju o metaforičkoj poruci. (T97_Z_ST_HR)

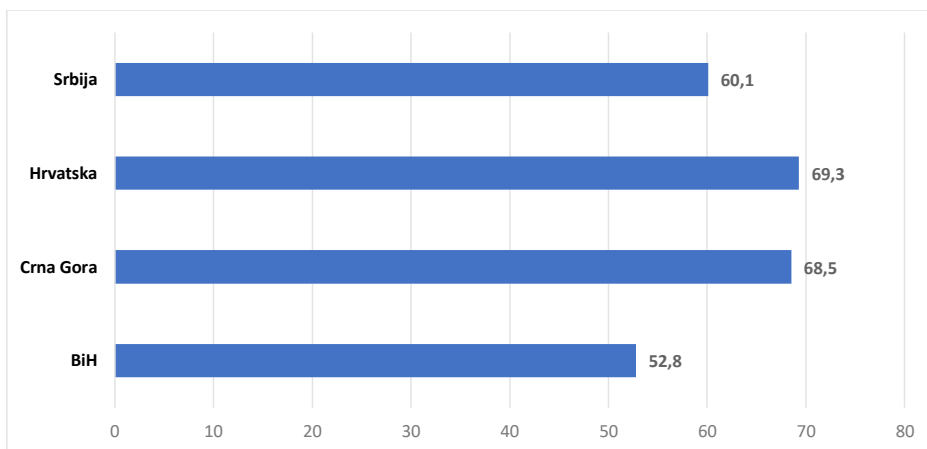
Mislim da je to više tradicija koja je u stvari zakovala i ta neka druga reinterpretacija religije gdje se pozicionira žena kao niža. (T5_M_NO_BA)

Analiza kvalitativnog dijela istraživanja jasno upućuje da se rodni stereotipi prepoznaju kao dominantan način utjecaja kulture, religije i tradicije na shvaćanje i prihvaćanje rodno uvjetovanog nasilja. Analiza upućuje i na poteškoće u razdvajanju različitih čimbenika na pojavnost rodni stereotipa i ide u prilog početnoj hipotezi o međusobnom ispreplitanju utjecaja religije, kulture i tradicije na rodne stereotipe. Uočeno razlikovanje religijskog sadržaja i tumačenja tog sadržaja također upućuje na intersekciju različitih čimbenika u rodni stereotipima, jer i na religijska tumačenja utječu različiti tradicijski i kulturni konteksti.

Percepcija utjecaja religije na rodnu ravnopravnost

U interpretaciji istraživanja fokusirat ćemo se na kontradiktornost na koju upućuju podatci prema kojima se s jedne strane 80,5% – 88,3% ispitanih u potpunosti ili djelomično slaže s tvrdnjom da religijske tradicije promiču tradicionalne uloge žena i muškaraca, s druge strane kako se 43,5% – 51,5% ispitanih u potpunosti ili djelomično slaže s tvrdnjom da tradicionalno razumijevanje religije nije prepreka rodnoj ravnopravnosti. Tvrdnji da tradicionalno razumijevanje religije nije prepreka rodnoj ravnopravnosti nešto su skloniji muškarci (52,1%) nego žene (49,3%).

Grafikon 3. Zbroj odgovora u potpunosti i djelomično se slažem po zemljama na tvrdnju: “Tradicionalno razumijevanje religije nije prepreka rodnoj ravnopravnosti.”

Bez rezultata kvalitativne analize moglo bi se zaključiti kako dio ispitanika_ca ne uviđa korelaciju rodnih stereotipa i rodne ravnopravnosti. Ipak, kvalitativna analiza upućuje na drugačije zaključke.

Dio ispitanika_ca ne percipira utjecaj rodnih stereotipa na rodnu ravnopravnost i rodno uvjetovano nasilje. To se posebno očituje u odgovorima onih koji percipiraju pozitivan utjecaj religije na shvaćanje i prihvaćanje rodno uvjetovanog nasilja (14,7%)¹⁵ i koji na stereotipne rodne uloge gledaju pozitivno.

E sad, možda ćete naići na nekog ko će reći da ga je sputavao ili da ga još uvijek sputava, ali mene lično ne, mislim da to nije, ja sam inače za onu strogu podjelu poslova... ja ne želim da krećim stan, je ne želim da gradim kuću, zna se šta je, ja volim, meni daj, ja ću skuhat, ja ću očistit, ja ću ti oprat, ali te neke fizičke poslove kad već tvrdite da ste jači spol, e hajde se malo dokažite... (T44_Z_AO_BA)

¹⁵ U 79,9% odgovora percipira se negativan utjecaj kulture, tradicije i religije na shvaćanje i prihvaćanje rodno uvjetovanog nasilja, u 14,7% odgovora pozitivan utjecaj, a u 5,3% odgovora ne percipira se utjecaj. Postotci navedeni u zagradama ne mogu se uzimati apsolutno niti kao postotak koji označava percepciju utjecaja ispitanika, jer se postotak često odnosi na više fragmentiranih odgovora iste ispitanice osobe.

Najveći dio ispitanika_ca ipak prepoznaje negativan utjecaj kulture, religije i tradicije na rodnu ravnopravnost i shvaćanje i prihvaćanje rodno uvjetovanog nasilja. Među njima ima onih koji prepoznaju intersekciju kulture, religije i tradicije i njihov utjecaj smješta u širi društveni kontekst patrijarhata.

Ne mogu odvojiti religijsko i patrijarhalno, idu mi u paketu ili se nadopunjuju i naravno uz to ide tradicija. Mislim da su ta tri stuba, konzervativna u svojoj refleksiji, svijesti što je vrlo zastupljeno. Svakako utiče na osude, odobravanje onog što se dešava u društvu. (T147_M_NO_BA)

Kažem kod nas, nažalost, to sve da je više tu patrijarhat, vjerujem, oblikovao te religijske norme, nego što su možda, tako da je tu uvijek jedna bliska veza. (T4_M_ST_BA)

Ispitanici_e upućuju i na tradicionalne patrijarhalne stavove koji se manifestiraju u svim sferama društva i snažno su prisutni u obitelji, odgoju, obrazovnom sustavu, kulturi, medijima i religiji.

Zato što je to pogotovu na našim prostorima, mi smo konzervativna kultura, veoma konzervativna kultura gdje je žena podređena u patrijarhatu i to se smatra normalnim. (T142_Z_ST_BA)

Mislim da se ta hrišćanska uloga i pozicija žene prenela u svakodnevni život, u književna dela, a mislim čak i u naučni diskurs do izvesne mere... U udžbeničkim materijalima koje sam ja jednog trenutka analizirala većito je takva slika jedne žene patrijarhalne podređene ili bratu ili mužu ili ocu, nisu samostalna bića koja deluju, već su uvijek objektivne i to je ovaj narativ, to je koncept sa kojim decenijama odrastaju mnoge devojčice i kao takve onda dospevaju i do fakulteta. (T79_Z_ST_SR)

Mi imamo, dakle, situaciju u kojoj se naslijeđeni obrasci patrijarhalnog šovinizma proglašavaju religijskom dogmom. Znae, i otuda onda imate položaj žene kakav je takav je. (T3_M_NO_BA)

Društvena paradigma u kojoj svi oni učestvuju. Svi oni podržavaju patrijarhalni sistem. Tako se on održava. (T86_Z_NO_SR)

Nadalje, dok će dio ispitanika_ca intersekciju kulturnih, religijskih i tradicijskih čimbenika smjestiti u širi društveni kontekst patrijarhata, dio ispitanika_ca prepoznaje jedan od čimbenika kao dominantan.

Najprije kultura, ja bih rekla, najprije da je to, mislim ta podjela poslova i to, to je kulturološki, to nema veze s religijom. (T59_Z_NO_BA)

Mnogi ispitanici_e smatraju pak religiju dominantnim čimbenikom negativnih utjecaja na rodnu ravnopravnost:

Zadržava ga [društvo] u određenim normama, u određenim seksističkim stavovima prema ženi i prosto ne može da je manifestuje muško-ženskim. Dakle, religija je jedan od tu najvećih problema. (T146_M_ST_BA)

Mislim da jako utječe, barem na stav da žena ima određenu ulogu, da se treba držati te uloge, definitivno ima utjecaja. Zato mislim da, a na našem fakultetu je i taj aspekt dosta jak religijski... uticaj na sve što se zbiva na fakultetu, na politiku fakulteta, na atmosferu i tako dalje. (T110_Z_NO_HR)

Pozicija žene je onako prilično jasno predstavljena u svim tim religijama počev od toga da nema nikakvu moć u obredima, u služanjima, eventualno može imat u kući, domaćinstvu, održavanju, do toga da je onako vrlo lahko iz različitih konteksta svetih knjiga izvaditi ideju da je muškarac gospodar žene i da može da radi šta hoće, kako neće to legitimizovat nasilje. (T26_Z_NO_BA)

Kontradiktornost na koju su upućivali kvantitativni podatci stoga možemo tumačiti na način da ispitanici_e koji prepoznaju utjecaj religije na stereotipizaciju rodni uloga ne vide tradicionalno tumačenje religije kao prepreku rodnoj ravnopravnosti zato što pitanje rodne ravnopravnosti stavljaju u širi društveni kontekst patrijarhata. U tom smislu, unatoč negativnom utjecaju na stereotipizaciju rodni uloga, samu se religiju ne smatra nužno preprekom ostvarenju rodne ravnopravnosti. Religija svakako ima određen utjecaj na postizanje rodne ravnopravnosti, ali taj utjecaj nije nužno presudan ni dominantan. Ostvarenje rodne ravnopravnosti je pitanje šireg društvenog konteksta koji se često definira konceptom patrijarhata i u kojem je religija tek jedan od čimbenika. Ovaj zaključak otvara pitanje utjecaja drugih čimbenika i dinamike njihove intersekcije na postizanje rodne ravnopravnosti.

U tom su smislu znakoviti odgovori ispitanika koji upućuju na politizaciju religije. Naime, dio ispitanih osoba koje percipiraju negativan utjecaj religije na shvaćanje i prihvaćanje rodno uvjetovanog nasilja taj utjecaj povezuju s politizacijom i povećanim utjecajem religije nakon demokratskih promjena.

Pa od rata pa na ovamo se religija više uključila ili nametnula kroz političko djelovanje i stranaka i ljudi, interesa i slično i ušla u sve sfere društva. (T46_M_NO_BA)

A u širem društvenom smislu mislim da se izuzetno manipulira, i politički se manipulira religijom. Generalno mislim, to je jedan projekat koji je krenuo zajedno sa osvještavanjem nacije, nacionalizma poslije rata. (T133_M_NO_BA)

Prethodno spomenuta statistički značajna razlika u percepciji utjecaja religije na tradicionalne rodne uloge i utjecaja religije na rodnu ravnopravnost po zemljama upućuje na potrebu daljnjih istraživanja posljedica politizacije religije na rodnu ravnopravnost u zemljama u kojima se provodilo ovo istraživanje.

Zaključak

Prema kvantitativnom dijelu istraživanja, ispitanici_e percipiraju utjecaj religije na rodne stereotipe i rodnu ravnopravnost i pri tome se pojavljuju statistički značajne razlike po spolu, po državama i po tipu nastavnog osoblja. Zbog opsega i fokusa našeg istraživanja prikazale smo razlike po spolu i državama i fokusirale se na analizu podataka po državama. Najveći utjecaj religije na rodne stereotipe i rodnu ravnopravnost percipiraju ispitanici_e u Republici Hrvatskoj, potom u Crnoj Gori. Ove razlike, međutim, ne možemo tumačiti na temelju religijskih tradicija jer je u Hrvatskoj većinska Katolička, u Crnoj Gori Pravoslavna crkva. Takvo tumačenje ne zadovoljava i stoga što postoji značajna razlika između Crne Gore i Srbije premda je Pravoslavna crkva dominantna u obje zemlje. Tumačenje tih razlika nadilazi opseg ovog rada i upućuje na potrebu daljnjih istraživanja.

Kvalitativna analiza je pokazala da većina ispitanika_ca percipira negativan utjecaj kulture, religije i tradicije na shvaćanje i prihvaćanje rodno uvjetovanog nasilja i potvrdila je polaznu tezu ovog istraživanja. Prema toj tezi, intersekcija religijskih, kulturnih i tradicijskih čimbenika u konstruiraju i održavanju rodnih stereotipa, odnosno njihovo zajedničko utemeljenje u aristotelovskim postavkama o aktivnom muškom i pasivnom ženskom principu, ispitanicima će otežavati jasno razdvajanje tih čimbenika. Ispitanici_e percipiraju njihovo međusobno ispreplitanje, a dio ispitanika njihovo ispreplitanje i utjecaj stavlja u širi društveni kontekst patrijarhata. U nekim slučajevima ispitanici_e percipiraju dominantan negativan utjecaj religije. Neki od njih ipak taj utjecaj ne pripisuju samoj religiji, već njenim tumačenjima koja su često uvjetovana kulturom i tradicijom, odnosno širim društvenim kontekstom.

Iako pitanje utjecaja religije i intersekcije kulture, religije i tradicije na rodne stereotipe, rodnu ravnopravnost i rodno uvjetovano nasilje u ispitanim zemljama zahtijeva daljnja istraživanja, jasno je da je za postizanje rodne ravnopravnosti i suzbijanje rodno uvjetovanog nasilja nužna razgradnja rodnih stereotipa i tradicionalnih patrijarhalnih stavova u širem društvenom kontekstu. Taj širi društveni kontekst, kako je istraživanje pokazalo, svakako uključuje i religiju koju ispitanici smatraju važnim čimbenikom u održavanju stereotipnih rodnih uloga i rodne neravnopravnosti. Religije, međutim, mogu znatno doprinijeti procesu razgradnje rodnih stereotipa, razvoju rodne ravnopravnosti i suzbijanju rodno uvjetovanog nasilja. U tom smislu važno je upoznati javnost s teološkim argumentima koji idu u prilog razgradnji rodnih stereotipa i koji promiču teološki utemeljene egalitarne rodne odnose. Na taj način religije mogu doprinijeti razgradnji seksizma i slabljenju kulturnog nasilja kao izvora svakog drugog rodno uvjetovanog nasilja u širem društvenom kontekstu u kojem su tradicionalno patrijarhalni stavovi još uvijek snažno ukorijenjeni.

Literatura

Abazović, D. (2006). *Za naciju i boga: sociološko određenje religijskog nacionalizma*. Sarajevo: Magistrat – University Press.

Allen, P. (1985). *The Concept of Woman, sv. 1: The Aristotelian Revolution, 750 B.C.-A.D. 1250*. Montreal: Eden Press.

Anić, J. A. i Spahić Šiljak, Z. (2020). Secularization of Religion as The Source of Religious Gender Stereotypes, *Feminist Theology*. 28 (3), 264–281.

Bakan, D. (1966). *The Duality of Human Existence*, Chicago: Rand McNally.

Bekić, J. (2013). Zdravstveni odgoj na raskrižju politike moralnosti i politike identiteta, *Političke analize*. 4 (16), 19–23.

Butler, J. (1997). *Körper von Gewicht. Die diskursiven Grenzen des Geschlechts*. Frankfurt a/M: Suhrkamp Verlag.

Cvitković, I. (2016). *Religija u zrcalu teorija*. Sarajevo: Centar za empirijska istraživanja religije u Bosni i Hercegovini.

Europska komisija. (2020). Unija ravnopravnosti: Strategija za rodnu ravnopravnost 2020.–2025. <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/HR/TXT/PDF/?uri=CELEX:52020D-C0152&from=HR>. (Pristup: 12. 4. 2022.)

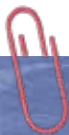
Gavrilović, D., Anić, J. R., Užarević, F. i Puzek, I. (2022). The Correlation of Religiosity and Traditionality in the Field of Gender Relations in Croatia and Serbia, *Religija i tolerancija*. 20 (35), 5–32.

Ured za ravnopravnost spolova Vlade Republike Hrvatske. (2014). Konvencija Vijeća Europe o sprečavanju i borbi protiv nasilja nad ženama i nasilja u obitelji. <https://ravnopravnost.gov.hr/UserDocsImages/arhiva/images/pdf/Publikacija%20Konvencija%20Vijeća%20Europe%20o%20sprečavanju%20i%20borbi%20protiv%20nasilja%20nad%20ženama%20i%20nasilja%20u%20obitelji.pdf>. (Pristup: 12. 4. 2022.)

Ured za ravnopravnost spolova Vlade Republike Hrvatske. (2009). Konvencija o uklanjanju svih oblika diskriminacije žena. https://ravnopravnost.gov.hr/UserDocsImages/arhiva/preuzimanje/biblioteka-ona/UN%20Konvencija%20o%20uklanjanju%20svih%20oblika%20diskriminacije%20žena_%203%20izdanje.pdf. (Pristup: 12. 4. 2022.)

Vrcan, S. (2001). *Vjera u vrtlozima tranzicije*. Split: Dalmatinska akcija.

Voß, Heinz-Jürgen. (2010). *Making Seks Revisited. Dekonstruktion des Geschlechtes aus biologisch-medizinischer Perspektive*. Bielefeld: transcript Verlag.

Percepcije i iskustva sveučilišnih nastavnika i nastavnica o rodno uvjetovanom nasilju i diskriminaciji: refleksije tradicionalnih i kulturnih čimbenika

Tradicija, koja je pri tome zagospodarila, najprije i ponajviše čini tako malo pristupačnim ono što "predaje" da ona to prije pokriva. (Martin Heidegger)

Rodno uvjetovano nasilje još uvijek je jedna od najraširenijih formi kršenja ljudskih prava u svijetu (Ennaji i Sadiqi, 2011), a različite forme rodno uvjetovanog nasilja javljaju se u svim kulturama i gotovo svakom kontekstu. Rodno uvjetovano nasilje, kao fenomen, ne tiče se samo nasilja i agresije, nego se dotiče i pitanja priznavanja prava, ostvarivanja pristupa mobilnosti i uključenosti (Davids, 2020). Pored toga, problem rodno uvjetovanog nasilja usko je vezan uz pitanje učvršćivanja i održavanja kulturnih normi koje imaju ulogu "mjerila ili referentne točke" (Shaheed, 2012) u legitimizaciji prevlasti privilegiranih (muškaraca), tj. zadržavanju odnosa nejednakosti te nastojanju da se zaobiđu deklarirane formalnopravne konvencije kako bi se očuvala postojeća nejednakost kroz mehanizme dominacije i supresije.

Prodor rodno uvjetovanog nasilja facilitiran je kroz utjecaj kulturnih agensa kao što su religija, obiteljsko ili formalno obrazovanje koje mogu promicati vrijednosti egalitarnosti ili autoritarnosti. Kultura se može odrediti u terminima uspostavljenog sustava značenja koji je zajednički članovima neke skupine ili zajednice s ciljem "oblikovanja" okvira za interpretaciju kako individualnog ponašanja tako i okruženja gdje se ponašanje izvodi (Rohner, 1984). Kultura na taj način određuje dinamiku socijalnih odnosa u kojima uplivi različitih skupina postaju više ili manje dominantni u nametanju njihove interpretacije svijeta (Yuval-Davis, 2011). Kultura i tradicija reflektiraju se tako na socijalizaciju djece koja su još od ranog djetinjstva izložena procesu rodnog tipiziranja, odnosno učenju uloga i ponašanja koja se prema tradiciji smatraju primjerenima preko procesa potkrepljivanja i kažnjavanja (Bandura, 1989; Bem, 1981). Prema autorima socijalizacijske teorije rodnih uloga (O'Neil i Nadeau, 1999), muškarci se socijaliziraju u kulturi koja podržava stereotipe o muškoj dominaciji i ženskoj submisivnosti, što za posljedicu ima formiranje "maskulinog identiteta" koji odbacuje feminine odlike (npr. emocije) nastojeći učvrstiti karakteristike koje naglašavaju dominaciju i superiornost. Kulturni diskurs, koji je utemeljen na patrijarhalnim vrijednostima, postaje pogodan teren za usađivanje ideja koje proizlaze iz domene "muškog svjetonazora", a koji je utemeljen na uspostavi odnosa dominacije i podaništva u kome se na marginalizaciju

i uskraćivanja prava ženama, u najekstremnijoj formi, ne gleda više kao na formu nasilja ili se nasilje nastoji minimizirati, opravdati, odbaciti ili čak legitimizirati. Tradicija trasira put k prihvaćanju niza društvenih više ili manje eksplicitnih pravila koja se “uzimaju zdravo za gotovo” (Burke i Mattis, 2007), a koja mogu prerasti u implicitne socijalne norme kao što su npr. tolerancija seksualnog ili fizičkog nasilja u zajednici ili uspostava normi koje obeshrabruju prijavljivanje nasilja (Morrison, Ellsberg i Bott, 2007). Posljedica kulturnih normi koje favoriziraju muškarce je i tendencija da žrtve rodno uvjetovanog nasilja ne uviđaju da su latentno objekti nasilja ili da ne prijavljuju nasilje iz bojazni da se pokažu previše osjetljivima, jer nisu sigurne je li “incident dovoljno ozbiljan” ili zato što ne žele sebe označiti objektom nasilja (Naezer, van den Brink i Benschop, 2019). U krajnjoj instanci uspostava kulture šutnje vodi k *pluralističkom neznanju* (Prentice i Miller, 1996), tj. percepciji da nasilja nema, a da je konkretni slučaj “izuzetak od pravila”.

Sveučilište kao i akademska zajednica u cjelini s relativno stabilnom hijerarhijom i strukturalnim nejednakostima koju odlikuju dinamične međuovisne interakcije između njenih članova pogodno je tlo za pojavu “momačke kulture” koja teži uspostavi dominacije i moći što može voditi k pojavi rodno uvjetovanog nasilja. Određene forme rodno uvjetovanog nasilja više su karakteristične za prostor sveučilišta kao što su: “znanstvene sabotaze, seksualno uznemiravanje, fizičke i verbalne prijetnje, klevetanje, isključivanje, zanemarivanje ‘posebnih potreba’” (Naezer i sur., 2019, 18). Nepovoljna percepcija žena na fakultetu pojačava *prijetnju stereotipom* (Steele, 1997) što vodi paradoksu da žene na položaju postaju okrenutije protiv drugih žena što se manifestira preko “sindroma matice” (Staines, Tavis i Jayaratne, 1974) na način da se uspješne žene, u dominantno maskulinoj sredini, diferenciraju od drugih žena te se ponašaju suprotno interesima vlastite skupine.

Naomi Ellemers i njene kolege (Ellemers, Gilder i Haslam, 2004) ističu da bi žene na sveučilištu ostvarile uspješnu karijeru, u dominantno muškom okruženju, one se trebaju distancirati od svoje uloge i prisvojiti *maskulini self* – stereotipni identitet, kako bi imale što manje tipičnih ženskih odlika zbog stereotipnog viđenja da su žene inferiorne u nekim akademskim područjima (Steele, Spencer i Aronson, 2002).

Cilj studije bila je evaluacija percepcije o raširenosti rodno uvjetovanog nasilja u populaciji sveučilišnog osoblja. Studija se bazirala na “subjektivnom testu” u određenju rodno uvjetovanog nasilja i uznemiravanja jer je fokus bio samo na subjektivnom iskustvu i percepciji nastavnog osoblja (Basson, 2007). Analizom osobnih priča i “narrativnih konstrukcija” nastavnog osoblja nastojao se steći uvid u “svijet iskustava i značenja” (Bamberg, 2012; Murray, 2000) prema rodno uvjetovanom nasilju. Namjera je bila kroz osobne narative ostvariti uvid u svjesnost, znanje, stupanj prepoznavanja i evaluaciju “egzistencije” nejednakosti i nasilja koja je utemeljena na rodnoj diferencijaciji. Analizom narativa željelo se doći do razlika u evaluaciji socijalnog okruženja kod ispitanika i ispitanica. Primarni fokus analize bio je na identifikaciji i markiranju “prevladavajućih kulturnih shema” kroz koje se može uhvatiti “tekstura i nijansa” osobnih doživljaja i iskustava koje ispitanici i ispitanice tumače ili vežu uz rodno uvjetovano nasilje.

Ispitivanje je bilo vođeno pitanjima: Postoje li manifestacije rodno uvjetovanog nasilja koje se mogu dovesti u vezu s kulturnim obrascima? Postoji li raskorak u viđenju rodno uvjetovanog nasilja kod muškaraca i žena? Koji su prevladavajući narativi o manifestaciji rodno uvjetovanog nasilja?

Za analizu i tumačenje rezultata narativa sveučilišnog osoblja o rodno uvjetovanom nasilju odabrana su četiri modela: *teorija dominantne orijentacije* (Sidanius i Pratto, 1999), koja udružena s *teorijom paternalizma* (Jackman, 1994) pruža temelj za razumijevanje paternalističkih predrasuda i diskriminacije prema ženama “kao slabijem i nježnijem spolu”, *teorija ambivalentnog seksizma* (Glick i Fiske, 1996) koja razlikuje dva aspekta seksizma: hostilni i benevolentni i *teorija opravdavanja sustava* (Jost i Banaji, 1994) preko koje se može tumačiti paradoksalna pojava da dio žena prihvaća i podržava “podjarmljujuće norme” o ulozi i mjestu žena u društvu.

Metoda

Ispitanici i ispitanice

Kvantitativni dio analize činila je analiza odgovora na “upitnički materijal” koji je prikupljen na uzorku sveučilišnih nastavnica i nastavnika. Predmet kvalitativne eksploracije bili su intervjui sa 73 sveučilišne nastavnice i nastavnika (od toga 46 žena, 27 muškaraca) s 18 sveučilišta iz Bosne i Hercegovine, Srbije, Hrvatske i Crne Gore. Oslanjajući se na narativni pristup vođenja intervjua, svi ispitanici i ispitanice su jednokratno intervjuirani. Uzorak ima karakteristike prigodnog i mrežnog uzorkovanja. Duljina intervjua je značajno varirala, zbog prirode okruženja u kome su vođeni intervjui (sveučilišni prostor), kao i zbog individualnih razlika u stilu komunikacije. Duljina intervjua varirala je između 3335 i 25.527 riječi, s prosjekom od 7645 riječi ($M = 7645.72$, $SD = 3666.06$).

Instrumenti

Kvalitativni dio analize proveden je na dijelu ankete koji su činile “ljestvica percepcije rodne jednakosti i ravnopravnosti” i “upitnik iskustava o rodnom nasilju i uznemiravanju”. Ljestvica percepcije rodne jednakosti i ravnopravnosti bila je sastavljena od 16 stavki kojima se provjeravala “svjesnost, prepoznavanje i opažanje” manifestacija rodno uvjetovanog nasilja, dok se preko upitnika iskustava o rodno uvjetovanom nasilju i uznemiravanju, sastavljenom od 15 stavki, provjeravala percepcija iskustava i izloženosti rodno uvjetovanom nasilju.

Prikupljanje i analiza podataka

Podatci su prikupljeni posredstvom individualnih polustrukturiranih intervjua, a analizirani i interpretirani korištenjem tematske analize narativa kroz šest faza (Braun i Clarke, 2006). Intervjui su analizirani s namjerom detektiranja varijacije i konzistentnosti u obrascima odgovora koji se mogu izdvojiti u zasebne tematske cjeline. Primarni fokus tematske analize bio je na onome “što je rečeno, a ne kako je rečeno... ili kojom svrhom” (Riessman, 2008, 53). U inicijalnoj fazi intervjue su kodirala dva koderi koristeći

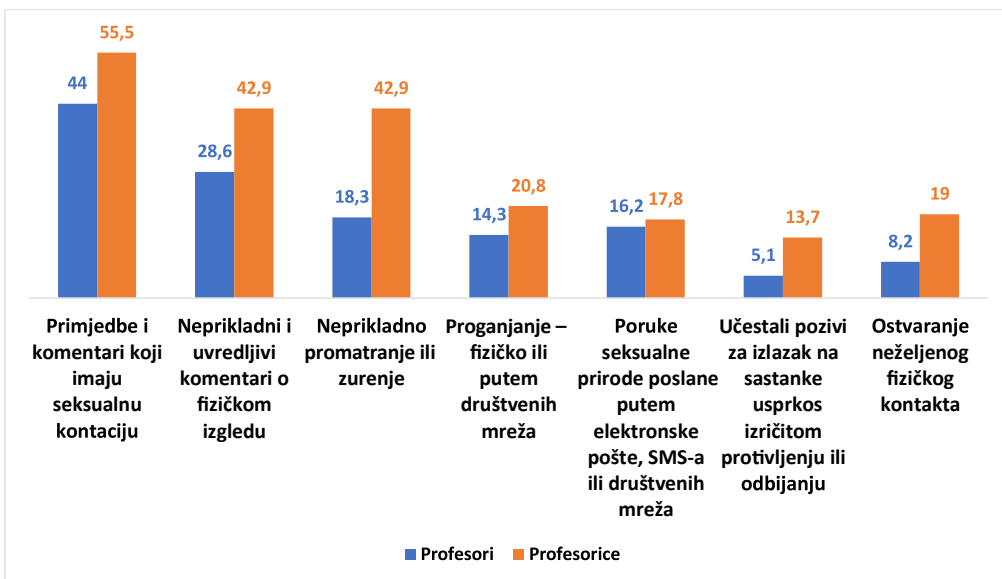
se “ustaljenom” praksom kodiranja u tematskoj analizi (Terry i Hayfield, 2021). Inicijalni kodovi su neovisno kreirani, nakon čega su dva seta kodova sintetizirana kroz “kontinuirani i iterativni proces” u teme i podteme sukladno stupnju redundantnosti i međupovezanosti. Kvantitativni dio podataka analiziran je preko hi-kvadrat testa, a u cilju ostvarivanja ekonomičnosti i parsimoničnosti rezultata iskorišteno je svojstvo aditivnosti Pearsonovog statistika (Marden, 1982; Rosenthal, 1978) kako bi se rezultati vizualizirali što jezgrovitije.

Rezultati

Analiza podataka o poznavanju ključnih pojmova rodne ravnopravnosti pokazala je da postoje statistički značajne razlike između muškog i ženskog nastavnog osoblja. Žene su manifestirale statistički značajno viši stupanj poznavanja pojmova kao što su: seksizam ($\chi^2(1, N = 1160) = 5.34, p = .016, V = .07$) ili rodno uvjetovano nasilje ($\chi^2(1, N = 1506) = 11.81, p < .001, V = .09$). Pored toga, na ljestvici rodne jednakosti i ravnopravnosti, sastavljenoj od 16 stavki, detektirane su statistički značajne razlike u percepciji (ne)jednakosti između žena i muškaraca: ($\chi^2(32, N = 889) = 195.81, p < .001$). Manifestirane razlike nastale su kao rezultat činjenice da su profesorice u većoj mjeri percipirale pojavnost različitih formi rodne nejednakosti. Na ljestvici iskustava rodnog nasilja i uznemiravanja, sastavljenoj od 15 stavki, od kojih je analizirano 13, žene su izvjestile statistički značajno veću frekvenciju iskustva nasilja i uznemiravanja: ($\chi^2(26, N = 1029) = 111.55, p < .001$). Najzastupljenije forme uznemiravanja bile su: komentari koji imaju seksualnu konotaciju ($f_z = 280, f_M = 111$) i neprikladno promatranje ili zurenje ($f_z = 202, f_M = 40$), a u navedenim formama uznemiravanja (nasilja) zabilježene su i najveće razlike između ispitanika. Najrjeđe forme rodno uvjetovanog nasilja bile su: pokušaj silovanja ($f_z = 3, f_M = 2$) i silovanje ($f_z = 1, f_M = 2$).

Od interesa su bili i odgovori ispitanika o iskustvima rodno uvjetovanog nasilja i uznemiravanja kod njihovih kolegica i kolega. Najzastupljenije forme koje su žene izvjestile da su iskusile njihove kolegice bile su: *opetovano pozivanje na izlazak na sastanak* ($f_z = 82$) i *davanje komentara sa seksualnom konotacijom* ($f_z = 18$), dok su muškarci izvjestili da su njihove kolege bili uznemiravani *komentarima sa seksualnom konotacijom* ($f_M = 18$) i *neprikladnim komentarima o fizičkom izgledu* ($f_M = 16$).

Slika 1. Grafička reprezentacija najzastupljenijih formi rodno uvjetovanog nasilja i uznemiravanja prikazanih kao postotak od ukupnog broja nastavnog osoblja

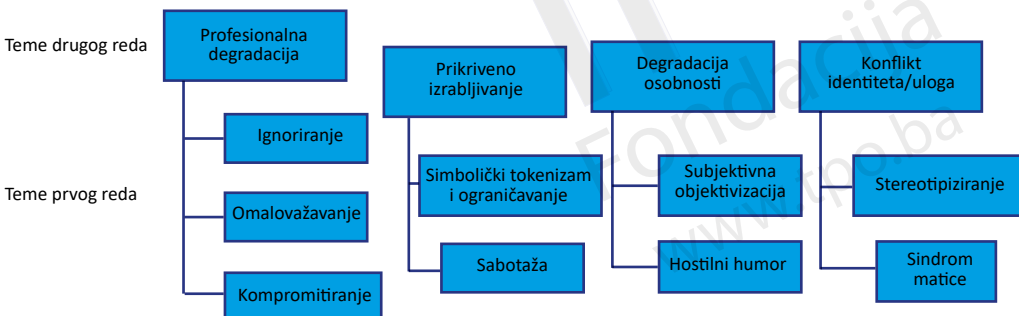

U cjelini žene su bile bolje upoznate s iskustvima njihovih kolegica: ($\chi^2 (24, N = 1029) = 60.46, p < .001$), što vjerojatno upućuje na drugačiji komunikacijski stil između žena, viši stupanj samootkrivanja i/ili traženja emocionalne potpore (Dindia i Allen, 1992), kao i na mogućnost da muškarci nastoje prikriti ili ne isticati vlastita iskustva rodno uvjetovanog nasilja jer se ne uklapa u kulturno nametnuti maskulini identitet.

Prije obrade narativa analizirane su razlike u duljini intervjua kod ispitanika i ispitanica. Žene su u prosjeku ($M_F = 8404$) u intervjuu upotrijebile statistički značajno veći broj riječi ($t_{\text{Welch}} (70.92) = 2.69, p = .009, d = 0.61$) u odnosu na muškarce ($M = 6352$), a veličina efekta bila je umjerene magnitude.

Tematska analiza narativa rezultirala je detekcijom četiri teme obrasca višeg reda: *profesionalna degradacija* (degradacija u profesiji), *prikriveno izrabljivanje*, *degradacija osobnosti* i *konflikt identiteta/uloga*.

Slika 2. Struktura ekstrahiranih tema prvog i drugog reda

Profesionalna degradacija manifestirala se u postupcima koji vode k stvaranju pogrešne percepcije o sposobnosti žena, a uključuje teme nižeg reda kao što su: *ignoriranje, omalovažavanje i kompromitiranje*.

Ignoriranje predstavlja formu inhibiranja žena koja uključuje nedostatak empatije, redukciju i/ili zanemarivanje potreba, previđanje ili izostanak "sluha" za probleme i zahtjeve kao nastojanje da se ograniče mogućnosti žena preko stvaranja vakuuma i uspostave ograničenja.

(...) prorektorica (...) traži riječ da nešto objasni, on joj (...) ne da [riječ], uz obrazloženje (...) šta ti znaš. (T21_Z_NO_BiH)

(...) iste forme ignorisanja bukvalno (...) množenja s nulom. Znači kad netko vas pusti da sve kažete, a da odreagujete, i tako dalje, dakle ništa vam ne uradi ružno, ali vas u svemu tome (...) baš vidljivo množi s nulom, ignoriše, apsolutno nije relevantno ono što vi govorite. Dakle, vi imate prostor da kažete (...) sve, imate mogućnost da odreagujete, mogućnost da se i pobunite i još vas se sasluša, ali vas se ne sluša u principu. (T1_Z_NO_BiH)

Omalovažavanje/podcjenjivanje manifestira se preko diskriminacijskih praksi putem kojih se osobe izlažu preziru, vrijeđanju i podsmijehu, što vodi obeshrabrivanju i umanjivanju značaja osobe kao autoriteta.

(...) Lijepa si, mlada si, ono, vidjet ćeš, (...) ima još vremena i kao neiskusna si, zelena si, a da ne govorim (...) čak i kad je riječ (...) o nekim studentima koji su predstavnici, (...) nikad nisam svjedočila, da se [prema] nekom studentu tako [postupalo]. (T136_Z_NO_BiH)

(...) on je nas zvao glupačama (...) još je bilo nekih naziva, sad sam zaboravila (...) Guske, neke životinje smo već bile, da l' smo bile krave, guske, ćurke, nešto smo od toga bile. (T73_Z_NO_SR)

Kompromitiranje predstavlja različite radnje i postupke kojima se potkopava akademski integritet, srozava ugled, šire glasine ili narušava povjerenje:

(...) ja sam preživjela (...) ružna dešavanja na fakultetu od kolege koji je rad moga kandidata nazvao plagijatom (...) kako se dokazuje plagijat, ima institucija kojoj se to prijavi. No, (...) on je izabrao (...) drugu stvar, a to je da na svakoj sjednici govori da je to plagijat. Znači (...) da se to čuje, al' da se to ne prijavi, da uđe u uho ljudima da tu ima nešto sumnjivo, da je to nešto loše. (T135_Z_NO_BiH)

Degradacija osobnosti odnosi se na sve forme zlouporabe koje rezultiraju psihološkom štetom, a uključuju postupke i akcije umanjivanja osobnih vrijednosti, simplifikaciju, jednodimenzionalno predstavljanje, lišavanje i umanjivanje temeljnih prava i značaja žena. Degradacija osobnosti uključuje dvije teme nižeg reda: *subjektivnu objektivizaciju* kao formu diskriminacije gdje su žene obezličene i svedene na "dekoraciju", te viđene dominantno kroz prizmu seksualnih atributa i *hostilni seksistički*

humor, podcjenjivačku reprezentaciju žena u govoru kroz šale i viceve u kojima su žene reducirane na seksualne objekte.

(...) od kolega (...) sam čula da su kolegice sisate, guzate, da su (...) (T135_Z_NO_BiH)

Jedan isto čuveni profesor (...) imala [sam] ga priliku čuti kad se hvali jednom kolegi, (...) došla je nova tura pilića, dakle nova tura pilića je stigla i sad on ide u akciju. (T73_Z_NO_SR)

(...) on je mene zvao "seks bomba", znači u amfiteatru pred 50 studenata (...) kaže: "Hajde, bombice". (T18_Z_NO_BiH)

(...) osoba hoće da ispriča neki vic. I sada kaže: "Pa ne znam hoću li." (...) Kaže: "Neću dok profesorica ne izađe." (T1_Z_NO_BiH)

Konflikt identiteta/uloga nastaje kao posljedica dvojbe i konflikta između socijalnih uloga koje su tradicionalno "propisane" i želje da se ostvari akademska karijera. Narativ se manifestira i kroz formu nedovoljne osviještenosti o značaju problema ženske jednakosti i prihvatanja *stereotipiziranja* i *samostereotipiziranja* žene, te distanciranjem interesa od vlastite skupine kao i kroz pomanjkanje empatije prema drugim ženama, što predstavlja manifestaciju "sindroma matice".

(...) kad sam studirala (...) pre trideset godina bilo je profesora koji su govorili: aj šta je ovo, ženama je mesto pored šporeta (...) nikad [se] nisam šminjala zato da mi neko ne bi rekao: eto stigla si da se našminkaš, a nisi stigla da naučiš... (T74_Z_NO_SR)

Sigurno da postoji. Da li sam se ja lično našao u situaciji da se osjećam ugroženo, mislim da nisam jer sam muško... (T147_M_NO_BiH)

(...) primijetim da bi prema muškarcu bila blaža, ne zato što imam respekt jer je muško... (T21_Z_NO_BiH)

(...) u mom kolektivu (...) tu s muškarcima se lakše izboriti. Oni se možda nasmiju, ali ipak nekako uvažavaju. Žene su najgori mineri svega ovoga o čemu mi govorimo. (T18_Z_NO_BiH)

Pa meni nije bitno, ja se osjećam kao filozof (...) ravnopravno sa muškarcima i prosto (...) nemam tu potrebu (...) da me neko naziva filozofkinjom kako bih ja osjećala (...) veću (...) vrijednost, sad. (...) ravnopravna sam sa vama i ja tu završavam (...) prosto. (T51_Z_NO_BiH)

Prikriveno izrabljivanje odnosi se na iskorištavanje žena kroz prikrivene maliciozne postupke kojima se žene blokiraju, zadržavaju na manje važnim položajima ili zadacima s ciljem da se onemogući realizacija njihovog punog potencijala. Prikriveno izrabljivanje manifestira se kroz *simbolički tokenizam* i *zadržavanje* te preko podteme *sabotiranje* žena. Simbolički tokenizam manifestira se preko prakse da se žene imenuju na manji broj funkcija od utjecaja, kao i dodjelu položaja koji nisu od ključne važnosti kako bi

se stvorio dojam jednakosti. Sabotiranje se odražava preko sofisticiranih akcija gdje se žene angažiraju u poslovima koje ne mogu uspješno završiti (npr. zbog nedostatka vremena ili resursa).

(...) često sam sudjelovala u organizaciji nečega gdje su u organizacijskom odboru bile zapravo samo žene. I mi smo se same šalile na svoj račun jer smo govorile da su žene tamo gdje se radi, a muškarci su tamo gdje se dobije nekakva čast povodom toga i sad (...) mi žene sa svim svojim znanstvenim stupnjevima smo bile cure koliko god da smo bile već stare (...) a onda ti neki muškarci koji su dolazili, pozdravljati te cure i odavati im počast, oni su uvijek imali svoje titule, oni su uvijek bili osobe sa titulama... (T94_Z_NO_HR)

(...) jednoj kolegici je naređeno tako dalje, to je bilo ono, nemoj mi sad rodit, kao znaš, treba raditi na projektu, treba napredovanje, ovo ono i tako navodno ona nije zapravo rodila i sad je već, ne znam nit želi imat više djecu, ne želi, tako dalje. (...) On [je] njoj zapravo praktički sabotirao privatni život time što je uvjetovao, ne znam je li joj uvjetovao mjesto, ali je vrlo stvaralo očito presing na nju po tom pitanju... (T151_M_NO_HR)

Recimo petkom (...) nas pozove u 4 ili pola 5 kolegij (...) i onda da zadatke prvo koji su neizvedivi, a drugo ono što zasigurno čovjeku pokvari vikend, nešto što je moglo čekat do ponedjeljka ujutro. Znači, kao da je smišljao, ma jednog ženomrscu, ali ne mislim samo ja [tako] (...) vidjela od drugih žena koje su takođe (...) isto osjećale. (T135_Z_NO_BiH)

Na kraju, važno je ukazati na “podatak” da članovi i članice sveučilišnog osoblja, iako su pokazali osviještenost u vezi sa značajem problema rodno uvjetovanog nasilja, ipak nisu bili u mogućnosti prevladati ograničenja uklopljenosti u socijalne norme koja su nametnuta kulturnim i tradicionalnim obrascima mišljenja. “Značajan” broj nastavnog osoblja koje se izjasnilo da nije bilo svjedokom ili žrtvom rodno uvjetovanog nasilja i uznemiravanja, kroz iznesene narative zapravo su prezentirali u određenoj mjeri znakove o proživljenom nasilju. Osim toga, i muškarci i žene su u značajnoj mjeri izrazili negativne stavove oko uporabe rodno osjetljivog jezika, nazivajući ta nastojanja pretjerivanjem. Navedeno upućuje na to da su i žene i muškarci “habituirali” i podcijenili stvarnu raširenost i problem rodno uvjetovanog nasilja i diskriminacije iz različitih razloga; muškarci iz potrebe za trivijalizacijom problema, a žene iz potrebe za racionalizacijom i potiskivanjem.

Rasprava i zaključci

Iako postoje nastojanja da se sveučilište idealizira kao “bastion slobodoumlja” koji je liberalniji od “izvanjskog svijeta” u stavovima prema ženama i rodnim ulogama ponajprije zbog višeg stupnja obrazovanosti i sofisticiranosti nastavnog osoblja, rezultati dosadašnjih studija pokazali su da sveučilište nije imuno na pojavu rodno uvjetovanog nasilja (Naezer i sur., 2019). Izazov za uspostavu jednakosti proizlazi iz ustrojstva

sveučilišta kao hijerarhijskog sustava, gdje prevladava akademska kultura koja se bazira na sebičnim interesima i orijentaciji k osobnoj promidžbi aktera, što može reducirati empatiju prema skupinama koje imaju manje moći, kao što su žene ili npr. seksualne manjine. U takvim okolnostima kategorizacija i demarkacija utemeljena na rodu postaje saveznik i oslonac za pojavu diskriminacije koja se ogleda u nejednakoj distribuciji moći, prava i privilegija između muškaraca i žena na fakultetu. Pored toga i rodni stereotipi mogu imati utjecaja da npr. na fakultetima koji su više percipirani kao “muška domena”, kao što su prirodne i tehničke znanosti, rodno uvjetovano nasilje ima višu prevalenciju (Strid, 2021) zbog prevladavajuće norme da žene ne odgovaraju uspostavljenom modelu “pravog znanstvenika”, što može biti alibi za opravdavanje nejednakosti. Zbog relativno “povoljne” zastupljenosti žena na sveučilištima u regiji (koja se kreće u rasponu od 45% u Bosni i Hercegovini do 49,8% u Republici Hrvatskoj), koja je iznad prosjeka zemalja članica EU (European Commission, 2015), utemeljeno je bilo pretpostaviti da će rodno uvjetovano nasilje poprimiti suptilnije, latentne oblike (npr. različite forme seksualnog uznemiravanja), a ne krajnje ekstremne manifestne forme (npr. silovanje). Podatak da su profesorice imale potpunije znanje ključnih pojmova o rodnoj ravnopravnosti u odnosu na njihove kolege mogao bi se tumačiti kao pokazatelj većeg značaja koji žene poklanjaju pitanjima rodno uvjetovanog nasilja. Tome treba dodati i veću “senzitivnost” u percepciji postojanja rodno uvjetovane nejednakosti kod ženskog nastavnog osoblja u odnosu na muško. Krajnje zanimljiv je i podatak da je žensko nastavno osoblje bilo “marljivije” i značajno više angažirano tijekom provedbe intervjua što se manifestiralo kroz duljinu intervjua, koja je kvantificirana preko prosječnog broja riječi, što istovremeno upućuje na to da su muškarci “priču” o rodno uvjetovanom nasilju shvatili kao manje važnu u odnosu na svoje kolegice. Tematska analiza narativa rezultirala je detekcijom četiri uporišne “teme” preko kojih se manifestiralo rodno uvjetovano nasilje, koje pokrivaju raspon od “latentnih”, kao što su forme prikrivenog izrabljivanja, pa sve do “hostilnih” formi psihološkog uznemiravanja i nasilja koje uključuju osobno i profesionalno umanjivanje i degradaciju.

Iz feminističke perspektive rodno uvjetovano nasilje je želja muškaraca da dominiraju i kontroliraju žene, “a samo nasilje je jedan od mnoštva načina preko kojih izražavaju svoja socijalno strukturirana prava da kontroliraju i kažnjavaju” (Schachter, 1982; prema Riger, 2000, 150–151). Tako shvaćeno nasilje reakcija je na osipanje moći u odnosu na žene ili odmazda zbog nastojanja žena da ostvare višu razinu neovisnosti, dok sama “hipoteza odmazde” počiva na kulturnim normama koje opravdavaju mušku dominaciju u društvu (Riger, 2000).

Iznesena perspektiva u bitnoj je mjeri redundantna s postavkama teorije socijalne dominacije (Pratto, 1996; Sidanius i Pratto, 1999; Sidanius i Pratto, 2012) koja postulira ideju da se društva organiziraju u formi utemeljenih hijerarhija. Socijalne se hijerarhije mogu bazirati na više različitih sustava, a jedan od njih je i rodni ili patrijarhalni sustav u kome muškarci osiguravaju socijalnu i političku moć u odnosu na žene. Patrijarhalni se sustavi održavaju preko legitimizirajućih ideologija kojima se dominantni položaj muškaraca unapređuje uz istovremeno prigušivanje prava žena. Funkcija legitimizirajućih

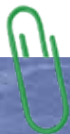
mitova je da preko „stavova, vjerovanja, vrijednosti, stereotipa i ideologija osigura moralno (...) opravdanje“ (Sidanius i Pratto, 1999, 45) za podrivanje jednakosti kako bi se održao *status quo* uz minimalno trenje i otpor podređenih žena. Sukladna tome su i shvaćanja sociologinje Mery Jackman (1994) prema kojima se muškarci prijatno odnose prema ženama kako bi ih potkrijepili “da ostanu na svojim mjestima”, dok je otvoreni antagonizam rezerviran za žene koje preispituju postojeće socijalne nejednakosti. Paternalizam, kao ideologija, kombinira pozitivne emocije za žene nad kojima je uspostavljena socijalna kontrola, od kojih se zauzvrat očekuju kooperativnost i pozitivna osjećanja. Prema Peteru Glicku i Susane Fiske (1996), rodna međuovisnost može rezultirati hostilnim i benevolentnim seksizmom. Hostilni se seksizam očituje kroz otvorene negativne stavove prema ženama koje krše tradicionalne ženske uloge, dok se benevolentni seksizam odražava kroz paternalističke stavove da žene, kao manje samostalne i sposobne, trebaju biti pod patronatom muškaraca. Zbog stigmatizacije otvorenog nasilja kao neprihvatljive prakse ključna ideja je da se žene ne odbacuju zbog rodni razlika nego zato što nisu podobne, tj. stručne, što je paravan kome se pribjegava jer “viteška” uloga muškarcima ne dopušta grubost prema “nježnijem spolu”. Posebno je zanimljiva pojava narativa kojim se žene distanciraju ili se čak okreću protiv vlastite rodne skupine i prihvaćaju “alternativne” socijalne identitete. Prema teoriji opravdavanja sustava (Jost i Bajaji, 1994), muškarci kao skupina u poziciji moći zainteresirani su za zadržavanje *statusa quo* zbog koristi koje ostvaruju i zato što preko održavanja sustava smanjuju osjećanje krivice zbog osobne moći kako sustav legitimizira njihovu poziciju nadmoći. Paradoksalno, žene za koje je sustav nepovoljan ili nepravedan podržavaju *status quo* jer socijalni sustav nudi “objašnjenje” za njihov nepovoljan položaj. Racionalizacijom svojih teškoća one reduciraju kognitivnu disonancu (Festinger, 1957) nastalu kao rezultat komparacije između očekivanog i ostvarenog postignuća. U ekstremnom obliku želja za održavanjem stabilnosti postaje motiv da žene vide *status quo* kao legitiman ili nužan.

Literatura

- Bamberg, M. (2012). Narrative analysis. U: H. Cooper, P. M. Camic, D. L. Long, A. T. Panter, D. Rindskopf, K. J. Sher (Ur.), *APA handbook of research methods in psychology, Vol. 2. Research designs: Quantitative, qualitative, neuropsychological, and biological* (85–102). American Psychological Association. <https://doi.org/10.1037/13620-006>
- Bandura, A. (1989). Human agency in social cognitive theory. *American Psychologist*. 44(9), 1175–1184. <https://doi.org/10.1037/0003-066X.44.9.1175>
- Basson, A. (2007). Sexual harassment in the workplace: An overview of developments. *Stellenbosch Law Review*. 18(3), 425–450.
- Bem, S. L. (1981). Gender schema theory: A cognitive account of sex typing. *Psychological Review*. 88(4), 354–364. <https://doi.org/10.1037/0033-295X.88.4.354>
- Braun, V., Clarke, V. (2006). Using thematic analysis in psychology. *Qualitative Research in Psychology*. 3(2), 77–101.
- Burke, R. J., Mattis, M. C. (2007). *Women and Minorities in Science, Technology, Engineering and Mathematics: Upping the Numbers*. Edward Elgar Publishing.
- Davids, N. (2020). Reconceiving a world around our bodies: Universities, GBV, and social justice. U: Davids, N., Waghid, Y. (Ur.) *University Education, Controversy, and Democratic Citizenship*. Palgrave MacMillan.
- Dindia, K., Allen, M. (1992). Sex differences in self-disclosure: A meta-analysis. *Psychological Bulletin*. 112(1), 106–124. <https://doi.org/10.1037/0033-2909.112.1.106>
- Ellemers, N., de Gilder, T. C., Haslam, S. A. (2004). Motivating individuals and groups at work: a social identity perspective on leadership and group performance. *Academy of Management Review*. 29(3), 459–478. <https://doi.org/10.2307/20159054>
- Ennaji, M., Sadiqi, F. (2011). *Gender and Violence in the Middle East*. Routledge.
- European Commission. (2015). *She figures 2015*. Publications Office of the European Union.
- Glick, P., Fiske, S. T. (1996). The Ambivalent Sexism Inventory: Differentiating hostile and benevolent sexism. *Journal of Personality and Social Psychology*. 70(3), 491–512. <https://doi.org/10.1037/0022-3514.70.3.491>
- Glick, P., Fiske, S. T., Mladinic, A., Saiz, J. L., Abrams, D., Masser, B., Adetoun, B., Osagie, J. E., Akande, A., Alao, A., Annetje, B., Willemsen, T. M., Chipeta, K., Dardenne, B., Dijksterhuis, A., Wigboldus, D., Eckes, T., Six-Materna, I., Expósito, F., . . . López, W. L. (2000). Beyond prejudice as simple antipathy: Hostile and benevolent sexism across cultures. *Journal of Personality and Social Psychology*. 79(5), 763–775. <https://doi.org/10.1037/0022-3514.79.5.763>
- Jackman, M. R. (1994). *The Velvet Glove: Paternalism and Conflict in Gender, Class, and Race Relations*. University of California Press.
- Jost, J. T., Banaji, M. R. (1994). The role of stereotyping in system justification and the production of false consciousness. *British Journal of Social Psychology*. 33(1), 1–27.

- Jost, J. T., Banaji, M. R., Nosek, B. A. (2004). A decade of system justification theory: Accumulated evidence of conscious and unconscious bolstering of the status quo. *Political Psychology*. 25(6), 881–919.
- Marden, J. I. (1982). Combining Independent Noncentral Chi Squared or F Tests. *The Annals of Statistics*. 10(1). <https://doi.org/10.1214/aos/1176345709>
- Morrison, A., Ellsber, M., Bott, S. (2007). Addressing Gender-Based Violence: A Critical Review of Interventions. *World Bank Research Observer*. 22 (1): 25–51
- Murray, M. (2000). Level of narrative analysis in health psychology. *Journal of Health Psychology*. 5(3), 337–347.
- Naezer, M., van den Brink, M., Benschop, Y. (2019). *Harassment in Dutch Academia: Exploring Manifestations, Facilitating Factors, Effects and Solutions*. LNVH.
- O'Neil, J. M., Nadeau, R. A. (1999). *Men's gender-role conflict, defense mechanism, and self protective defensive strategies: Explaining men's violence against women from a gender-role socialization perspective*. U: M. Harway, J. M. O'Neil (Ur.), *What causes men's violence against women?* (89–116). Sage Publications.
- Phipps, A., Young, I. (2012). *'That's What She Said': Women Students' Experience of 'Lad Culture' in Higher Education*. NUS.
- Phipps, A., Ringrose, J., Renold, E., Jackson, C. (2018). Rape culture, lad culture and everyday sexism: researching, conceptualizing and politicizing new mediations of gender and sexual violence. *Journal of Gender Studies*. 27(1),1–8.
- Pratto, F. (1996). Sexual politics: The gender gap in the bedroom, the cupboard, and the cabinet. U: Buss, D. M., Malamuth, N. M. (Ur.), *Sex, power, and conflict* (179–230). Oxford University Press.
- Prentice, D. A., Miller, D. T. (1996). Pluralistic ignorance and the perpetuation of social norms by unwitting actors. U: M. P. Zanna (Ur.), *Advances in experimental social psychology*. Vol. 28, 161–209. Academic Press. [https://doi.org/10.1016/S0065-2601\(08\)60238-5](https://doi.org/10.1016/S0065-2601(08)60238-5)
- Riessman, C. K. (2008). *Narrative methods for the human sciences*. Sage Publications.
- Riger, S. (2000). *Transforming Psychology: Gender in Theory and Practice* (1. izd.). Oxford University Press.
- Rohner, R. P. (1984). Toward a conception of culture for cross-cultural psychology. *Journal of Cross-Cultural Psychology*. 15(2), 111–138. <https://doi.org/10.1177/0022002184015002002>
- Rosenthal, R. (1978). Combining results of independent studies. *Psychological Bulletin*. 85(1), 185–193. <https://doi.org/10.1037/0033-2909.85.1.185>
- Shaheed, F. (2012). *Cultures, Traditions and Violence Against Women: Human Rights Challenges*. IWRAW.
- Sidanius, J., Pratto, F. (1999). *Social dominance: An intergroup theory of social hierarchy and oppression*. Cambridge University Press. <https://doi.org/10.1017/CBO9781139175043>
- Sidanius, J., Pratto, F. (2012). Social dominance theory. U: P. A. M. Van Lange, A. W. Kruglanski, E. T. Higgins (Ur.), *Handbook of theories of social psychology* (418–438). Sage Publications Ltd. <https://doi.org/10.4135/9781446249222.n47>

- Staines, G., Tavris, C., Jayaratne, T. E. (1974). The queen bee syndrome. *Psychology Today*. 7, 63–66.
- Steele, C. M. (1997). A threat in the air: How stereotypes shape intellectual identity and performance. *American Psychologist*. 52(6), 613–629. <https://doi.org/10.1037/0003-066X.52.6.613>
- Steele, C. M., Spencer, S. J., Aronson, J. (2002). Contending With Group Image: The Psychology of Stereotype and Social Identity Threat. *Advances in Experimental Social Psychology*. 34, 379–438.
- Strid, S. Meier-Arendt, D. (2020). Violence as system. *Journal of Social Medicine*. 97(2), 235–247.
- Strid, S. (2021). *Addressing Gender-based Violence in Universities*. UniSAFE. <https://uni-safe-gbv.eu/blog/on-the-importance-of-addressing-gender-based-violence-in-universities-and-research-organisations/>
- Terry, G., Hayfield, N. (2021). *Essentials of Thematic Analysis*. American Psychological Association.
- Yuval-Davis, N. (2011). *The politics of belonging: Intersectional contestations*. Sage Publications.

Izazovi intersekcionalnosti u analizi rodne ravnopravnosti na sveučilištima: Lekcije UNIGEM istraživanja

U ovom tekstu kritički su sagledani rezultati UNIGEM istraživanja poduzetog krajem 2021. godine iz perspektive izazova intersekcionalnosti kao mogućeg plodotvornog pristupa pri analizi rodne ravnopravnosti na visokoškolskim institucijama. U tekstu se prvo sagledavaju važni početni uvidi u vezi s proučavanjem intersekcionalnosti na razmeđima feminizma i kritičkog realizma općenito, da bi se potom prešlo na analizu empirijskih rezultata kvalitativnog i kvantitativnog istraživanja. Glavni izazov u ovoj empirijskoj analizi bio je ne samo uočiti i analizirati prisutne pokazatelje isprepletenih oblika nejednakosti na sveučilišnim institucijama, te stavove i mišljenja o solidarnosti, nego i ono što je ostalo nevidljivo ili neprepoznato istraživanjem ili nije prisutno u danim odgovorima, a to je poglavito pitanje klase. Kategorija klase, kao i različitih oblika solidarnosti u intersekcionalnom ključu, treba biti iscrpnije analizirana ako hoćemo razmotriti zadatak postizanja ravnopravnosti na visokoškolskim institucijama kroz intersekcionalne leće. Opći zaključak je da UNIGEM istraživanje otvara vrata narednim istraživanjima rodne (ne)ravnopravnosti koja će intersekcionalnost kao konceptualni i metodološki okvir staviti u samo središte ovog važnog znanstvenog i društvenog područja.

O intersekcionalnosti, feminizmu i kritičkom realizmu

U društvenim i humanističkim znanostima tijekom posljednjih nekoliko desetljeća intersekcionalnost je jedan od najizazovnijih interdisciplinarnih pristupa analizi višeslojnih učinaka društvenih struktura na pitanje jednakosti i ravnopravnosti u društvenom, političkom, ekonomskom i kulturnom životu. Fokusira se na proučavanje načina na koji pripadnost višestrukim isključujućim društvenim kategorijama utječe na takva pitanja. Riječ je ovdje o konceptualizaciji kategorija različitosti/razlike kao što su rod, klasa, etnicitet, rasa, dob, invalidnost, religija, političko opredjeljenje i slično, i to na višerazinskoj osnovi, uzimajući u obzir čimbenike poput individualnog iskustva, društvenih praksi, institucija i ideologija, odnosno pozicioniranje ishoda takvih interakcija u smislu distribucije i alokacije moći (Hill Collins, 2019). Kao oblik društvene kritike koju je začeo crni feminizam u angloameričkom kontekstu, intersekcionalnost je počela kao “znanje outsajdera” (Nash, 2011, 445–447) koje je moralo prevladati disciplinarne granice i postići institucionalni legitimitet, te je postupno integrirana u širi feministički diskurs, davši tako veliki doprinos feminističkoj znanosti.

Rašireno je mišljenje da postoje važne tematske srodnosti i interesna zajedništva između feminističkih teorija i kritičkog realizma koje iziskuju konsolidiranje njihove međusobne suradnje (Dy, Martin i Marlow, 2019). Međutim, brojne debate pokazuju da još uvijek postoji raskorak između feminističke teorije stajališta (*standpoint* teorija) i ontologije kritičkog realizma, uglavnom stoga što ova feministička teorija stavlja u prvi plan razliku, čime se stvara problem relacionalnosti u materijalnom smislu i što ju je teško integrirati u tradicionalni kritički realizam (Flatschart, 2017). Dijalektički kritički realizam dao je veliki doprinos shvaćanju relacionalnosti (odnosnosti), ali mu manjka historičnosti koju daje pitanje razlika i različitosti. Upravo je ovo bio predmet debate u raspravi o intersekcionalnosti u feminističkom novom materijalizmu (Flatschart, 2017, 284–285). Može se zaključiti da je nepostojanje jakih veza između kritičkog realizma i feminističke teorije prilično nezadovoljavajuće s obzirom na to koliko jedno drugo mogu obogatiti i unaprijediti.

Važno je stoga i ovdje se kratko osvrnuti na pitanje razlike i različitosti kao temeljne problematike feminizma, odnosno razmotriti pitanje same materijalnosti koja je izričiti fokus feminističke teorije stajališta i temelj mnogih suvremenih feminističkih rasprava (Dy, Martin i Marlow, 2019). Upravo ovdje nailazimo na problem, jer mnogi pristupi unutar kritičkog realizma razliku smatraju za epistemološku i neutralnu kategoriju, te joj time niječu materijalnost, odnosno previđaju činjenicu da je razlika povezana s pitanjem relacionalnosti i njene povijesne materijalnosti (Flatschart, 2017, 288–290). Mada dijalektički kritički realizam čini dosta u smislu shvaćanja relacionalnosti razlike, on njenu materijalnost nedovoljno dovodi u vezu s materijalnošću iskustva (npr. iskustva raznih aktera u polju visokog obrazovanja, u našem slučaju) na način kako to zahtijevaju ciljevi feminističke teorije i politike. Iz toga slijedi da se tema materijalnosti, razlike i relacionalnosti, kada je u pitanju rodna ravnopravnost, mora sagledati iz perspektive teorija intersekcionalnosti i novog materijalizma, te iz perspektive kritičkog realizma, jer jedno drugo nadopunjuju (Flatschart, 2017).

Intersekcionalnost i rodna ravnopravnost u praksi: Interpretacija kvantitativnih i kvalitativnih rezultata UNIGEM istraživanja

Kakve lekcije o intersekcionalnosti i rodnoj ravnopravnosti možemo polučiti iz prakse sveučilišta u Bosni i Hercegovini, Crnoj Gori, Hrvatskoj i Srbiji, onako kako je to sagledano kroz UNIGEM istraživanje? Ovo nije lak zadatak jer pri osmišljavanju upitnika za ankete i intervjuje, parametri vezani za intersekcionalnost nisu integrirani u sve aspekte pitanja, nego su pridodani u manjem obujmu kroz pitanja vezana za osobe s invaliditetom, etničke manjine i LGBT populaciju. Što je najvažnije, klasa kao kategorija analize nije uzeta obzir, o čemu će biti više riječi u trećem tematskom odjeljku ovog teksta.

U Tablici 1. vidimo kroz koje je teme i podteme tretirana intersekcionalnost u upitnicima za intervjuje i ankete.

Tablica 1. Intersekcionalni pristup u temama i podtemama u upitnicima za intervjuje i ankete

<p>Važnost raznih oblika inkluzivnosti kada je u pitanju rodna ravnopravnost</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Izloženost osoba s invaliditetom i poteškoćama raznim oblicima rodno uvjetovanog nasilja • Prilagođenost nastavnih i znanstvenih sadržaja i sveučilišnih infrastruktura osobama s invaliditetom i poteškoćama (npr. literatura, sveučilišne laboratorije, kabineti, liftovi, rampe, hodalice, toaleti) • Izloženost osoba iz etničkih, nacionalnih i drugih manjina raznim oblicima rodno uvjetovanog nasilja • Izloženost osoba iz LGBTQIA+ populacije raznim oblicima rodno uvjetovanog nasilja
<p>Važnost solidarnosti svih aktera i zajedničkog djelovanja (bez obzira na rod/spol i druge oblike identiteta) na pitanjima rodne ravnopravnosti</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Važnost potpore muškaraca ravnopravnosti žena • Važnost zajedničkog djelovanja muškaraca i žena • Važnost zajedničkog djelovanja s LGBTQIA+ populacijom • Važnost zajedničkog djelovanja studentske populacije i nastavnog osoblja na pitanjima rodne ravnopravnosti i rodno uvjetovanog nasilja • Institucionalni saveznici u borbi za rodnu ravnopravnost i protiv rodno uvjetovanog nasilja • Javna potpora i javno djelovanje spram rodne ravnopravnosti

Drugim riječima, kada govorimo o intersekcionalnosti vezano za sveučilišta i postojanje rodne (ne)ravnopravnosti u njihovoj praksi, onda se ona odnosi na teorijski okvir koji ispituje kako visokoškolske institucije upravljaju, brinu se, uključuju i isključuju subjekte, prakse i odnose na složene načine koji usporedno proizvode i prednosti i uskraćenosti, te kako ih u tom smislu doživljavamo. Jednostavnije rečeno: tko je u odnosima moći u povoljnijem ili nepovoljnijem položaju, zašto i kako? Ovdje mogu biti u fokusu razni aspekti visokoškolskog konteksta, mogu se koristiti razne metodologije i putevi proizvodnje znanja. Najbitnije je koji su vektori identiteta/identifikacije uzeti u obzir. U UNIGEM istraživanju, kao i u većini drugih istraživanja o intersekcionalnosti u visokom školstvu, primarni identitet je onaj rodni, a druge dimenzije razlike i različitosti su uzimane kako bi se dobile intersekcionalne pozicije. Pored razlike između muškaraca i žena, uzete su u obzir i razlike u poziciji aktera unutar visokoškolskog sustava, gdje imamo tri kategorije – nastavno osoblje, administrativno osoblje i studentsku populaciju. Najbitnije je to da je korišten etnografski pristup kroz dubinske intervjuje, što je omogućilo da se operiranje višestrukih sustava prednosti i nedostataka analizira kroz akademsku participaciju koja je prožeta posebnim i specifičnim društvenim i osobnim aspektima iskustva unutar sveučilišta.

Intersekcionalnost time postavlja izazov dominantnom instrumentalnom viđenju visokog obrazovanja kada se sagledaju presijecajući sustavi nejednakosti koja ima velikog učinka na sudjelovanje i ishode akademskog procesa i za studente i studentice i za akademsko osoblje. Vidimo to i iz anketa i iz intervjua usporedbom različitih rezultata za muškarce i žene, te različitih kategorija ispitanika (nastavno osoblje, administrativno osoblje i studentska populacija) kada su odgovarali na upite vezano za tematske i podtematske oblasti koje su izravno ciljale na dobivanje svojevrzne intersekcionalne dimenzije u odgovorima kroz fokus na *inkluzivnost* i *solidarnost*.

Uvidi intersekcionalnog pristupa rezultatima ankete koji su ispitivali teme inkluzivnosti, ranjivosti i solidarnosti

U anketama je naglasak bio na temi izloženosti različitim grupacija rodno uvjetovanom nasilju i stavovima ispitanika i ispitanica prema tome. Slijedi pregled dobivenih rezultata s kratkim komentarima. U pitanju su stupnjevi slaganja s dolje navedenom izdvojenom tvrdnjom u kojoj je prisutna dimenzija intersekcionalnog razumijevanja nasilja i diskriminacije u ovisnosti o višestrukim identitetima:

TVRDNJA:

Nasilje i diskriminaciju na temelju spola više trpe osobe koje su pripadnici/e manjina kao npr. romska populacija, osobe s invaliditetom, osobe s poteškoćama u razvoju i učenju, religijske i etničke manjine i LGBTQIA+ osobe.

Tablica 2. Stupanj slaganja ispitanika/ca s tvrdnjom – pregled odgovora prema spolu ispitanika/ca

Stupanj slaganja s tvrdnjom	Spol ispitanika/ce			
	M	Ž	Drugo	Svi/e
	%	%	%	%
U potpunosti se slažem	34,8	43,0	41,7	40,8
Djelomično se slažem	28,0	31,0	8,3	30,2
Neodlučan/na sam	15,3	11,0	33,3	12,2
Djelomično se ne slažem	9,3	7,7	0,0	8,1
U potpunosti se ne slažem	12,5	7,3	16,7	8,7
Ukupno	100,0	100,0	100,0	100,0

Tablica 3. Stupanj slaganja ispitanika/ca s tvrdnjom – analiza odgovora prema kategoriji ispitanika/ca

Stupanj slaganja s tvrdnjom	Kategorija ispitanika/ca			
	Studenti/ce	Nastavno osoblje	Admin. osoblje	Svi/e
	%	%	%	%
U potpunosti se slažem	44,6	33,9	32,7	40,8
Djelomično se slažem	28,6	32,6	34,9	30,2
Neodlučan/na sam	11,2	15,1	10,1	12,2
Djelomično se ne slažem	7,6	9,0	9,4	8,1
U potpunosti se ne slažem	7,9	9,3	12,9	8,7
Ukupno	100,0	100,0	100,0	100,0

Primjetno je iz Tablice 2. da žene u odnosu na muškarce imaju ponešto viši stupanj slaganja i eksplicitnije stavove o izloženosti manjina rodno uvjetovanom nasilju, a iz Tablice 3. da je isti slučaj sa studentima i studenticama, u odnosu na nastavno i administrativno osoblje. Drugim riječima, kada je interseksionalna os utemeljena na pripadnosti određenom segmentu sveučilišne zajednice (studentsku populaciju u odnosu na nastavno osoblje u odnosu na administrativno osoblje), nema razlika u odgovorima vezano za nasilje prema interseksionalno shvaćenim različitim grupacijama (romska populacija, osobe s invaliditetom, osobe s poteškoćama u razvoju i učenju, religijske i etničke manjine, i LGBTIQ+ osobe).

No, ako pogledamo rezultate unutar studentske populacije, s razlikovanjem ispitanih po spolu, u Tablici 4. vidimo da je značajno veći postotak studentica koje se visoko slažu s tvrdnjom da nasilje i diskriminaciju na temelju spola više trpe pripadnice/i manjina poput romske populacije, osoba s invaliditetom, osoba s poteškoćama u razvoju i učenju, religijskih i etničkih manjina, kao i LGBTIQ+ osoba.

Tablica 4. Stupanj slaganja studenata/ica s tvrdnjom – analiza odgovora prema spolu

Stupanj slaganja s tvrdnjom	Spol ispitanih studenata/ica			
	M	Ž	Drugo	Svi/e
	%	%	%	%
U potpunosti se slažem	36,0	47,3	41,7	44,6
Djelomično se slažem	26,0	29,6	8,3	28,6
Neodlučan/na sam	15,1	9,9	33,3	11,2
Djelomično se ne slažem	9,2	7,1	0,0	7,6
U potpunosti se ne slažem	13,7	6,1	16,7	7,9
Ukupno	100,0	100,0	100,0	100,0

Ovakvog razlikovanja nema unutar stavova ispitanika i ispitanica koji pripadaju nastavnom osoblju, odnosno administrativnom osoblju, čiji je stupanj slaganja prilično međusobno izniveliran, kao što vidimo u Tablici 5. i 6. Bilo bi vrijedno u narednim istraživanjima detaljnije propitati i analizirati zašto su upravo studentice te koje s tvrdnjom o intersekcionalnosti nasilja i diskriminacije u društvu imaju najveći postotak slaganja.

Tablica 5. Stupanj slaganja nastavnog osoblja s tvrdnjom – analiza odgovora prema spolu

Stupanj slaganja s tvrdnjom	Spol ispitanih u kategoriji nastavnog osoblja			
	M	Ž	Drugo	Svi/e
	%	%	%	%
U potpunosti se slažem	32,6	34,7	0,0	33,9
Djelomično se slažem	30,7	33,6	0,0	32,6
Neodlučan/na sam	17,1	14,1	0,0	15,1
Djelomično se ne slažem	9,6	8,7	0,0	9,0
U potpunosti se ne slažem	9,9	9,0	0,0	9,3
Ukupno	100,0	100,0	100,0	100,0

Tablica 6. Stupanj slaganja administrativnog osoblja s tvrdnjom – analiza odgovora prema spolu

Stupanj slaganja s tvrdnjom	Spol ispitanih u kategoriji administrativnog osoblja			
	M	Ž	Drugo	Svi/e
	%	%	%	%
U potpunosti se slažem	35,8	31,9	0,0	32,7
Djelomično se slažem	31,3	35,9	0,0	34,9
Neodlučan/na sam	7,5	10,8	0,0	10,1
Djelomično se ne slažem	9,0	9,6	0,0	9,4
U potpunosti se ne slažem	16,4	12,0	0,0	12,9
Ukupno	100,0	100,0	100,0	100,0

Uvidi intersekcionalnog pristupa rezultatima kvalitativnog kodiranja dubinskih intervjua s ispitanicama i ispitanicima na teme inkluzivnosti, ranjivosti i solidarnosti

Na temelju analize transkripata 133 intervjua s ispitanicima i ispitanicama iz svih kategorija urađenih kroz softver QDA Miner, dobiveni su sljedeći rezultati vezano za intersekcionalnost sadržanu u pitanjima koja su tretirala pojmove solidarnosti i inkluzivnosti, kao i kontrastiranje s problemom izloženosti rodno uvjetovanom nasilju za različite grupacije.

Tablica 7. Frekvencija kodova vezanih za teme inkluzivnosti i solidarnosti u dubinskim intervjuima

Tema	133	Kodovi	Frekvencija kodova	% kodova od ukupnog broja kodova	% kodova od ukupnog broja kodova teme	Slučajevi	% slučajeva
Važnost raznih oblika inkluzivnosti kada je u pitanju rodna ravnopravnost	340	Izloženost osoba s invaliditetom i poteškoćama raznim oblicima rodno uvjetovanog nasilja	75	1,1%	22,1%	57	43%
		Izloženost osoba iz etničkih, nacionalnih i drugih manjina raznim oblicima rodno uvjetovanog nasilja	7	0,1%	2,1%	5	4%
		Izloženost osoba iz LGBTIQ+ populacije raznim oblicima rodno uvjetovanog nasilja	118	1,8%	34,7%	71	53%
		Prilagođenost nastavnih i znanstvenih sadržaja i sveučilišnih infrastruktura osobama s invaliditetom i poteškoćama	95	1,4%	27,9%	51	38%
		Nepriprilagođenost nastavnih i znanstvenih sadržaja i sveučilišnih struktura osobama s invaliditetom i poteškoćama	12	0,2%	3,5%	10	8%
		Nepriprilagođenost i odustajanje s fakulteta	3	0,0%	0,9%	3	2%
		Osobe iz LGBTIQ+ populacije nisu izložene raznim oblicima rodno uvjetovanog nasilja	9	0,1%	2,6%	6	5%
		Nema osoba s invaliditetom i poteškoćama	5	0,1%	1,5%	5	4%
Važnost solidarnosti svih aktera i zajedničkog djelovanja (bez obzira na rod/spol i druge oblike identiteta) na pitanjima rodne ravnopravnosti	208	Važnost potpore muškaraca rodnoj ravnopravnosti	93	1,4%	44,7%	78	59%
		Važnost zajedničkog djelovanja muškaraca i žena	59	0,9%	28,4%	45	34%
		Važnost zajedničkog djelovanja s LGBTIQ+ populacijom	6	0,1%	2,9%	6	5%
		Institucionalni saveznici u borbi za rodnu ravnopravnost i protiv rodno uvjetovanog nasilja	36	0,5%	17,3%	21	16%
		Važnost zajedničkog djelovanja studentske populacije i nastavnog osoblja na pitanjima rodne ravnopravnosti i rodno uvjetovanog nasilja	14	0,2%	6,7%	12	9%

Iz Tablice 7. očito je da su po frekvencijama najznačajniji sljedeći čimbenici:

1. Izloženost osoba iz LGBTIQ+ populacije raznim oblicima rodno uvjetovanog nasilja (navedena 118 puta u 71 intervjuu)
2. Važnost potpore muškaraca rodnoj ravnopravnosti (navedena 93 puta u 78 intervjuu)
3. Izloženost osoba s invaliditetom i poteškoćama raznim oblicima rodno uvjetovanog nasilja (navedena 75 puta u 53 intervjuu)
4. Važnost zajedničkog djelovanja muškaraca i žena (navedena 59 puta u 45 intervjuu).

Kada gledamo na korelacije između partikularnih odgovora (na bazi Pearsonovog koeficijenta korelacije), mogu se primijetiti sljedeća tri trenda. Kao prvo, stavovi da osobe iz LGBTIQ+ populacije nisu izložene raznim oblicima rodno uvjetovanog nasilja koreliraju sa: mišljenjem o rodu i rodno uvjetovanom nasilju; prihvatljivosti ili odobravanju rodnih stereotipa u vidu komplimenata; prihvatljivosti ili odobravanju korištenja tijela i seksualnosti za napredovanje u karijeri ili studiju; nepotrebnosti uvođenja i korištenja rodno osjetljivog jezika u komunikaciji i službenim dokumentima; nemanjem kontakta ili saznanja o problemima osoba s invaliditetom i poteškoćama.

Kao drugo, stavovi o važnosti potpore muškaraca ravnopravnosti žena, kao i stavovi o važnosti zajedničkog djelovanja muškaraca i žena značajno koreliraju s problemom i informiranosti i neinformiranosti o procedurama sprečavanja i procesuiranja rodno uvjetovanog nasilja; s pitanjem ohrabrenosti za javni govor o rodnoj ravnopravnosti i rodno uvjetovanom nasilju na sveučilištu; sa sumnjom i ohrabrenosti mlađeg nastavnog osoblja za javni govor o rodnoj neravnopravnosti i rodno uvjetovanom nasilju na sveučilištu; s činjenicom da imaju izravna ili neizravna saznanja o iskustvu rodno uvjetovanog nasilja drugih osoba; s osjećajem ugroženosti, nesigurnosti, poniženosti, nelagode, straha, ranjivosti; s pitanjem (ne)prihvatljivosti i osude ili odobravanja seksističkog, mizoginog i homofobnog humora; s postojanjem pozitivnog utjecaja kulture, religije i tradicije na shvaćanja i prihvaćanja rodnih uloga i rodno uvjetovanog nasilja; s neprisutnošću rodnih tema u nastavnim planovima i programima i s potrebom za njima; te s važnošću korištenja rodno osjetljivog jezika u svakodnevnoj komunikaciji, nastavnom i znanstvenom procesu.

Kao treće, ispitanici/e koji smatraju važnim zajedničko djelovanje studentske populacije i nastavnog osoblja također smatraju velikim problemom stereotipe o ženama, kao i izloženost seksističkim šalama i vicevima, stereotipima o bračnom statusu, te stereotipima o rodno uvjetovanom napredovanju. Oni također smatraju važnim institucionalne saveznike u borbi za rodnu ravnopravnost i protiv rodno uvjetovanog nasilja, naročito u vezi s procedurama prijavljivanja slučajeva diskriminacije i nasilja.

Uvidi izvedeni iz značajnih citata iz intervjua u kojima se spominju intersekcionalne teme vezano za solidarnost

Kratko ćemo se osvrnuti i na politiku solidarnosti i jednakosti i način na koji je artikulirana u intervjuima. Nakon detaljnog iščitavanja intervjua u kojima se spominje solidarnost, i na temelju činjenice da je važnost potpore muškaraca rodnoj ravnopravnosti navedena 93 puta u 78 intervjua, skoro dva puta češće od važnosti zajedničkog djelovanja muškaraca i žena koja je navedena 59 puta u 45 intervjua, postavlja se sljedeće pitanje: Zašto je u tom omjeru i tim intenzitetom istaknut stav da je potpora muškaraca presudna u borbi za rodnu ravnopravnost? Indicira li to možda da je ono što je ili polurečeno ili neizrečeno upravo činjenica kako postoji velika opasnost da bi borba za rodnu ravnopravnost na sveučilištima mogla biti sabotirana, naročito ako dođe do situacije u kojoj se kroz manipulacije ili kroz fabricirani osjećaj ugroženosti i "stavljanja na tapet" određene skupine homogeniziraju protiv potraživanja ravnopravnosti?

Kako tvrdi jedna ispitanica:

Pa iskreno da vam kažem, meni se taj sistem rodne ravnopravnosti na kom se samo govori o pravima žena uopšte ne dopada, ne mislim da je to vrlo produktivno, to znači da će muškarci da krenu u neki odbrambeni način, je li, djelovanja, što zapravo oni i rade. I, bila sam baš iznenađena, nedavno smo imali posjetu nekog visokog predstavnika koji se time bavi, koji je isto tako cijelo vrijeme govorio o pravima žena. Ono što ljudi, ljudi onda tu pogrešno shvataju, znači oduzimanje prava ženama je oduzimanje prava muškarcima istovremeno (...) mislim, ja lično smatram da se treba govoriti o tome ravnopravno, da bi se na taj način muškarci motivisali, da vide, jer oni sebe doživljavaju isključivo kao uzurpatora, je li, kao nekoga ko uzrokuje probleme ženama, uopšte ne vide da su i oni diskriminisani na određeni način, na jednak način kao i žene. (T5_Z_NO_BA)

Ističe se i zahtjev za inicijativom i proaktivnim savezništvom od strane muškaraca:

Mislim da promjena nije uopće moguća ako nemamo ne samo aktivne saveznike, nego smatram da trebaju zaista i preuzeti inicijativu na sebe jer nismo, nismo u ovoj situaciji zbog nas kao žena već nažalost zbog, kao što sam rekla (...) patrijarhalnog društva i određenih, neću ih nazvati kolegama, nego osoba muškog spola i roda koje promiču takav, rodno uvjetovano nasilje, da skratim. (T59_Z_ST_HR)

S druge strane, pitanje solidarnosti navode i ispitanici u značajnom broju: *a mislim da je važno jer i oni imaju sestre, majke, strine, ujne, sve su one pripadnice ženskog pola je li tako? Tako da vjerujem da je jednaka odgovornost i muškaraca i žena da u tome učestvuju nezavisno od roda (T53_M_ST_CG)*. Pored ovakvog isticanja jednake odgovornosti, indicirana je i činjenica nužnosti, obveze prihvatanja i posljedičnog lakšeg ostvarivanja ravnopravnosti: *Pa dobro, mislim, svakako će morati da se uključe da bi jelte prihvatili [smijeh] to, ako, je li, ali ovaj, kako se zove, verovatno će to onda ići tako lakše, pretpostavljam, nemam pojma (T19_M_NO_SR)*.

Često se navodi i potreba za većom svjesnošću muškaraca jer je pravo vrijeme za nadogradnju svijesti o rodnoj ravnopravnosti kod svih:

Pa mislim da bi to bilo mnogo, mnogo bolje kad bi malo muškarci bili onako svjesniji. Mislim, evo, čast izuzecima, neki muškarci se stvarno trude da budu respektabilni, da poštuju svoje žene, svoje ženske kolege, odnosno kolegice, asistentice, evo ne znam ni ja, što se tiče nivoa univerziteta, fakulteta, sekretarice i, je li, svemu tome slično. Mislim da bi to bilo OK. Ali opet imamo taj patrijarhat u pozadini koji kaže: muškarac si, bit ćeš papučar ako budeš ženi nešto pomagao po kući, ako ti budeš nju, ne znam ni ja, veličao, ako ti budeš njoj... Mada ja evo vidim u neko posljednje vrijeme da je to sasvim OK i da ima više muškaraca koji pomažu ženama... Nekad je to bilo zaista nezamislivo.
(T104_M_AO_BA)

Svi ovi uvidi indiciraju da smo tek na početku takvih analiza rodne ravnopravnosti koje bi u prvi plan stavile odnos između agensnosti i privilegije kroz interseksionalnu analizu društvene pozicioniranosti ispitanika i ispitanica, uz kritičko-realistički potez između njihovog iskustva i strukturalne neravnopravnosti.

Lekcije i izazovi interseksionalnosti u budućim istraživanjima rodne ravnopravnosti na sveučilištu

Razmišljajući o mogućim budućim propitivanjima rodne ravnopravnosti na sveučilištima u regiji koja će se dublje pozabaviti interseksionalnošću i integrirati analizu klasne moći u sveučilišnom prostoru, vrijedi spomenuti moguću plodotvornu putanju takvih istraživanja koja bi imala svojevrsnu bourdieuansku dimenziju. Kritička promišljanja Pierra Bourdieua o visokom obrazovanju (kao i obrazovanju uopće), utemeljena na njegovoj logici prakse i razradi kategorija moći, kapitala, habitusa i polja, važna su inspiracija i putokaz u propitivanju sveučilišne sredine "iznutra", pri čemu je naročito važan njegov uvid koliko je začudno to što su znanstvenici čiji je zadatak proučavanje drugih ljudi daleko manje skloni proučavanju samih sebe, odnosno raznih modaliteta i funkcioniranja sveučilišnog života (Bourdieu, 1988). Sveučilišta se često smatraju mjestima progresivne misli, slobode i jednakosti, ali je unutar njih prisutan prilično konzervativan pristup analizi klasne pripadnosti stoga što znanstvenice/i ne žele ili se boje govoriti protiv vlastite institucije jer osjećaju odgovornost i lojalnost prema sustavu visokog obrazovanja. Naime, velika je vjerojatnoća da oni kojima je sveučilište dozvolilo pristup u okruženje prividne meritokracije izbjegavaju govoriti protiv sustava u kojem su imali koristi od obrazovanja, karijere i iskustava koje inače drugačije ne bi mogli steći, odnosno prevladava osjećaj zahvalnosti, odanosti i obveze prema toj instituciji (Adkins i Skeggs, 2005). Samo mjesto zaposlenja, kulturna i profesionalna putanja akademskog osoblja ovisi i o njihovim uvjerenjima i političkim stavovima, pri čemu je njihov izbor mogućnosti sveučilišnog djelovanja određen samim institucionalnim fokusom institucije u kojoj rade.

Temeljni Bourdieuov uvid, kao i uvid teoretičara koji su njegov rad u polju visokog obrazovanja nadograđivali (Grenfell, 2014), jeste da još uvijek postoji mit da je za sluga jednaka uspjehu, da rijetko ima kritičkog odmaka prema pitanjima simboličke moći akademskog osoblja utemeljenim na klasi, rodu/spolu, seksualnosti, naciji/etni-ji, dobnoj skupini, političkim uvjerenjima, religijskoj pripadnosti i slično. U putanji karijere akademsko osoblje, a samim tim i njihovo djelovanje na transformaciji sustava, uveliko je ograničeno ideološkim koordinatama prostora u kojem djeluju, jer njihov akademski kapital ne proizlazi nužno iz kvalitete rada, nego je rezultat drugih oblika kulturnog, simboličkog i društvenog kapitala u kojem naročito veliku ulogu imaju klasa, rod i dob (Heffernan, 2022). Iz kuta feminističke teorije, uz sve kritike koje se mogu uputiti bourdieuanskim teorijama, Bourdieu je koristan zbog paralela između feminističkih pristupa epistemologiji i metodologiji, prema kojima su teorijski okviri i politički program uvijek neodvojivi od društvenih odnosa (McCall, 1992, 2011).

Kako tvrdi Beverly Skeggs (2004), posebna vrijednost Bourdieuove teorije je u tome što je omogućio feministkinjama staviti pitanje klase ponovo na feminističku agendu. Njegova analiza oblika kapitala pruža izlaz iz raznih teorija klase i klasne moći pretjerano fokusiranih na pitanja klasifikacija i odnosa izrabljivanja, koje su se pokazale neplodonosnim za feminističku analizu (Skeggs, 2004, 19–20). Neki tradicionalni putevi klasne analize, kao i skoriji angažmani s drugim oblicima razlika kao što su rasa, nacija i seksualnost, doveli su do dugog razdoblja zanemarivanja klase u feminističkoj teoriji na prijelazu između 20. u 21. stoljeće. Međutim, ovo je najmanje bio slučaj tamo gdje se propitivala oblast obrazovanja i socijalne politike iz feminističkih perspektiva, gdje su se feminističke teoretičarke i inspirirale Bourdieuom i kritizirale njegov rad, reformulirajući teorijske postavke na inovativan i eklektičan način (Fowler, 1997, McNay, 2002, Skeggs, 2004).

Analizirajući takve opuse koje su reformulirale i vrijedne Bourdieuove uvide koje su nadogradile, možemo reći da intersekcionalna analiza polja visokog obrazovanja koja navigira između feminističke teorije stajališta i kritičkog realizma treba biti utemeljena na analizi moći u tri glavna pravca (Skeggs, 2004, 21):

- povezivanje objektivnih struktura sa subjektivnim iskustvom (nužnosti s voljom, odnosno strukture s agensnošću) u polju visokog obrazovanja;
- promišljanje različitih tipova vrijednosti i mobilnosti u sveučilišnom prostoru koje je utemeljeno na bourdieuanskom metaforičkom modelu društvenog prostora u kojem pojedinci i skupine otjelovljuju i sa sobom nose složene količine i kompozicije raznovrsnih oblika kapitala;
- metodološko naglašavanje pitanja reflektivnosti, kao preduvjeta za znanje, kako bismo preispitali pozicije iz kojih govorimo, što je u srži feminističkih kritika istraživačkih i obrazovnih agendi koje su utemeljene na reprodukciji maskuline dominacije.

Iz rezultata poduzetog UNIGEM istraživanja naročito je važno dublje propitati odnos agensnosti i privilegija kada intersekcionalno analiziramo različite oblike opresije, i

to na način koji nije fiksni i statičan. Razni znanstveni diskursi oko pitanja interseksionalnosti općenito obuhvaćaju toliko širok spektar filozofskih, metodoloških i praktičnih pozicija koje se značajno razlikuju u njihovom pristupu analizi učinaka raznih kategorija i mogućnosti takve analize. Iako se uopćeno smatra da interseksionalnost pomaže time što čini vidljivim različite utjecaje višestrukih kategorija opresija, onda kada pristupimo njihovoj primijenjenoj analizi dolazi do metodološke i konceptualne nekonzistentnosti i problematičnosti u više pogleda (Flatschart, 2017). Jedan od tih je nepridavanje pažnje pitanjima agencnosti i privilegije, ili previše kruto i fiksirano shvaćanje intersekcija različitih kategorija pripadanja i načina na koji utječu na društveno i individualno iskustvo (ne)ravnopravnosti (Nichols i Stahl, 2019). Zato je naročito koristan pristup koji ima fluidnije poimanje društvene i subjektne pozicionalnosti koja priznaje važnost interseksionalnog pristupa višestrukim identitetima, ali se također usredotočuje i na šire društvene lokacije i procese koji su specifični za određeno vrijeme, kontekst i skup značenja, odnosno koji su izravno locirani unutar društvenih hijerarhija i povezani s distribucijom materijalnih i kulturnih resursa (Dy, Martin i Marlow, 2019).

Ovakav pristup pozicionalnosti artikulirala je Floya Anthias za koju je interseksionalnost društveni proces praksi i aranžmana koje su temelj za određene forme pozicionalnosti i koje uključuju i razne mijene i kontradikcije (Anthias, 2008). Ovo je pristup u kojem u vremenskom smislu pozicionalnost podrazumijeva i trenutne ishode interseksionalnosti (bivanje) i njihov proces razvoja (nastajanje). Poput interseksionalnosti, pozicionalnost ima trenutne učinke, ali je također i dinamična i tiče se promjenjivih društvenih i individualnih okolnosti. Međutim, pozicionalnost je bolji koncept ako želimo prepoznati i propitati potencijalne kontradikcije i artikulirati pitanja i agencnosti i privilegije, kao i podčinjavanja i štetnosti po pitanju rodne ravnopravnosti unutar društvenih institucija poput sveučilišta. Upravo se ovdje kritički realizam pokazuje kao važan korektiv za razne interseksionalne analize jer izbjegava problem isuviše pozitivističke i hermeneutičke analize i jer pravi distinkciju između teorije i iskustva tretirajući ih kao analitički posebne kategorije i ciljajući na kauzalna objašnjenja, a ne predviđanja (Dy, Martin i Marlow, 2019, 8). Također, višestruke kategorije diskriminacije se promatraju kao međusobno konstituirajuće pri čemu fluidna priroda intersekcija i kategorija rasvjetljava sponu između makro i mikro događanja po pitanju identiteta, agencnosti, te strukturalno istrajnih i emergentnih društvenih značenja i uvjeta kada je riječ o dominaciji i nejednakosti (Dy, Martin i Marlow, 2019, 15).

UNIGEM istraživanje trasiralo je put k budućim analizama struktura dominacije i odnosa moći čiji su rezultat različiti oblici neravnopravnosti u prostoru visokog obrazovanja, kao i njihove međusobne povezanosti i reprodukcije. Ono što je izazov pred nama jeste primijeniti uvide suvremenih debata o konceptualnim alatima pri analizi interseksionalne kompleksnosti koju zatičemo u sveučilišnom okruženju kada je u pitanju rodna ravnopravnost. Takvi alati moraju biti utemeljeni u uvidima novijih epistemoloških i metodoloških debata o interseksionalnosti, kako bismo produktivno analizirale presijecajuće trenutke raznih društvenih kategorija neravnopravnosti

sa svim njihovim istrajnim društvenim značenjima, te tako propitale šire strukturalne nejednakosti kroz dinamične procese pozicionalnosti i agensnosti u polju sveučilišta. Korištenjem oruđa kritičkog realizma i dijalektičkog materijalističkog feminizma zadbivamo priliku odvesti intersekcionalnu teoriju izvan pukih rasprava o identitetu prema stvarnom cilju i intersekcionalnih i kritičko-realističkih pristupa, a to je svrgavanje struktura društvenog podčinjavanja u smjeru emancipacije kada je u pitanju rodna jednakost u akademskim odnosima i okruženjima.

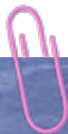
Literatura

- Adkins, L. i Skeggs, B. (Ur.). (2005). *Feminism After Bourdieu*. Oxford: Blackwell Publishing.
- Anthias, F. (2008). Thinking Through the Lens of Translocational Positionality: An Intersectionality Frame for Understanding Identity and Belonging. *Translocations: Migration and Social Change*. 4 (1), 5–20. <https://repository.uel.ac.uk/download/dc56b48c783cc329d81a-ef8b2390a4a8871b0fc19166434dc4bd98c8205bbebc/121028/Vol_4_Issue_1_Floya_Ant-hias.pdf> (Pristup: 17. 4. 2022.)
- Bourdieu, P. (1988). *Homo Academicus*. Stanford, CA: Stanford University Press.
- Cho, S., Williams Crenshaw, K. i McCall, L. (2013). Toward a Field of Intersectionality Studies: Theory, Applications, and Praxis, *Signs. Journal of Women, Culture and Society*. 38 (4), 785–810.
- Dy, A. M., Martin, L. i Marlow, S. (2019). Developing a Critical Realist Positional Approach to Intersectionality. *Figshare* <<https://hdl.handle.net/2134/19415>> (Pristup: 15. 4. 2022.)
- Flatschart, E. (2017). Feminist Standpoints and Critical Realism. The Contested Materiality of Difference in Intersectionality and New Materialism, *Journal of Critical Realism*. 16 (3), 284–302.
- Fowler, B. (1997). *Pierre Bourdieu and Cultural Theory: Critical Investigations*. London: Sage.
- Grenfell, M. J. (Ur.). (2014). *Pierre Bourdieu: Key Concepts*. London: Routledge.
- Heffernan, B. (2022). *Bourdieu and Higher Education. Life in the Modern University*. Singapore and New York: Springer.
- Hill Collins, P. (2019). *Intersectionality as Critical Social Theory*. Durham, NC: Duke University Press.
- McCall, L. (1992). Does Gender Fit? Bourdieu, Feminism and Conceptions of Social Order, *Theory and Society*. 21, 837–867.
- McCall, L. (2005). The Complexity of Intersectionality, *Signs. Journal of Women, Culture and Society*. 30 (3), 1771–1800.
- McNay, L. (1999). Gender, Habitus and the Field: Pierre Bourdieu and the Limits of Reflexivity, *Theory, Culture and Society*. 16(1): 175–193.
- McNay, L. (2000). *Gender and Agency: Reconfiguring the Subject in Feminist and Social Theory*. Cambridge: Polity.
- Nash, J. (2008). Re-Thinking Intersectionality, *Feminist Review*. 89, 1–15.
- Nash, J. (2011). “Home Truths” on Intersectionality, *Yale Journal of Law and Feminism*. 23 (1), 445–470.
- Nichols, S. i Stahl, G. (2019). Intersectionality in higher education research: a systematic literature review, *Higher Education Research & Development*. 38 (6), 1255–1268.

Riley, D. (2017). Bourdieu's Class Theory. Academic as Revolutionary. *Catalyst*, 1 (2), <https://catalyst-journal.com/2017/11/bourdieu-class-theory-riley>. (Pristup: 17. 4. 2022.)

Skeggs, B. (2004). Context and Background: Pierre Bourdieu's Analysis of Class, Gender and Sexuality, *The Sociological Review*. 52 (2), 19–33.

Rod, invalidnost i intersekcionalnost

Uvod

Odnos prema invalidnosti i osobama s invaliditetom mijenjao se kroz različite društvene epohe i još uvijek se mijenja. Dok je biološka osnova različitih vrsta invaliditeta konstantna, socio-kulturne promjene i percepcija osoba s invaliditetom uveliko se razlikuju od vremena plemenskih zajednica i odnosa uništavanja radi preživljavanja zajednice, preko srednjeg vijeka i milosrđa baziranog na religijskim dogmama o pomaganju drugima, medicinskog odnosa usmjerenog na liječenje i “popravljanje” invalidnosti radi uklapanja u “normalno” društvo te socijalnog pristupa, koji fokus prebacuje na prepreke u društvu kao izvor nejednakih mogućnosti i diskriminacije osoba s invaliditetom, do danas, kada je na snazi model ljudskih prava. Druga polovina 20. stoljeća je i doba stvaranja različitih pokreta, pa tako i pokreta za prava osoba s invaliditetom, usmjerenog k aktivnom uključivanju ove populacije u procese donošenja odluka. Međunarodna klasifikacija funkcioniranja, onesposobljenosti i zdravlja (MKF, 2001) integrirala je medicinski i socijalni pristup invaliditetu. Ona nudi sveobuhvatan pogled na invalidnost i artikulira je kao zdravstveno stanje koje dovodi do raznih oštećenja, koja pak dovode do ograničenja aktivnosti i sudjelovanja u određenim društvenim kontekstima (Mitra, 2006). Temelji se na biopsihosocijalnom modelu, koji je svojevrsna kritika jednodimenzionalnosti medicinskog i socijalnog modela. U okviru ovog modela integriraju se organska definicija, psihološke komponente ličnosti, njeno psihičko funkcioniranje i psihološka dobrobit, kao i socijalna dimenzija (fizičke barijere u okruženju, socijalni stavovi i pravne regulative) (Nikolić, 2018).

Za promjenu paradigme u stajalištima i postupanju prema osobama s invaliditetom – od toga da ih vidimo kao objekte milosrđa, prema tome da ih vidimo kao pojedince s ljudskim pravima – ključnu ulogu ima UN Konvencija o pravima osoba s invaliditetom (UN, 2006) (u daljnjem tekstu: Konvencija). Pritisak za izradu Konvencije došao je iz pokreta zajednica osoba s invaliditetom, organiziranim u neformalnu mrežu poznatu kao Međunarodni pokret osoba s invaliditetom (International Disability Caucus, IDC). IDC je bio aktivno uključen u cijeli proces izrade Konvencije. Konvencija je instrument koji podrazumijeva zaštitu punog i učinkovitog uživanja ljudskih prava osoba s invaliditetom. Iako ne stvara nikakva nova prava, svakako dodaje skup novih značajki koje je čine riznicom ne samo za osobe s invaliditetom već i za ljudska prava uopće, te pokriva ključna područja, kao što su: pristupačnost, osobna pokretljivost, zdravlje,

obrazovanje, zapošljavanje, habilitacija i rehabilitacija, sudjelovanje u političkom životu, jednakost i nediskriminacija osoba s invaliditetom. Višestruka diskriminacija i ranjivost žena s invaliditetom, s jedne strane, i njihova nedovoljna vidljivost i uključenost u dokumente o ljudskim pravima (UN, 1948) i pravima žena (UN, 1979), razlozi su zašto je IDC žestoko insistirao na samostalnoj odredbi o ženama s invaliditetom u okviru UN Konvencije o pravima osoba s invaliditetom, uz posebno pozivanje na žene s invaliditetom u cijelom tekstu Konvencije, gdje god je to prikladno.

Tako Konvencija posebno upućuje na žene s invaliditetom u članku 6:

1. *Države potpisnice priznaju da su žene i djevojčice s invaliditetom izložene višestrukoj diskriminaciji i u tom smislu preduzet će mjere radi osiguravanja punog i ravnopravnog uživanja svih ljudskih prava i osnovnih sloboda od strane žena i djevojčica s invaliditetom.*
2. *Države potpisnice preduzet će sve odgovarajuće mjere kako bi osigurale pun razvoj, napredak i osnaživanje žena, radi garantiranja vršenja i uživanja njihovih ljudskih prava i osnovnih sloboda iz ove Konvencije.*

UN Konvencija o pravima osoba s invaliditetom, pored članka 6, posebno upućuje na djevojčice i žene s invaliditetom u preambuli, i to u točki (o); u članku 3. *Opća načela*, točki (g); u članku 16. *Sloboda od izrabljivanja, nasilja i zlostavljanja*, stavcima 1, 2, 4 i 5; u članku 25. *Zdravlje* i u članku 28. *Primjereni životni standard i socijalna zaštita*, stavku 2, točki (b).

Radi ostvarivanja svih zacrtanih funkcija, Konvencija u članku 34, stavku 4, definira uspostavu Odbora za prava osoba s invaliditetom, vodeći računa o, pored ostalog, izbalansiranoj rodnoj zastupljenosti.

Diskriminacija i nasilje na temelju spola nad osobama s invaliditetom u području visokog obrazovanja

Rezultati kvantitativnog istraživanja u okviru projekta UNIGEM (University and Gender Mainstreaming), s ciljem ispitivanja diskriminacije i nasilja u odnosu na spol kod pripadnika/ca manjina, u koje spadaju i osobe s invaliditetom, pokazali su kako se većina ispitanika/ca iz sve tri skupine (studenti/ce, nastavno i administrativno osoblje) potpuno slaže ili djelomično slaže s tvrdnjom: *Nasilje i diskriminaciju na temelju spola više trpe osobe koje su pripadnici/e manjina kao npr. romska populacija, osobe s invaliditetom, osobe s poteškoćama u razvoju i učenju, religijske i etničke manjine i LGBTIQ+ osobe*. Međutim, kako se tvrdnja odnosi i na druge pripadnike/ce manjinskih skupina, ona ne razjašnjava dovoljno precizno stavove ispitanika/ca prema rodnoj diskriminaciji osoba s invaliditetom.

Kvalitativni dio istraživanja ukazuje na to da ispitanici/e imaju veoma oskudno osobno i profesionalno iskustvo s osobama s invaliditetom. Navode da je broj studenata i studentica s invaliditetom jako mali, a da je taj broj među zaposlenim osobljem gotovo zanemariv.

Pa vrlo mali procenat, bar govoreći o fakultetu. Imamo osoba koje rade, a koje imaju nekih poteškoća sa invaliditetom. To je vrlo, vrlo mali procenat. Možda ispod 1% čak. (T160_M_NO_SR)

Mislim da nije rasprostranjeno i nemamo neki veliki broj. Mislim, to su stvarno mali brojevi. (T159_M_AO_SR)

Broj studenata i studentica s invaliditetom u visokom obrazovanju u Bosni i Hercegovini općenito je veoma nizak. Istraživanje EUROSTUDENT V, u okviru TEMPUS projekta "Ka održivom i jednakopravnom finansiranju visokog obrazovanja u Bosni i Hercegovini, Crnoj Gori i Srbiji", u akademskoj 2013./14. godini, pokazalo je da od ukupnog broja ispitanih studenata/ica iz Federacije Bosne i Hercegovine (3593), 8,8% njih ima neku vrstu oštećenja, a u Republici Srpskoj od 1375 ispitanih studenata/ica, 6,6% njih ima neku vrstu oštećenja (Jovanović i Čekić Marković, 2016; Jokić i Čekić Marković, 2016). Ovo istraživanje nije uključilo rodnu dimenziju (kada su u pitanju studenti/ce s invaliditetom), tako da udio studentica s invaliditetom u navedenim rezultatima istraživanja nije poznat. Istraživanja u svijetu pokazuju da su žene s invaliditetom češće nepismene i općenito imaju veoma nisku stopu školovanja. Prema studiji "Human development report" (UN, 1998), globalna stopa pismenosti za odrasle osobe s invaliditetom je samo 3%, a za žene s invaliditetom ona iznosi 1%. Djevojčice s invaliditetom su višestruko diskriminirane u oblasti obrazovanja. One su suočene s izazovima koje i druge mlade žene moraju savladati, kao što su društvene vrijednosti koje ohrabruju djevojčice da odustanu od školovanja jer je njihovo obrazovanje nepotrebno. Dodatne barijere koje su vezane za invalidnost su nepristupačni školski objekti i toaleti te nedovoljno obučeni nastavnici, koji često odražavaju predrasude i niska očekivanja društva za djevojčice s invaliditetom. To znači da su one često zanemarene i obeshabrene u učionici i obrazovnom procesu. Djevojčice s invaliditetom imaju manje pristupa asistivnoj tehnologiji i rehabilitaciji. Sramota oko invaliditeta ponekad dovodi do toga da se djevojčice skrivaju kod kuće. U nekim područjima nisu sve ni registrirane po rođenju, što onemogućava njihov upis u školu. Očekivanja obitelji od njih su još niža, a ulaganje u njihovo obrazovanje često se smatra rasipničkim i bespotrebim. Ako su financijska sredstva ograničena, obrazovanje dječaka s invaliditetom je u velikoj mjeri prioritet, jer se od muškaraca češće očekuje da rade i osiguravaju prihod u budućnosti, bez obzira na invaliditet.

Na pitanje: *Kada ste bili djevojčica što ste htjeli postati?* u intervjuu provedenom u okviru kampanje "16 dana aktivizma protiv rodno zasnovanog nasilja", koju je podržao projekt "University and Gender Mainstreaming (UNIGEM)", ispitanica A. G. je odgovorila:

Bit ću brutalno iskrena i priznati da kao djevojčica nisam imala nikakva očekivanja od sebe.

Pored manjka iskustva u kontaktima sa student(ca)ma s invaliditetom, ispitanici/e obuhvaćeni kvalitativnim istraživanjem u okviru projekta UNIGEM nemaju saznanja ili osobno iskustvo vezano za rodnu diskriminaciju i nasilje nad osobama s invaliditetom

na visokoškolskim ustanovama. Iskustva i osobni stavovi vezani za diskriminaciju ovih osoba odnose se na njihovu invalidnost i najviše se tiču neprilagođenosti prostora i uvjeta za studiranje.

Pa mislim da nisu više u nasilju, nego možda nemogućnosti, nemanja ovih pomagala kako bi mogli da dođu do određenih odredišta, ali što se tiče same neravnopravnosti, mislim da ne. Znači nedostatak rampi, liftova i ostalih stvari. (T160_M_NO_SR)

Pa poznajem osobu sa invaliditetom koja je, koji su studenti i studentkinje na našem fakultetu, a, mislim da u smislu rodno zasnovanog nasilja nijesam primijetila niti jedan slučaj među njima. A sad, ja mogu govoriti o oblicima mogućeg nasilja ili moguće neke diskriminacije spram toga što su u pitanju osobe sa invaliditetom, ali u smislu toga da su one muškarac sa invaliditetom ili žena sa invaliditetom, zaista ne. (T150_Ž_ST_CG)

Znam vrlo malo osoba generalno koje su, mislim da je za početak veliki problem našeg fakulteta što je sam prilaz fakultetu poprilično otežan osobama u kolicima za početak, pošto rampe nisu dovoljno dobre, zapravo su pod nagibom, uglom koji nije toliko prilagođen kolicima. Kretanje po fakultetu nije toliko problem, postoje liftovi, rampe unutar zgrade gde je potrebno, ali sam pristup zgradi je poprilično otežan. Za početak mislim da je to najveći problem studenata, studentkinja sa nekim oblikom invaliditeta, da, po inerciji su u nepovoljnijem položaju. Sad konkretno verujem da jeste, da postoji ono višestruke marginalizacije i da postoji rodno zasnovano nasilje i osoba s invaliditetom i teškoćom u razvoju. Žao mi je kad ostaju opet nevidljivi na fakultetu, ne samo na ovom. Za neke druge fakultete znam da imaju veći broj osoba s invaliditetom, poput defektološkog koji prirodno gravitira ka tome. Mislim, i sama struka je takva, otvorenija svakako još, ali i oni imaju slične probleme pristupa fakultetu tako da, mislim da da, svakako jesu u nepovoljnijem položaju. Bilo kakav manjinski identitet je učinio potencijalnom žrtvom. (T145_M_ST_SR)

Rezultati istraživanja EUROSTUDENT V, kojim su obuhvaćeni studenti/ce s invaliditetom u Federaciji Bosne i Hercegovine, pokazuju da 70% studenata/ica s nekim oblikom oštećenja vidi svoje oštećenje kao malu prepreku za studiranje, 17,7% smatra da je to srednja prepreka, a 12,2% velika prepreka. U Republici Srpskoj, najveći broj studenata/ica s nekim oblikom oštećenja (80,19%) vidi svoje oštećenje kao malu ili nikakvu prepreku za učenje, 15,18% kao srednju prepreku, a 4,63% kao veliku. Dobivene podatke treba ozbiljno razmotriti, jer osim što ovako veliki postotak studenata/ica svoje oštećenje ne vidi kao veliku prepreku, treba imati na umu da je vrlo vjerojatno i to da veliki broj onih sa značajnim oštećenjima nije ni započeo studij zbog nedostatka odgovarajućih uvjeta. Također, postoje određene razlike u percepciji prepreka za učenje kod različitih vrsta oštećenja. Procjena u kojoj mjeri njihov fakultet (institucija) omogućava učenje bez prepreka, a ne oštećenje kao takvo, pokazuje da većina ispitanih studenata/ica u Federaciji Bosne i Hercegovine koji imaju neku vrstu oštećenja (67,7%) i 50% studenata/ica iz Republike Srpske smatra da je institucionalna

potpora tijekom studiranja mala (Jovanović i Čekić Marković, 2016; Jokić i Čekić Marković, 2016). Upravo su ove razlike u samopercepciji osoba s invaliditetom i njihovoj percepciji potpore od strane društva kao determinante invaliditeta istaknute u definiciji UN Konvencije o pravima osoba s invaliditetom, prema kojoj invalidnost nastaje kao rezultat međudjelovanja osoba s oštećenjima i prepreka koje proizlaze iz njihove okoline, te iz prepreka koje postoje u okolišu, a koje onemogućuju njihovo puno i djelotvorno sudjelovanje u društvu na izjednačenoj osnovi s drugim ljudima. Mnogi studenti/ce s invaliditetom frustrirani su mnogobrojnim barijerama s kojima su suočeni u procesu obrazovanja, kao što su: negativni stavovi, fizičke barijere, nedostatak odgovarajućih asistivnih pomagala, servisa i programa i fondova za njihovu potporu. Postojeći propisi u Bosni i Hercegovini nedvosmisleno zabranjuju sve vidove diskriminacije po osnovi invalidnosti naglašavajući pravo na obrazovanje pod jednakim uvjetima. Teškoće na koje nailaze mladi s invaliditetom u ostvarivanju prava na obrazovanje su loši prostorni i materijalni uvjeti, nepristupačna sredstva javnog prijevoza, arhitektonsko-urbanističke i informacijske barijere, neujednačena rasprostranjenost mreže ustanova, nedovoljno osposobljen stručni kadar, predrasude, kao i neprilagođeni udžbenici, literatura i didaktička pomagala. Institucije obrazovanja u većini slučajeva ne planiraju sredstva nužna za provedbu programa inkluzivnog obrazovanja za mlade s invaliditetom. U tijeku samog procesa obrazovanja nastavnog osoblja ne postoje predmeti koji ih pripremaju za rad s mladima s invaliditetom. Nepristupačno i neodgovarajuće obrazovanje isključuje većinu osoba s invaliditetom, čime su njihov razvoj i osposobljavanje za život i rad umanjeni ili onemogućeni.

Iako se iz intervjua može vidjeti da su, na većini sveučilišta, nastavno osoblje i studenti/ce spremni pružiti potporu studentima i studenticama s invaliditetom na individualnoj razini, čini se da, umjesto razumne prilagodbe i osiguravanja jednakih mogućnosti za učenje i sudjelovanje, osobama s invaliditetom često se daju olakšice koje više naginju k milosrđu i sažaljenju, nego jednakopravnosti u visokom obrazovanju. Ovakvi postupci, s jedne strane, dodatno potiču predrasude i stereotipe prema ovoj populaciji od strane osoba bez invaliditeta, a s druge strane, potiču potrebu kod osoba s invaliditetom da ulažu više truda od svojih vršnjaka bez invaliditeta kako bi pokazali da su jednako vrijedni.

Evo, na primjer, računovodstvo, koje je težak predmet na našem fakultetu i finansijsko računovodstvo, njoj je profesor izašao u susret i doveo je sa sobom u kabinet i ostavio je da radi koliko god joj je vremena bilo potrebno. Za usmeni isto tako. Rekao je, evo banalno: "Izaberi neko lagano pitanje. Izaberi pitanje koje god ti hoćeš." Kaže: "Ja sam namjerno izabrala najteže." I on je rekao: "Uh, draga." Tako baš, a kaže, najteže je pitanje. Tako da, barem što se nje tiče, ona je baš uživala ovdje i svi smo je voljeli, evo i dan-danas je volimo, i dan-danas sam sa njom u kontaktu. Ona je završila i prvi i drugi ciklus studija. Upravo tako, u kolicima. (T8_BA_ST_BIH)

Termin "pozitivna diskriminacija" odnosi se na norme i mjere koje su usmjerene na osiguranje jednakih mogućnosti, jednakih prilika, osobama s invaliditetom i cilj im je

nadoknaditi umanjene mogućnosti koje uzrokuje invaliditet. U praksi, međutim, nedostatak temeljne institucionalne potpore, nepostojanje razumne prilagodbe i neinformiranost nastavnog i administrativnog osoblja, kao i studenata/ica bez invaliditeta, neosnaženost i niska odgovornost samih osoba s invaliditetom dovode do problema s pozitivnom diskriminacijom. Na primjer, popuštanje osobama s invaliditetom zbog njihovog invaliditeta rezultira povlasticama koje ne samo da nisu pozitivna diskriminacija nego su jasna manifestacija još uvijek jako prisutnog modela milosrđa u pristupu osobama s invaliditetom u bosanskohercegovačkom društvu, što ilustriraju i sljedeće tvrdnje intervjuiranih ispitanika/ca:

Ma ne bih ja to rekao ni pozitivna diskriminacija. To ustvari, mi smo kao merhametli, joj nemoj griješiti dušu, kao da ga obaraš, ne zna on. To nam se skoro svake godine dešava da imamo te situacije i dođu te osobe do četvrte godine i diplomiraju. (T5_M_NO_BIH)

Mislim da su osobe sa invaliditetom isključivo diskriminirane unutar mog kolektiva temeljem invaliditeta, a ne roda. Znači, ja sam isto nešto malo gledao, čini mi se da i oni ulaze malo u kategoriju tu, ali koliko mi se čini oni su više infantilizirani i smatrani nesposobnima i sve etikete, stereotipi, predrasude, stigme i diskriminacije koje postoje se primjenjuju. S time da je rezultat svega da je došlo do jednog monstruoznog porasta pozitivne diskriminacije koja je postala hiperpozitivna diskriminacija i koja nema veze sa pozitivnom diskriminacijom što bi trebalo biti. (T106_M_NO_HR)

Žene s invaliditetom doživljavaju teška kršenja svojih ljudskih prava i višestruku diskriminaciju, zbog toga što su žene i osobe s invaliditetom (UN Women, 2019). Nasilje nad ženama i djevojčicama s invaliditetom nije samo jedan vid rodno uvjetovanog nasilja – to je intersekcionalna kategorija koja se bavi rodno uvjetovanim nasiljem i nasiljem utemeljenim na invalidnosti. Spoj ova dva čimbenika rezultira izuzetno visokim rizikom od nasilja nad ženama s invaliditetom (International Network of Women with Disabilities – INWWD, 2010). U temelju ove višestruke diskriminacije nalaze se negativni stavovi o ženama upotpunjeni negativnim stavovima prema invaliditetu koji često presijecaju kulture i razine društvenog razvoja. Žene i djevojčice s invaliditetom obično se stereotipiziraju kao bolesne, bespomoćne, djetinjaste, ovisne, nekompetentne i aseksualne, što uvelike ograničava njihove izbore i mogućnosti (Rouso, 2003). Istovremeno, takvi stereotipi uglavnom ih, kod ispitanika/ca, isključuju kao moguće žrtve nasilja i diskriminacije na temelju roda, što sugerira da bi takva ponašanja bila osuđena kao nemoralna i nespojiva s “patrijarhalnim religijskim odgojem” (zbog invaliditeta, odnosno implicirane aseksualnosti, bolesti i sl.) ili prosto neprimodna (jer su seksualnost i invalidnost nespojive kategorije).

Na pitanja vezana za saznanja o seksualnom iskorištavanju djevojaka s invaliditetom, intervjuirani ispitanici/e navode sljedeće:

Dobar dio ljudi koji rade na fakultetu su vjernici i da bi taj patrijarhalni religijski odnos proradio u nekom smislu osuđivanja, odbacivanja iz zajednice. (T147_M_NO_BIH)

Predatorima, nažalost, nisu zanimljive takve osobe. Nažalost, ovo je ironično, je l' de. Nažalost, predatori traže drugačiji profil žena. Tako da, naravno, ima i toga. Ima sigurno. Mislim da toga, barem na mom fakultetu, sigurna sam da nema. Eto, za to sam sigurna da toga nema. Doduše nikad se ne bi trebalo biti ni u što siguran sto posto, ali, mislim da nema. Ne mogu stvarno, ja uopće ne mogu zamisliti da muškarci s kojima ja radim, evo, profesori najdirektnije rečeno, nije uopće riječ o patrijarhalnim muškarcima, nije, nije uopće riječ o ovim klasičnim muškarcima na kakve smo navikli i stvarno su ok. Ja maksimalno moram biti iskrena. Ima ih malo, pet-šest, to su pobožni, najčešće, pobožni ljudi, onako nekako u svom svijetu. Nisu stvarno ni nasilni ni bezobrazni. (T18_Z_NO_BIH)

Feminističke su znanstvenice usvojile i proširile interseksionalnost kao konceptualni okvir i analitičko sredstvo u proteklih nekoliko desetljeća kako bi se ispitala sukstrukcija rase, roda i klase u oblikovanju individualnih, kolektivnih i strukturalnih uvjeta i naglasila "multidimenzionalnost" proživljenih iskustava pojedinaca i sustava ugnjetavanja koji ih oblikuju (Naples, Mauldin i Dillaway, 2019).

Invalidnost, međutim, dosljedno nedostaje u većini suvremenih interseksionalnih studija. Istovremeno, i proučavanje fenomenologije invalidnosti neizostavno se oslanja na interseksionalne perspektive, ali se mali broj studija sustavno bavi presjećom roda i invaliditeta, odnosno refleksijom invalidnosti unutar roda i roda unutar invalidnosti.

I rod i invalidnost su tradicionalno viđeni kao proizvod biologije. Smatralo se da rod, kao rezultat biologije, određuje sve vrste društvenih ponašanja muškaraca i žena. Na sličan se način i invalidnost, kao proizvod biologije, vidi kao odrednica osoba s invaliditetom i njihovih izbora i ponašanja. Feministkinje su 1970-ih godina pokušale razlikovati rod od spola (društveno od biološkog) kako bi se suprotstavile argumentu da su žene prirodno inferiorne i slabe. Tako su i teoretičari invaliditeta pokušali razdvojiti invalidnost od oštećenja (socijalnog od biološkog) (Meekosha, 2004).

Međutim, ni u proučavanju roda, niti u proučavanju invalidnosti više nije primjereno odvajati društveno od biološkog na ovaj dihotomni način. Društvene dimenzije roda i invalidnosti mnogo su složenije i nijansiranije.

Složenost interseksionalnosti roda i invalidnosti možda najbolje ilustrira odgovor djevojke s invaliditetom S. S. na pitanje *Iz Vašeg iskustva, kako rod utječe na invaliditet ili obrnuto?*, iz intervjua u okviru kampanje "16 dana aktivizma protiv rodno zasnovanog nasilja", koju je podržao projekt "University and Gender Mainstreaming (UNIGEM)":

Ne mislim da je invaliditet taj koji utiče na rod, nego da su to tzv. standardi normalnosti fizičkih normi koji se konstantno nameću kroz medije i društvo. Kao posljedicu imamo to da se kod žena sa invaliditetom često umanjuje njihov lični osjećaj ženstvenosti ili osjećaja maskuliniteta kod muškaraca. S druge strane, kada imate ženu sa invaliditetom, poput mene, koja svjesno

iskače iz nekih okvira tipičnih ponašanja prihvatljivih za djevojke u smislu stila oblačenja i nekih preferencija, onda ćete često dobiti komentar, "Pa dobro, nosila bi i ti haljinu da možeš hodati". Pri tome niko ne dolazi na ideju da ja zapravo svojevolumenno mijenjam haljinu za leptir mašnu i pri tome ne mislim da sam manje žena. Ako se malo odmaknemo od tog body image-a, doći ćemo do tih nekih društvenih uloga koje se očekuju, odnosno koje su tipične za muškarce ili za žene, pa se tako od muškaraca očekuje da će doprinosti porodici, a od žena da će se ostvariti u ulozi majke, koja je po ustaljenim stereotipnim razmišljanjima za žene s invaliditetom nedostupna ili čak zabranjena zona. Dakle, nedostatak systemske podrške i nizak nivo osviještenosti društva nerijetko kod osoba s invaliditetom dovodi do narušavanja samoefikasnosti i osjećaja vlastite vrijednosti.

Zaključak

Brojna izvješća istraživača i međunarodnih organizacija ukazuju na višestruku diskriminaciju osoba s invaliditetom, a naročito žena i djevojčica s invaliditetom, koje, s jedne strane, determinira invalidnost, a s druge strane spol i rodne uloge i društvena očekivanja. Rodno uvjetovana diskriminacija i nasilje izazovi su visokog obrazovanja s kojima se suočavaju i osobe s invaliditetom i osobe bez invaliditeta. Dok se na visokoškolskim ustanovama svjedoči o slučajevima rodno uvjetovane diskriminacije i nasilja prema osobama, uglavnom ženama, bez invaliditeta, o ovoj temi vezano za osobe s invaliditetom uopće se ne raspravlja. Iako se priznaje mogućnost da su kao pripadnice manjinske skupine u većem riziku od ovakve vrste diskriminacije i nasilja, istovremeno se čini da se u općoj populaciji ne percipiraju kao "tipične" i "poželjne mete" za seksualno nasilje i uznemiravanje. S druge strane, niska razina razvijenosti institucionalnih procedura za sprečavanje, otkrivanje, prijavljivanje i sankcioniranje rodno uvjetovane diskriminacije i nasilja obeshrabruje i osobe bez invaliditeta za javno istupanje vezano za iskustva ove vrste. Osobe s invaliditetom, a naročito studenti/ce, dodatno su ranjive jer se suočavaju sa svojevrsnom ovisnošću o individualnoj pomoći i potpori nastavnog osoblja, rukovodećeg osoblja i kolega/ica vezano za njihovu invalidnost jer nemaju zajamčenu institucionalnu pristupačnost i mehanizme osiguravanja jednakih mogućnosti u realizaciji svakodnevnih akademskih aktivnosti. UN Konvencija o pravima osoba s invaliditetom, odnosno istraživanja vezana za njenu primjenu u nacionalna zakonodavstva, daje dobar temelj za postavljanje istraživačkih pitanja i kreiranje instrumenata procjene koji će na odgovarajući način istražiti pitanja vezana za ostvarivanje prava žena i djevojčica s invaliditetom u svim društvenim kontekstima, u odnosu na vrstu i stupanj invaliditeta u cijelom životnom kontinuumu. Ona, također, predviđa i obvezu podizanja svijesti društva o pravima osoba s invaliditetom, ali i podizanja svijesti samih osoba s invaliditetom o njihovim pravima, koja su im Konvencijom i njenom primjenom u nacionalna zakonodavstva zajamčena.

Zagovarajući jednakopravno i aktivno sudjelovanje osoba s invaliditetom u društvu, intersekcionalna istraživanja koja se fokusiraju na pitanja roda i invalidnosti moraju uključivati i same osobe s invaliditetom sukladno krilatici Međunarodnog pokreta osoba s invaliditetom: "Ništa o nama bez nas".

Literatura

International Network of Women with Disabilities (INWWD). (2010). Document on Violence against Women with Disabilities, 11.

Jokić, T., Čekić Marković, J. (Ur.). (2016). *Social Dimension of Studying in Bosnia and Herzegovina EU-ROSTUDENT V Report for Republika Srpska*. Beograd: Univerzitet u Beogradu. [http://www.cep.edu.rs/public/Eurostudent_-_Republika_Srpska_\(za_sajt\)1.pdf](http://www.cep.edu.rs/public/Eurostudent_-_Republika_Srpska_(za_sajt)1.pdf) (Pristup: 20. 5. 2022.)

Jovanović, V., Čekić Marković, J. (Ur.). (2016). *Social Dimension of Studying in Bosnia and Herzegovina – EUROSTUDENT V Report for the Federation of Bosnia and Herzegovina*. Beograd: Univerzitet u Beogradu. [http://www.cep.edu.rs/public/Eurostudent_-_Bosna_i_Hercegovina_\(za_sajt\)1.pdf](http://www.cep.edu.rs/public/Eurostudent_-_Bosna_i_Hercegovina_(za_sajt)1.pdf) (Pristup: 20. 5. 2022.)

Meekosha, H. (2004). Gender And Disability - Draft entry for the forthcoming Sage Encyclopaedia of Disability. <https://disability-studies.leeds.ac.uk/wp-content/uploads/sites/40/library/meekosha-meekosha.pdf> (Pristup: 10. 4. 2022.)

Mirić, F. (2015). Jezik invalidnosti kao faktor diskriminacije osoba sa invaliditetom. *TEMIDA*. 113. DOI: 10.2298/TEM1501111M

Mitra, S. (2006). The Capability Approach and Disability. *Journal of Disability Policies Study*. 16(4), 236–247. <https://doi.org/10.1177/10442073060160040501>

Naples, N. N., Mauldin, L. i Dillaway, H. (2019). From The Guest Editors: Gender, Disability, and Intersectionality. *Gender & Society*. Vol 33 (1), 5–18 DOI: 10.1177/0891243218813

Nikolić, M. (2018). *Uvod u edukacijsko-rehabilitacijsku znanost*. Tuzla: IN SCAN d.o.o: 41.

Rousso, H. (2003). Education for All: a gender and disability perspective – “Paper commissioned for the EFA Global Monitoring Report 2003/4, The Leap to Equality”. <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000146931> (Pristup: 10. 4. 2022.)

Svjetska zdravstvena organizacija. (2001). *Međunarodna klasifikacija funkcionisanja, onesposobljenja i zdravlja (MKF)*. http://apps.who.int/iris/bitstream/handle/10665/42407/9241545429_bos_lat.pdf?jsessionid=8108FE4FE2AD4FB4274F8260A5D8EBDA?sequence=3 (Pristup: 8. 4. 2022.)

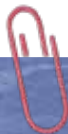
UN Women. (2019). *Declaration - Women with Disabilities in Political and Public Leadership: Towards Beijing+25*. New York: United Nations. <https://www.un.org/development/desa/disabilities/wp-content/uploads/sites/15/2019/11/2019-06-12-Declaration-towards-Beijing.pdf> (Pristup: 15. 4. 2022.)

UN. (1948). *Universal Declaration of Human Rights – UDHR*. https://www.ohchr.org/sites/default/files/UDHR/Documents/UDHR_Translations/cnr.pdf (Pristup: 9. 4. 2022.)

UN. (1979). *The Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women – CEDAW*. <https://www.ohchr.org/en/instruments-mechanisms/instruments/convention-elimination-all-forms-discrimination-against-women> (Pristup: 10. 4. 2022.)

UN. (1998). *Human development report*. United Nations Development Programme. New York: Oxford University Press. https://hdr.undp.org/sites/default/files/reports/259/hdr_1998_en_complete_nostats.pdf (Pristup: 15. 4. 2022.)

UN. (2006). *Konvencija o pravima osoba s invaliditetom*. <http://www.mhrr.gov.ba/PDF/LjudskaPrava/Medjunarodna%20konvencija%20o%20pravima%20osoba%20sa%20invaliditetom.pdf>. (Pristup: 18. 4. 2022.)

Marginalizirane skupine i rodno uvjetovano nasilje na fakultetima: izazovi LGBTIQ populacije i osoba s invaliditetom

Imajući u vidu njihov specifičan položaj u društvu, ovaj rad će pokušati detektirati izazove s kojima se osobe iz LGBTIQ populacije i osobe s invaliditetom susreću u procesu visokog obrazovanja. Pored svakodnevnih poteškoća i neprijatnosti kojima mogu biti podvrgnute, čini se, ove grupacije bi mogle biti izložene različitim oblicima rodno uvjetovanog nasilja, pa je naš cilj utvrditi mogu li u okviru fakultetskih prostorija naići na sigurnije područje i bolje razumijevanje njihove različitosti ili se pak njihova ranjivost reflektira i kroz samo studiranje.

Teorijsko razumijevanje seksualnosti i invaliditeta

Prateći povijest seksualnosti, možemo se upoznati s različitim poimanjem i tretmanima homoseksualnih osoba kroz vremensku distancu, od detektiranja njihove drugosti, do prihvaćanja te drugosti kao specifične različitosti tih osoba, što je važno u razumijevanju sadašnjeg tretmana LGBTIQ zajednice. Kako ističe Foucault, spolna usredotočenost tijekom 17. i 18. stoljeća bila je podređena jednoj osnovnoj brizi, kako osigurati naseljenost, obnovljivost radne snage i održavanje dominantnih društvenih odnosa (Fuko, 1976, 36). Drugim riječima, fokus spolnosti u biti je bio ekonomski koristan i politički ovještao. Međutim, do zaokreta dolazi tijekom 19. i posebno 20. stoljeća, kada dolazi do porasta izopačenosti, kako veli Foucault, odnosno porasta perifernih pojava oblika seksualnosti, koji bi ujedno mogli značiti i slabljenje kontrole crkve, ali i afirmaciju medicine, psihijatrije i patologije u razvrstavanju i upravljanju ovim nekonvencionalnim spolnim odnosima (Fuko, 1976, 40). Shvaćanje Foucaulta bit će potpunije ako ga svrstamo u socio-konstruktivističku perspektivu kojoj ovaj autor pripada, a koja je jednim dijelom i naša teorijska podloga za analizu LGBTIQ populacije i osoba s invaliditetom.

Društveni konstruktivizam odnosi se na različite sociološke, povijesne i filozofske projekte, čiji je cilj prikazati ili analizirati aktualne, situirane društvene interakcije ili kauzalne veze koje dovode ili su uključene u nastajanje ili afirmiranje nekog prisutnog

entiteta ili činjenice (Hacking, 1999, 76). Dakle, Hacking se u svom radu protivi tumačenju nekog sadašnjeg entiteta uzetog zdravo za gotovo, samo na temelju njegovog egzistiranja u sadašnjosti na temelju njegove determiniranosti iz prošlosti. Na tom tragu i Vivien Burr, suprotno pozitivizmu i empirizmu, smatra da znanje nije dovoljno pouzdano, odnosno da je prije svega povijesno i kulturno specifično, da ima društvene osnove, točnije da nastaje u interakciji među ljudima u svakodnevnom životu (Burr, 2001, 33–34). Danas društveni konstruktivizam predstavlja dominantan pristup na temelju kojeg sociologija proučava homoseksualnost, a koji je izravno suprotstavljen esencijalističkom stanovištu, prema kojem je homoseksualizam prisutan u svim društvima i svim dobima, riječju, općeg je karaktera (Radoman, 2018, 20).

Pristup socijalnog konstruktivizma se razvijao prije svega u odnosu prema homoseksualnosti. Početna točka bio je esej “Homoseksualna uloga” britanske sociologinje Mary McIntosh iz 1968. godine, koji je značajan jer se prvi put u fokus ne stavljaju uzroci homoseksualnosti, već pitanje zašto se uopće bavimo homoseksualnošću kao stanjem koje nužno ima uzroke (Viks, 2019, 54). Tako je nastao novi pristup koji homoseksualnost promatra kao društvenu, a ne medicinsku ili psihijatrijsku kategoriju.

Također, teorijski pristup iz kojeg ćemo analizirati osobe s invaliditetom jeste, kao i u slučaju LGBTIQ populacije, društveni konstruktivizam i kritički realizam. Ovo je gotovo standardiziran pristup kada je riječ o sociološkom istraživanju ove teme, gdje se invaliditet, prema Hackingu, može razumjeti samo kao kategorija koja je društveno proizvedena i strukturno uvjetovana (Hacking, 1999, 38). Brojna sociološka istraživanja oslanjajući se na ovaj pristup i polaze od pretpostavke da se fenomen invalidnosti ne može izdvojiti od povijesnog i kulturnog konteksta, konkretnije, da se ovaj problem ne može svesti samo na zdravstveno oštećenje pojedinca, već se mora uzeti u obzir u kojoj je mjeri društveno okruženje prilagođeno različitim sposobnostima pojedinca (Petrović, 2012, 157). U tom smislu, Wendell navodi kako osobu koja u njenom okruženju može dnevno prepješčiti pola milje nekoliko puta tjedno nitko neće smatrati invalidom, s obzirom na prosječnost u danom društvu, dok bi takva duljina u, recimo, Istočnoj Africi, gdje treba preći po nekoliko milja dnevno pri nabavi vode ili hrane, takvu osobu mogla okarakterizirati kao osobu s fizičkim nedostatkom, što bi je činilo više invalidom nego u prvom slučaju (Wendell, 1996, 14).

Konačno, kada je riječ o rodno uvjetovanom nasilju i konstruktivističkoj perspektivi, njihova veza se najlakše očitava u okviru feminističkog rada u tematskoj oblasti sigurnosti, gdje sada možemo detektirati feminističke sigurnosne studije (Feminist Security Studies), (van Ingen, 2020, 225). Michiel van Ingen ovdje vidi i ključne nedostatke konstruktivističkog pristupa temama rodno uvjetovanog nasilja u okviru feminističkih sigurnosnih studija, ističući prije svega nekonzistentnost teorije i prakse, odnosno nemogućnost pružanja osnove i obrazloženja za interdisciplinarna istraživanja, zbog čega ovaj autor predlaže pristup kritičkog realizma koji uspješno prevladava navedene manjkavosti konstruktivizma (Ibid.). U općenitom smislu, kritički realizam smatra kako stvarnost postoji neovisno o našim predstavama i namjerama znanstvenika da određene pojave razumiju i objasne (Tsekeris i Lydaki, 2010, 72; van Ingen, Grohmann,

Gunnarsson, 2020, 10–12). Riječju, u okviru takvog analitičkog okvira, empirijska društvena znanost treba formulirati istinite teorije i objašnjenja, nastaviti preispitivati i kritizirati druge teorije, uz minimalnu razliku između objektivnog i subjektivnog znanja, što pruža jednu proznanstvenu poziciju s mnogo više fleksibilnosti i filozofske dubine od recimo pozitivizma/naturalizma, s jedne strane, odnosno interpretativnih pristupa, s druge (Ibid.). Drugim riječima, kako ističe M. van Ingen, kritički realizam omogućuje feminističkim sigurnosnim studijama ono što konstruktivizam ne čini, a to je jedan višedimenzionalan filozofski okvir, koji nije antropocentričan, a koji je utemeljen na višesmjernom razumijevanju uzročnosti (van Ingen, 2020, 252). Naravno, autor ističe da ovo nikako ne znači eskapizam od konstruktivizma; cilj je smekšati “debeli” konstruktivistički pristup zagrljajem kritičkog realizma, kako bi se smanjila konstruktivistička dogma (Ibid.), jer, kao što ističe Ivana Spasić, usvajanje nekog oblika društvenog konstruktivizma gotovo je nužno u društvenim istraživanjima, odnosno svi smo mi pomalo konstruktivisti (Spasić, 2019, 26–27).

Svakodnevni izazovi LGBTIQ populacije

Kako smo još na početku pretpostavili, pripadnici i pripadnice svih manjinskih skupina, bez obzira jesu li u pitanju nacionalne ili religijske manjine, odnosno seksualne ili osobe s invaliditetom, mogu biti diskriminirane po nekoliko osnova. Kada je riječ o LGBTIQ populaciji, kako primjećuje Zorica Mršić, netolerancija i diskriminacija može biti još i izraženija, jer recimo religijske, nacionalne i ostale manjine najčešće bivaju makar podržane unutar svojih zajednica i obitelji, dok kod LGBTIQ populacije i ova potpora i razumijevanje može izostati, odnosno pripadnice i pripadnici ove skupine mogu biti odbačeni i iz njihovih obitelji (Mršević, 2013, 234), što ih posljedično stavlja u možda i najnepovoljniji položaj.

Kada je riječ o Srbiji, nije zgoreg spomenuti i nekoliko istraživanja. Tako, studija “Mladi u Srbiji”, provedena 2015. godine, pokazuje nalaze da oko četvrtina mladih, od 14 do 29 godina, smatra da su osobe drugačije seksualne orijentacije u nekoj mjeri prihvatljive, dok preko polovine ima negativan stav o lezbijkama i gejevima (Tomanović, Stanojević, 2015, 84).

Općenito, situacija je slična i u regiji. Tako, kako navodi Butterfield, nezaposlenost je veliki problem LGBT osoba u Hrvatskoj, gdje teško pronalaze posao, a i kada ga pronađu, nerijetko, prema istraživanjima, dožive neki vid diskriminacije (Butterfield, 2019, 283). Na to se nadovezuju i općenito teži uvjeti za život u ruralnim i manjim mjestima za ove osobe, jer u takvom okruženju dodatno osjećaju nesigurnost i obeshrabreni su javno obznaniti svoju seksualnu orijentaciju, pa se na temelju razgovora s njima može zaključiti da odlazak na Zapad Europe u njihovoj percepciji predstavlja olakšanje i prostor gdje mogu naići na viši stupanj razumijevanja svoje različitosti i manje prisutnu heteronormativnost (Ibid.). S druge strane, na temelju izvješća “Biti LGBT osoba u Istočnoj Evropi” dakako se može zaključiti da situacija nije bolja ni u Bosni i Hercegovini. Naime, i tu istraživanja pokazuju da su LGBT osobe najnepoželjnija

manjinska skupina, kao i da su mnogo češće podvrgnute nekom obliku fizičkog nasilja od ostalih kategorija društva, u čemu se poklapaju stavovi tih pripadnika/ca i ostatka stanovništva.¹⁶

Riječju, ako uzmemo u obzir vernakularno okruženje, što se tiče Srbije, kao zemlje koja se nalazi na poluperiferiji svjetskog kapitalističkog sustava, gdje vjerojatno možemo svrstati i ostale zemlje nastale raspadom Jugoslavije, građanski rat, usporena tranzicija, siromaštvo i permanentne političke i ekonomske krize uvjetovale su sporiji modernizacijski iskorak i demokratsku konsolidaciju, što je imalo za posljedicu neuvažavanje drugog i drugosti i izgradnju politika solidarnosti, čije se reperkusije protežu i do današnjeg dana.

Konačno, kakve zaključke možemo dobiti na temelju iskaza ispitanika i ispitanica u okviru mješovite metode (mixed-methods)¹⁷ i provedenog kvantitativnog i kvalitativnog istraživanja?

Tablica 1. Stupanj slaganja ispitanika s tvrdnjom: U zemlji u kojoj živim pripadnici/e LGBTQ+ populacije ravnopravni/e su s ostalima u svim oblastima javnog života – analiza odgovora prema spolu

	Muško		Žensko		Drugo		Ukupno	
	No.	%	No.	%	No.	%	No.	%
U potpunosti se slažem	152,0	14,6	129,0	4,5	3,0	25,0	284,0	7,3
Djelomično se slažem	174,0	16,8	287,0	10,0	0,0	0,0	461,0	11,8
Neodlučan/na sam	125,0	12,0	301,0	10,5	3,0	25,0	429,0	11,0
Djelomično se ne slažem	218,0	21,0	621,0	21,7	2,0	16,7	841,0	21,5
U potpunosti se ne slažem	369,0	35,0	1522,0	53,2	4,0	33,3	1895,0	48,5
Ukupno	1038,0	100,0	2860,0	100,0	12,0	100,0	3910,0	100,0
Pr (chi2)								0,000

¹⁶ Biti LGBT osoba u Istočnoj Evropi: Smanjenje nejednakosti i isključenosti i borba protiv homofobije i transfobije kojoj su izložene LGBTI osobe u Bosni i Hercegovini https://www.lgbti-era.org/sites/default/files/pdfdocs/0346%202017%20BSC%20Biti_LGBTI_u_BiH.pdf (Pristup: 20. 5. 2022.)

¹⁷ Creswell pod ovom metodom podrazumijeva prikupljanje i kvantitativnih i kvalitativnih podataka, tako da se oni integriraju uz korištenje različitih dizajna s različitim filozofskim i teorijskim pretpostavkama (Creswell i Creswell, 2018, 41–42), što je čini pogodnom za dublje razumijevanje konkretne pojave (Denzin, 1978, 291), što je, konsekvntno, posebno zahvalno u našoj analizi rodno uvjetovanog nasilja.

Kada je riječ o marginaliziranim skupinama, konkretno o LGBTIQ populaciji, UNIGEM kvantitativno istraživanje donosi sljedeći rezultat. Na uzorku od čak 3910 ispitanika, na pitanje o ravnopravnosti LGBTIQ+ populacije s ostalima u svim oblastima javnog života, skoro polovina ispitanika (48,5%) iznijela je stav o potpunom neslaganju, što ide u prilog našoj tezi o njihovoj marginalizaciji i poteškoćama u svakodnevnom životu.

Također, da rodno uvjetovano nasilje na fakultetima, nažalost, nije raritet samo po sebi, vidimo i u nedavno provedenom istraživanju Viktimološkog društva Srbije, na uzorku od 1597 studenata, koji je obuhvaćao studentice i studente treće i četvrte godine sa šest sveučilišta i 22 fakulteta u Srbiji; otkriveno je da je neki oblik seksualnog nasilja doživjelo čak 17% ispitanih, dok njih čak 27% poznaje nekog od kolegica ili kolega koji su doživjeli neki vid seksualnog nasilja.¹⁸ Također, sa spolnog aspekta, od 271 ispitanika i ispitanica koji su naveli da su doživjeli neki vid seksualnog nasilja, čak 242 su osobe ženskog spola, a 29 muškog (Ibid.).

Sve se navedeno odnosi na participaciju LGBTIQ populacije u obrazovanju. Stoga, što se može zaključiti na temelju kvalitativnog dijela istraživanja? Prije analize i uvida u neke od odgovora, treba ipak istaći da je i sama LGBTQ populacija heterogena, odnosno da homoseksualni identitet jeste njihov zajednički, ali svakako ne i jedini, kako to ističu Švab i Kuhar na temelju istraživanja u Sloveniji (Radoman, 2018, 74). U tom smislu ne treba očekivati istovjetne odgovore LGBTIQ ispitanika/ca studenata/ica ili nastavnog kadra na viđenje položaja svoje grupacije na fakultetima i u društvu uopće.

Tako, ispitanik pripadnik LGBTIQ populacije i profesor na fakultetu ističe sljedeće o eventualnoj izloženosti LGBTIQ populacije rodno uvjetovanom nasilju na fakultetima:

Pa generalno kod nas ljudi ćute o tome. Deli informacije s osobama s kojim se osećaju prijatno [...] Nije to nešto zato što i dalje postoji strah od nekog revanšizma jer u društvu postoji strah od revanšizma. Možda su ljudi malo slobodniji na fakultetu, opet, što je manja ekipa ljudi su slobodniji, a što je veća to se gubi. U tom odnosu su fakulteti, bar mislim, iskaču iz okvira u smislu tretiranja. (T81_M_SR_MN)

S druge strane, student deklariran kao LGBTIQ osoba na isto pitanje iznosi sljedeći odgovor:

Pa, zapravo da. Mislim da li su, da li više, mislim da, da, ali mislim da, pa svakako možda bi najteže bilo tim, trans osobama ukoliko ih imamo na fakultetu, da li neko krije sopstveni rodni identitet [...] da, konkretno poznajem koji su u određenoj meri autovani, nisu svi podjednako saopštili sopstvenu seksualnost, ali opet kad se nađemo u većem društvu gde je prisutan broj hetero osoba nekako se ove teme manje pominju pod ovom parolom ne pitaj, ne govori, tako da don't ask, don't tell [smijeh]. (T145_M_SR_MS)

¹⁸ Danas: <https://www.danas.rs/vesti/drustvo/skoro-petina-studenata-doživela-neki-vid-seksualnog-nasilja-na-fakultetu/> (Pristup: 15. 4. 2022.)

Odgovor ova dva ispitanika koji dijele zajednički identitet, ali nastupaju iz različitih perspektiva, profesora odnosno studenta, važan je jer možemo detektirati određene sličnosti i razlike. Recimo, oba ispitanika ističu veću slobodu LGBTIQ populacije u manjim skupinama, s tim što student iznosi stav da navedena populacije može više biti ugrožena po osnovi rodno uvjetovanog nasilja na fakultetima, dok profesor više staje na stranu institucije, vjerujući da je tu ipak manja vjerojatnoća izloženosti takvoj vrsti nasilja nego u društvu uopće. Očigledan je raskorak u moći koju posjeduju ova dva ispitanika, pa možemo pretpostaviti da je u ovom slučaju profesoru lakše biti *autovan*¹⁹ i rezistentan na rodno uvjetovano nasilje, prije svega zbog autoriteta i statusa koji uživa kao sveučilišni profesor.

U prilog tome zanimljivo je navesti još jedan iskaz, heteroseksualnog profesora:

Recimo, prošle nedelje sam saznao da svi znaju da je jedan gostujući profesor gej i da valjda jedan asistent je gej, nemam pojma. A ne znam da li su autovani ili je samo situacija da ljudi znaju. Ono što je bilo zanimljivo da sam to saznao kroz prilično odvratn komentar nekog iz uprave, komentarisao je kako neki mladi asistenti dosta dobro napreduju, to je komentar na hodniku, jer su verovatno raspoloženi da se druže s profesorom koji je gej. (T153_M_SR_MN)

U cjelini, možemo navesti još jedan interesantan odgovor:

Pa moram da kažem da je na našem fakultetu malo specifična situacija zato što smo mi imali dekana koji je LGBT, i to otvoreno, i imamo jednu tradiciju rodnih studija, imamo dosta studenata koji pohađaju te studije, i izjašnjavaju se kao LGBT tako da je situacija nešto tolerantnija nego u širem društvu. (T84_Z_SR_FN)

Svakodnevni izazovi osoba s invaliditetom

Život osoba s invaliditetom, osim što je sam po sebi društveno marginaliziran, dobrim je dijelom i društveno konstruiran i uvjetovan brojnim društvenim čimbenicima. Kako je invaliditet relativan u odnosu na kulturno, socijalno i fizičko okruženje, mnogi invaliditeti nastaju s obzirom na zahtjeve i nedostatke pogođenih osoba iz okruženja. Drugim riječima, kako navodi Wendell, mnogi invaliditeti nastaju posredstvom ratova, terorizma, kaosa koji nastaje nakon takvih događaja, silovanja, nedostupnosti zdravstvene zaštite, zdravih uvjeta za život ili zbog nedostatka prevencije (Wendell, 1999, 36-37). Dakle, društveni standardi u odnosu na definiranje zdravog i normalnog tijela, odnosno značajne kulturne stereotipizacije invaliditeta posljedično svrstavaju ove osobe u nepovoljan položaj i na samu marginu društva, ograničavajući im neka od temeljnih prava, prije svega na rad, obrazovanje, partnerstvo...²⁰

¹⁹ *Coming out* na engleskom, što u prijevodu znači otkrivanje vlastite seksualne orijentacije.

²⁰ Koliko su u teškoj poziciji osobe s invaliditetom koje su istovremeno i pripadnici/e LGBT populacije, više u istraživanju Labrisa: https://www.academia.edu/41219268/U_mre%C5%BEama_drugosti_Intersekcionalnost_i_LGBT_aktivizam_u_Srbiji_i_Hrvatskoj (Pristup: 20. 5. 2022.)

Jedan od najvažnijih vidova inkluzivnosti osoba s invaliditetom je svakako njihova integracija u obrazovne institucije, posebno imajući u vidu konsenzus o obrazovanju kao legitimnom kanalu vertikalne društvene pokretljivosti. Je li obrazovanje uopće dostupno ovim osobama? Ako jeste, s kakvim diskriminacijama se mogu susresti u procesu obrazovanja, mogu li tu računati na veće razumijevanje nego u društvu u cjelini, ili mogu biti podvrgnuti specifičnim oblicima rodno uvjetovanog nasilja? Najprije, treba imati u vidu da se u školama za posebno obrazovanje, prilagođenim osobama s invaliditetom, usvojene kvalifikacije slabije verificiraju, pa kandidati i kandidatkinje mogu imati poteškoće pri traženju zaposlenja, uslijed nedovoljnih kvalifikacija (Delin, 2007, 20). S druge strane, oni koji se odluče nastaviti školovanje i upisati fakultet, suočavaju se s brojnim organizacijskim, tehničkim, ali i psihološkim izazovima (Pavlović, 2012, 259). Mogu li uz sve navedene prepreke ove osobe biti konačno i podvrgnute nekim vidovima rodno uvjetovanog nasilja na fakultetima? Evo nekih od odgovora profesorica i studenata iz našeg istraživanja, najprije viđenje profesorice s invaliditetom:

Što se tiče pitanja: Koliko su osobe sa poteškoćama u razvoju ili sa različitim oblicima invaliditeta na fakultetu više izložene rodno zasnovanom nasilju, moram da kažem da nisam sigurna da su osobe s invaliditetom izložene rodno zasnovanom nasilju na fakultetima, bar kada gledam svoj fakultet. Mi među studentima imamo osobe s invaliditetom i među zaposlenima, niko od njih nije bio izložen rodno zasnovanom nasilju, bar ne da su o tome javno pričali, da su to prijavili. (T85_Z_SR_FN)

Još jedna profesorica iznosi svoja zapažanja na ovo pitanje:

Rijetko zato jer je ovo, instrumenti su takvi da i, mislim, standardi uopće ulaska na tu razinu obrazovanja su tako visoki da to je teško sa ljudima sa invaliditetom, ali imali smo recimo slijepih i slabovidnih studenata i za to se uvijek, kako bih rekla, znači mi nemamo neki obrazac prilagodbe nastave, ili kako prilagoditi, kako privući te ljude koje institucija tradicionalno isključuje, a to bi i bile osobe sa invaliditetom, znači kako njih uključiti, nego kad takva osoba dođe, onda će se stvarno napraviti sve što je moguće, znači i neko od studenata će možda čak i dobiti nešto tipa demonstrature pa da pomaže studentu, pogotovo kod teorijskih predmeta gdje treba zapisivati diktate ili tako nešto, materijali će se, znači ima ta neka, i neki, meni se čini, da će se za takvu neku osobu možda zato što su takve osobe rijetke, da ta neka solidarnost će među studentima, i oni će imati razumijevanja samim tim što, kako bih rekla, i to onda znači još onda uz ili baš zbog fizičkog nedostatka kad neko bude dobar glazbenik. (T103_Z_HR_FN)

Dakle, na temelju nekoliko odgovora možemo naslutiti određenu razinu empatičnosti za osobe s invaliditetom na fakultetima, jer nastavno osoblje njihove tjelesne nedostatke prije svega shvaća u relativnom odnosu, fokusirajući se prije svega na njihova postignuća u studiranju. Slijedeći naš teorijski okvir, premda su osobe s invaliditetom *sui generis*, one se, makar kad je riječ o fakultetima, konstruiraju kao potpuno ravnopravni članovi i članice. Jesu li u tom smislu onda jednako izložene i rodno uvjetovanom nasilju kao ostatak populacije?

Posebno je interesantno još jedno, idiosinkrastično stanovište:

Nisu. To stvarno moram priznat. Prvo, nema ih, iako mi imamo Odsjek za edukaciju i rehabilitaciju, to su najčešće osobe s manjim teškoćama i nisu, stvarno, moram biti iskrena, nisu, mislim, dapače da ih pazimo, ali to, ali to nema veze s rodom [...] Predatorima nažalost nisu zanimljive takve osobe. Nažalost, ovo je ironično, je l' de. Nažalost, predatori traže drugačiji profil žena. (T18_Z_BA_FN)

Nekoliko navedenih stavova dobivenih tijekom razgovora s nastavnim osobljem i studentima po pitanju izloženosti rodno uvjetovanom nasilju na fakultetima LGBTIQ populacije i osoba s invaliditetom nije dovoljno za generalizacije, ali nedvosmisleno može ukazati na određene pravilnosti i tendencije koje ćemo sublimirati u završnom poglavlju.

Zaključak

Kakve zaključke možemo donijeti nakon konzultiranja postojeće literature i kvalitativnog, odnosno kvantitativno provedenog UNIGEM istraživanja o položaju LGBTIQ populacije i osoba s invaliditetom na fakultetima i o njihovoj eventualnoj izloženosti rodno uvjetovanom nasilju? Nedvosmisleno, čini se da dojam stečen intervjuima u okviru kvalitativnog dijela pronalazi svoje kvantificirano uporište u odgovorima iz anketnog istraživanja.

Premda smo ove dvije grupacije svrstali u jednu, marginaliziranu skupinu, djeluje da se njihova iskustva unekoliko razlikuju. Najprije, u određenom smislu neočekivano, no možemo uočiti da i na fakultetima dominira heteronormativnost, u većoj ili manjoj mjeri. Tamo gdje su pozicije moći rezervirane dominantno za heteroseksualne orijentacije, bit će manji broj *autovanih* osoba LGBTIQ populacije, što svjedoči o njihovoj pasivnosti da javno obznane svoju seksualnu orijentaciju, odnosno o njihovom ostanu u "ormaru". Suprotno, gdje imamo *autovane* osobe LGBTIQ populacije, posebno na pozicijama s većom moći, čini se realnijom situacija veće slobode za pripadnike i pripadnice ove seksualne orijentacije. Kada je pak riječ o rodno uvjetovanom nasilju na sveučilištima prema pripadnicima i pripadnicama LGBTIQ populacije, jasno je da je njihova pozicija tu općenito bolja u odnosu na društvo u cjelini, ali je li i dovoljno dobra? Svojom seksualnom mimikrijom ove osobe se u određenom smislu brane od eventualno rodno uvjetovanog nasilja, pa ako ga prema ovim kategorijama i ne detektiramo na sveučilištima, ne znači da kao mogućnost ne postoji.

Osobe s invaliditetom dijele nešto drugačiji položaj od LGBTIQ populacije, makar kad je riječ o položaju na fakultetima. Najprije, važno je konstatirati da eventualno rodno uvjetovano nasilje kojem bi bile podvrgnute ove osobe nije u toj mjeri vidljivo, uzimajući u obzir njihovu općenito jako slabu prisutnost u okviru visokog obrazovanja. Kada i uzmu participaciju u njemu, suočavaju se s nizom poteškoća koje smo već navodili. Njihov status drugosti, ili bolje rečeno različitosti (Milinković, 2016, 125), uglavnom

nije moguće sakriti, pa je okruženju odmah jasno da te osobe imaju drugačiji status od većine. Isto se to okruženje, rekli bismo, manje hostile odnosi prema osobama s invaliditetom nego prema pripadnicima LGBTIQ populacije, pa u tom smislu mogu manje biti podvrgnute seksualnom uznemiravanju, kao specifičnom obliku rodno uvjetovanog nasilja, što bi u njihovom slučaju predstavljalo ispad. Međutim, ako imamo u vidu rodno uvjetovano nasilje u širem smislu, bez obzira na uočene skrupule i pijetete u razgovorima, i ovdje je riječ o tendenciji.

Literatura

Biti LGBT osoba u Istočnoj Evropi: Smanjenje nejednakosti i isključenosti i borba protiv homofobije i transfobije kojoj su izložene LGBTI osobe u Bosni i Hercegovini: https://www.lgbti-era.org/sites/default/files/pdfdocs/0346%202017%20BSC%20Biti_LGBTI_u_BiH.pdf

Burr, V. (2001). *Uvod u socijalni konstrukcionizam*. Beograd: Zepter Book World.

Butterfield, N. (2019). Imaginarni ruralni prostori: Nenormativne seksualnosti u malim gradovima i ruralnim područjima Hrvatske. U: Bilić, B. (Ur.). *U mrežama drugosti: intersekcionalnost i LGBT aktivizam u Srbiji i Hrvatskoj*. Novi Sad: Mediteran.

Creswell, John W., Creswell, David J. (2018). *Research design: Qualitative, Quantitative, and Mixed Methods Approaches*. Los Angeles. Sage.

Danas – Skoro petina studenata doživela neki vid seksualnog nasilja na fakultetu. Izvor: <https://www.danas.rs/vesti/drustvo/skoro-petina-studenata-dozivela-neki-vid-seksualnog-nasilja-na-fakultetu/>

Delin, A. (2008). U susret osobama sa invaliditetom. U: *Kultura jednakosti*. Beograd: Britanski savet.

Denzin, Norman K. (1978). *The Research Act: A Theoretical Introduction to Sociological Methods*. New York. McGraw-Hill Book Company.

Fuko, M. (1976). *Istorija seksualnosti II: Volja za znanjem*. Beograd: Prosveta.

Hacking, I. (1999). *The social construction of what?*. London: Harvard University Press.

Labris (2019). Invaliditet i neheteroseksualnost: Intervju s lezbejkama sa invaliditetom. U: Bilić, B. (Ur.). *U mrežama drugosti: intersekcionalnost i LGBT aktivizam u Srbiji i Hrvatskoj*. Novi Sad: Mediteran.

Milinković, M. (2016). Tela koja nešto znače: telo sa invaliditetom, invalidnost kao "Drugost". U: Sekulić, N. i Radoman, M. (Ur.). *Feministički forum Filozofskog fakulteta: izabrani radovi studije roda*. Beograd: Institut za sociološka istraživanja Filozofskog fakulteta.

Mršević, Z. (2013). Nediskriminativno obrazovanje: utopija, nekstopija, ili realnost. U: *Obrazovanje i razvoj*. Beograd: Institut društvenih nauka: Centar za ekonomska istraživanja.

Pavlović, A. (2012). Sprečavanje diskriminacije osoba sa invaliditetom na fakultetima. U: Trkulja, J., Rakić, B. i Tatić, D. (Ur.). *Zabrane diskriminacije osoba sa invaliditetom*. Beograd: Službeni glasnik.

Petrović, J. (2012). Društveni položaj osoba sa invaliditetom u Srbiji: između diskriminacije i integracije – studija slučaja. U: Trkulja, J., Rakić, B. i Tatić, D. (Ur.). *Zabrane diskriminacije osoba sa invaliditetom*. Beograd: Službeni glasnik.

Radoman, M. (2018). *Homoseksualne zajednice u Beogradu: komparativno istraživanje stavova heteroseksualaca i homoseksualaca o fenomenu homoseksualnih zajednica: doktorska disertacija*. Beograd.

Spasić, I. (2019). *Društvena konstrukcija stvarnosti i konstrukcionizam: nesporazum koji (možda) to nije*. Beograd: Glasnik Etnografskog instituta SANU. (S.1), v. 67, n. 1, 15–31, svibanj 2019. ISSN 2334-8259

Tomanović, S. i Stanojević, D. (2015). *Mladi u Srbiji 2015. Stanja, opažanja verovanja i nada-nja*. Beograd: Friedrich Ebert Stiftung, SeConS grupa za razvojnu inicijativu.

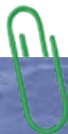
Tsekeris, C., Lydaki, A. (2011). The Micro-macro dilemma in sociology: perplexities and perspectives. *Sociologija*. 53(1), 67–82.

van Ingen, M. (2020). After constructivism: Rethinking Feminist Security Studies through interdisciplinary research. U: van Ingen, M., Grohmann, S., Gunnarsson, L. (Ur.). *Critical realism, feminism, and gender: A reader* (1. izd., 225–262). Routledge.

van Ingen, M., Gronhmann, S., Gunnarsson, L. (2020). Philosophical preliminaries: critical realism, feminism, and gender. U: van Ingen, M., Grohmann, S., Gunnarsson, L. (Ur.). *Critical realism, feminism, and gender: A reader* (1. izd., 9–15). Routledge.

Viks, DŽ. (2019). *Šta je istorija seksualnosti?*. Novi Sad: Mediterran publishing.

Wendell, S. (1996). *The Rejected Body: feminist philosophical reflections on disability*. New York: Routledge.

Značaj institucionaliziranja rodne politike

Uvod

Institucionalni mehanizmi na razini država realiziraju se kroz osnivanje agencija za ravnopravnost spolova i njihovi programi rada predstavljaju opći okvir za djelovanje u svim segmentima društva. Način rada regulira se preciznije unutar određenih oblasti, kao što je i visoko obrazovanje, a to podrazumijeva da same visokoškolske institucije trebaju inicirati odgovarajuće aktivnosti. Prema Fox, nužno je uvijek naglasiti: "Institucionalne veze između znanosti, obrazovanja i države i sustavi vjerovanja koji su u njihovoj osnovi, utvrđuju značaj znanosti kao moćnog pokretača i kada je riječ o studijama/istraživanjima roda i društva." (Fox, 2006, 442). Upravo kroz pokazatelje jednog od prethodnih istraživačkih programa Europske unije – Horizont 2020 (Horizon 2020) bilo je jasno vidljivo da u sferi visokog obrazovanja i u znanstveno-istraživačkim institucijama i dalje postoji jasno izražen rodni jaz (European Commission, 2018; Genderaction, 2018). To je vodilo k naglašavanju rodnog pristupa u znanstvenim istraživanjima unutar programa pokrenutih od 2021. godine (European Commission, 2021a) te uspostavi Akcijskog plana za ravnopravnost spolova (Gender Equality Plan, GEP) kao obveznog dodatnog mehanizma za partnere u znanstvenim projektima (European Commission, 2021b).

Promjene unutar oblasti znanstveno-istraživačkog rada tako se izravno odražavaju i na promjenu organizacijske kulture na sveučilištima. Usporedno s tim, pristupa se izmjenama u obrazovnom dijelu rada visokoškolskih institucija, a jedan od načina jeste uvrštavanje rodne dimenzije u kriterije pri akreditaciji sveučilišta / fakulteta / studijskih programa (Benito i Verge, 2020). Kako ovaj proces tek počinje u državama regije, na prvom mjestu važno je istražiti na koji se način unutar akademskog prostora percipira rodna (ne)jednakost i što je do sada učinjeno u pogledu ostvarenja rodne ravnopravnosti.

I u ovom dijelu knjige ostajemo u okviru glavne paradigmatičke pozicije – kritičkog realizma jer to, prema Fletcher, podrazumijeva "identificiranje i razotkrivanje prirodne kauzalnih struktura koje proizvode rodnu nejednakost u svakodnevnom životu, s krajnjim ciljem promicanja pozitivnih društvenih promjena" (Fletcher, 2020, 209). U poglavlju 5. 1. se u okviru mješovite metode (mixed-methods) istraživanja koristi varijanta QUAL+quant. Prvi se dio fokusira na rezultate dobivene anketnim ispitivanjem u okviru skupine pitanja "Mjere i prevencija u borbi protiv rodno uvjetovanog nasilja na

fakultetima i sveučilištima“. Drugi dio, iz kvalitativnih istraživanja, usmjeren je na pitanja o institucionalnom okruženju, individualnoj informiranosti o procedurama i mjerama, kao i percepciji odgovornosti i nadležnosti u domeni prevladavanja rodnog jaza.

Analiza rezultata istraživanja

Zastupljenost institucionalnih mehanizama na sveučilištima i individualna percepcija problema rodne neravnopravnosti – Kvantitativni pokazatelji

Formalno osnivanje i postojanje određenih tijela ili mehanizama za sprečavanje i borbu protiv seksualnog uznemiravanja i/ili rodno uvjetovanog nasilja ne podrazumijeva i aktivan pristup rješavanju problema. Pokazuju to odgovori ispitanika i ispitanica na pitanje jesu li upoznati s ovom vrstom mjera i procedura na matičnim ustanovama. Podatak koji se posebno ističe jeste da najveći broj, odnosno 71% njih ne zna za postojanje tijela koje se bavi ovim pitanjem, a još 16,9% odgovara da na njihovim fakultetima nisu poduzeti koraci u pravcu njegovog formiranja. U odgovoru na ovo pitanje pokazuju se tek manje razlike prema državi, ali se značajnije ističu razlike u odgovorima prema skupini kojoj pripadaju. Kako pokazuje Tablica 1, najmanje pozitivnih odgovora (8,7%) daju studentice i studenti, a, mada je nešto više administrativnog osoblja upoznato s procedurama (20,1%), kod nastavnog osoblja taj postotak iznosi 17,3%. Ovi podatci ukazuju i na to da su s formalnim procedurama tek nešto više upoznati oni koji su prema opisu posla upućeni na poznavanje funkcioniranja visokoškolskih institucija, ali da je i u toj skupini veliki broj neupućenih.

Tablica 1. Aktivno djelovanje tijela za koordinaciju, primjenu, monitoring i evaluaciju mjera za sprečavanje i borbu protiv rodno uvjetovanog nasilja i/li seksualnog uznemiravanja – analiza odgovora prema skupini ispitanika/ca

	Studenti/ce	Nastavno osoblje	Administrativno osoblje	Ukupno
	%	%	%	%
Da	8,7	17,3	20,1	12,1
Ne	15,4	21,1	14,9	16,9
Ne znam	75,9	61,6	65,1	71,0
Ukupno	100,0	100,0	100,0	100,0

Nešto preciznije odgovore dobivamo tragom sljedećeg postavljenog pitanja kojim se nastoji sagledati u kojoj mjeri institucija aktivno sudjeluju u zalaganju za borbu protiv rodno uvjetovanog nasilja, odnosno koliko anketiranih smatra da su ove aktivnosti važne za samu instituciju. Taj pokazatelj se izražava kroz diseminaciju informacija i uporabu različitih medijskih kanala kako bi obavijesti bile pravovremeno upućene što širem broju korisnica i korisnika u svim dijelovima akademske zajednice. Na pitanje

jesu li na službenoj internetskoj stranici i/ili drugim društvenim mrežama jasno istaknuti naputci o rodno uvjetovanom nasilju, nešto značajnije razlike primjećuju se također tek prema skupinama ispitanika (Tablica 2). Tako potvrđan odgovor daje 4,4% studenata i studentica, 7,4% nastavnika i nastavnica i 17,4% administrativnog osoblja.

Tablica 2. Moj fakultet ima na svojoj službenoj internetskoj stranici i/ili drugim društvenim medijima jasno istaknute naputke o rodno uvjetovanom nasilju – analiza odgovora prema skupinama ispitanika/ca

	Studenti/ce	Nastavno osoblje	Administrativno osoblje	Ukupno
	%	%	%	%
Da	4,4	7,4	17,4	6,4
Ne	21,9	23,7	18,1	22,1
Nisam upoznat/a	73,7	68,8	64,4	71,5
Ukupno	100,0	100,0	100,0	100,0

U ovim podacima bilježi se visok postotak ispitanika i ispitanica koji odgovaraju da nisu uopće upoznati s postojanjem mjera, procedura, naputaka. Anketirane su osobe odgovarale i na pitanje jesu li sudjelovale u različitim formama edukacije na ovu temu unutar matične institucije ili izvan nje. Samo 2,2% muškaraca i 2,6% žena je izjavilo da je često nazočilo edukaciji ovog tipa, čemu se mogu dodati i oni koji su sudjelovali povremeno – 8,1% ispitanika i 7,1% ispitanica. Uzmu li se ponovo u obzir pitanja prema skupinama (Tablica 3), negativan odgovor na ovo pitanje daje 75,5% studenata i studentica, 74,7% nastavnog osoblja i 80% administrativnog osoblja.

Tablica 3. Koliko često ste nazočili radionicama / seminarima / treninzima / kampanjama u svojoj instituciji na temu rodne ravnopravnosti – analiza odgovora prema skupinama ispitanika/ca

	Studenti/ce	Nastavno osoblje	Administrativno osoblje	Ukupno
	%	%	%	%
Često	2,6	2,8	0,7	2,5
Povremeno	6,4	9,5	7,8	7,4
Rijetko	9,0	8,9	7,0	8,8
Jednom	6,4	4,0	4,4	5,6
Nikada	75,5	74,7	80,0	75,6
Ukupno	100,0	100,0	100,0	100,0

Radi li se samo o tome da ne postoji dovoljno dobar institucionalni odgovor na ovaj problem ili je isto tako riječ o neprepoznavanju značaja ove problematike na individualnoj razini, dijelom se može pokazati i pri odgovoru na pitanje o spremnosti za sudjelovanje u (ne)formalnim edukacijama izvan matične institucije. Ovdje se pokazuje da je riječ o nešto većem broju potvrđnih odgovora, te je 4,1% muškaraca i 5,2% žena izjavilo da je često sudjelovalo u edukacijama na ovu temu, čemu se mogu dodati i oni koji su sudjelovali povremeno – 10,2% ispitanika i 10,2% ispitanica. Ipak, i dalje je taj

postotak veoma mali. Sagledamo li odgovore na pitanja prema skupinama, primjetno je da su sudionici i sudionice u nešto većoj mjeri iz studentske populacije i nastavnog osoblja nego iz administrativnog osoblja (Tablica 4). Kada je riječ o nastavnicama i nastavnicima, 63,4% je izjavilo da nikad nije nazočilo edukaciji na ovu temu, kao i 67,7% studenata i studentica, te 73% administrativnih radnika i radnica.

Tablica 4. Koliko često ste nazočili radionicama / seminarima / treninzima / kampanjama izvan fakulteta/sveučilišta na temu rodne ravnopravnosti – analiza odgovora prema skupinama ispitanika/ca

	Studenti/ce	Nastavno osoblje	Administrativno osoblje	Ukupno
	%	%	%	%
Često	4,9	5,4	3,0	4,9
Povremeno	9,5	12,7	7,0	10,2
Rijetko	11,0	10,8	10,4	10,9
Jednom	6,9	7,7	6,7	7,1
Nikada	67,7	63,4	73,0	66,9
Ukupno	100,0	100,0	100,0	100,0

Razmotrimo li prethodno prikazane rezultate kvantitativnog istraživanja u okvirima ontologije kritičkog realizma, uočavamo jasno naznačavanje prve dvije od tri razine realnosti: *empirical* (interpretativni), *actual* (stvarnosni) i *real* (strukturni) (Fletcher, 2017). Značajno je istaknut interpretativni, odnosno individualni pristup problemu uzmemo li u obzir razmatranje mehanizama za sprečavanje rodno uvjetovanog nasilja. Naime, većina ispitanika i ispitanica jednostavno nije upoznata postoje li na sveučilištu takvi mehanizmi. To bitno pokazuje na koji način se ovi podatci mogu sagledati u okviru treće ontološke razine – odnosno same strukture – sveučilišnog okruženja koje pokazuje onemogućavanje jasnog protoka informacija iako su one prisutne. Istovremeno, upravo se na toj razini otvara prostor za promjene uzmemo li u obzir individualna nastojanja, iako izražena u malom postotku, da se problem rodne neravnopravnosti razumije sudjelovanjem u (ne)formalnoj edukaciji.

Zastupljenost institucionalnih mehanizama i individualna percepcija problema rodne neravnopravnosti – Kvalitativni pokazatelji

U kvalitativnom istraživanju analizirani su izdvojeni kodovi u okviru tema: 1) Informiranost, organizacijska kultura i institucionalne prakse; te 2) Nadležnost i odgovornost za rodno uvjetovano nasilje. U okviru prve teme fokus je na pitanjima o (ne)informiranosti i (ne)upućenosti kako u vezi s konkretnim slučajevima, tako i u vezi s procedurama sprečavanja i procesuiranja rodno uvjetovanog nasilja. Druga skupina kodova u prvoj temi odnosi se na ohrabrenost za javni govor ili upravo suprotno – na strah i oklijevanje od javnog govora. Iz druge teme posebno se izdvajaju kodovi vezani za

odgovornost i nadležnosti kako šire društvene zajednice tako i obrazovnih institucija. Riječ je o kodovima koji pokazuju najveću frekventnost unutar tematske oblasti kojim se ovo poglavlje bavi.

Unutar ovdje označene teme 1 (N=808) najzastupljeniji kod je "Ohrabrenost za javni govor o rodnoj ravnopravnosti i/ili rodno uvjetovanom nasilju" (20,8%) i može se pronaći u 65% narativa, a sljedeći kod po frekventnosti (18,6%) je "Strah ili oklijevanje vezano za javni govor o rodnoj ravnopravnosti i/ili rodno uvjetovanom nasilju" i zastupljen je s 45% u narativima. U okviru ovdje naznačene teme 2 (N=577) od ukupnog broja kodova – 39% se odnosi na "Odgovornost širih društvenih struktura/institucija za nastanak i reprodukciju nasilnih obrazaca" i ovaj kod se pojavljuje u 69% narativa. Drugi kod po zastupljenosti (32,4%) je "Odgovornost obrazovnih institucija za nastanak i reprodukciju nasilnih obrazaca" i nalazi se u 59% narativa. Prethodni podatci nam pokazuju kako postoji izražena potreba ispitanica i ispitanika da se bave odgovorima na pitanja: smatraju li da treba javno govoriti o ovim temama, na koji način i postoje li razlozi ili jasno izražene prepreke da se o rodnoj ravnopravnosti i rodnom uvjetovanom nasilju ne govori. Ovdje se može primijetiti da se posebno naglašava i odgovornost i nadležnost širih društvenih struktura, odnosno društva u cjelini, a onda i obrazovnog sustava kao dijela tako percipiranog društva koji sudjeluje u reprodukciji rodni stereotipa i rodno nasilnih obrazaca.

Treba primijetiti i to da je mnogo manje odgovora na pitanje o informiranosti o konkretnim slučajevima, te upravo to uzimamo kao polaznu točku, a ne najfrekventnije kodove. Većina sugovornika i sugovornica najčešće odgovara kako ne zna da se nešto slično dogodilo u njihovom bliskom okruženju, odnosno da ima prijavljenih slučajeva. Istovremeno, primjetno je da se informacije o negativnim pojavama na fakultetima nastoje zadržati unutar manjih krugova prvenstveno kako bi se onemogućilo stvaranje negativne slike o toj instituciji u javnosti.

Za taj slučaj smo svi čuli, generalno mi zaposleni na fakultetu. Čuli smo preko veze, ljudi u upravi koji su pokušavali da to reše, koji su zvali na razgovor tog docenta, koji su pokušavali da nađu pravnu osnovu da taj čovek bude kažnjen. Tako da iz ličnih veza se informacija širila. Ta devojka je, mislim, obezbeđeno je da položi ispit, ali taj čovek nije izgubio posao i nije bio kažnjen za svoje zaista nedopustivo ponašanje. (T84_Z_NO_SR)

Kada se i navode primjeri, onda je uglavnom riječ o osobama (posebno iz skupine nastavnog i administrativnog osoblja) koje su bolje upoznate s funkcioniranjem fakulteta i sveučilišta, odnosno koje su bile na rukovodećim mjestima ili su sudjelovale u radu određenih povjerenstava i tijela.

Ja sam (...) član Etičkog komiteta (...) i u okviru Etičkog komiteta dolaze brojne prijave (...) vezane za napad nastavnika na studentice, verbalni, uglavnom su verbalni. Nije bilo nikakvih fizičkih, uglavnom su verbalni i to su napadi koji su tako odvratni. (T15_M_NO_BA)

Osim toga, povremeno se iskazuje i stav da, ako je i bilo govora o naznakama da postoji rodna diskriminacija ili seksualno uznemiravanje, to se ne prijavljuje.

Pa, nažalost, niko se nije, niko se nije izravno ono požalio (...) u smislu da je formalizirao tu svoju žalbu. (T136_Z_NO_BA)

Kao što se moglo vidjeti i iz rezultata anketa i u okviru intervjuja, općenito se više pokazuje neinformiranost nego informiranost ili neka opća saznanja o postojanju procedura na sveučilištu koje se odnose na sprečavanje rodne diskriminacije i rodno uvjetovanog nasilja. To je skoro podjednako izraženo bez obzira na spolnu strukturu, sveučilište ili skupinu kojoj ispitanici pripadaju (nastavno osoblje, administrativno osoblje, studentska populacija).

Da, postoji, ali sad se pokušavam, recimo, spustiti na razinu kćeri koja je studentica i za koju mislim da to ne zna. Znači, evo, sad nama je jasno i ako ja ne mogu pronaći, mislim da znam koga bih pitala i ko bi mi pomogao, ali da mi sad ona kaže da je došla sa fakulteta i da je nešto doživjela, vjerojatno ona ne bi znala kako, što napraviti, i kome se obratiti i može li, pogotovo ako je u pitanju profesor ili netko... ali, ako ne griješim, imamo sve. (T98_Z_AO_HR)

Detaljna upućenost u postojanje dokumenata koji reguliraju pitanja vezana za rodnu ravnopravnost ili način prijavljivanja konkretnih slučajeva može se pronaći tek u pojedinačnim odgovorima.

Međutim, nama je vrlo interesantno da je Univerzitet prošle godine usvojio smjernice za prevenciju seksualnog i rodno uslovljenog nasilja, ali šta to znači? To znači da za razliku od prethodnih dokumenata kao što su Kodeks profesionalne etike (...) koji definiše šta, šta je to seksualno, odnosno rodno uslovljeno nasilje, pa i koje su sankcije za počinioc. Dakle sistematski se krenulo (...) (T125_M_NO_BA)

Prema frekventnosti narativa, jasno je vidljivo da je posebno izražena potreba sugovornika i sugovornica da naglase svoj stav treba li u većoj mjeri govoriti o rodnoj neravnopravnosti i, ako se o tome ne govori, smatraju li to nepotrebnim ili postoje prepreke i razlozi da se to ne čini. U okviru ovog dijela možemo uočiti razlike u fokusiranju na ono što se smatra značajnim u vezi s javnim govorom. Muškarci sugovornici iz reda nastavnog i administrativnog osoblja uglavnom naglašavaju da oni osobno nemaju razloga plašiti se javno govoriti o ovim temama, ali smatraju da postoji strah kod onih koji se s tim suoče.

(...) ako se dese nekada takve situacije, znamo da su one jako neugodne, neko može zbog ličnog nedostatka hrabrosti ili nečega, nesučeljavanja s određenom problematikom, može možda ustručavati se prijaviti nešto i tako dalje, iz nekog straha i tako dalje, ali to je opet dakle lična procjena, ali nikako da je, da je tako pravilo (...) (T55_M_NO_BA)

Istovremeno je uočljiva sličnost narativa u odgovorima kod studentica i studenata, bez obzira na spol, i kod sugovornica iz skupine nastavnog i administrativnog osoblja.

Ovdje su odgovori uglavnom dulji i prvenstveno se nastoje objasniti razlozi zašto se ne govori previše o rodnoj (ne)ravnopravnosti i zašto nema u znatnijoj mjeri prijava rodno uvjetovanog nasilja. Kod sugovornika iz studentske populacije češće se susreću odgovori u kojima se ističe kako smatraju da njihove kolegice, i ako im se dogodi seksualno uznemiravanje ili rodno nasilje, vjerojatno to ne mogu i ne žele prijaviti, jer se plaše da će to utjecati na njihovo daljnje studiranje. Također, prvenstveno se ističe hijerarhijski odnos profesori – studenti, te strah od sankcija zbog suprotstavljanja autoritetu.

I mislim da je lakše studentima da, bukvalno, da im je previše samo stalo da završe s tim ispitima, da progutaju sve što se može i da krenu dalje. Bukvalno, svaki završeni ispit, jedno završeno poglavlje, više se ne vraćaš ni sa tim profesorom, ni sa tim nastavnicima i ideš dalje. (T89_M_ST_SR)

Nastavnice, administrativne radnice i studentice, iako dobrim dijelom smatraju da bi se trebalo govoriti o tim temama općenito, nisu sigurne na koji način bi to bilo prihvaćeno u široj okolini i bi li bile podržane u tom nastojanju.

(...) uredu sam sa temom općenito rodne ravnopravnosti, ali mislim da je to poprilično jedna teška tema i zbog našeg pravnog sustava i zbog takvog gledanja na rodnu ravnopravnost i općenito seksualno uznemiravanje, da je doista teško napraviti nekakav veliki, veliki, ohrabreni korak i slobodno govoriti o tome u takvom smislu. (T_97_Z_ST_HR)

Većina sugovornica i sugovornika, bez obzira na skupinu kojoj pripadaju, veoma često pod javnim govorom podrazumijevaju razgovor o temama rodne neravnopravnosti unutar užeg kruga i u neformalnom okruženju, a rjeđe je riječ o tome da se istupa na tribinama, na formalnim sastancima, u studentskim organizacijama ili da se općenito aktivno zalažu za promjenu stanja.

Treća skupina pitanja koja je razmatrana u ovom poglavlju odnosi se na odgovornost za održavanje rodne neravnopravnosti i reprodukciju nasilnih obrazaca. Kada se govori o širim društvenim strukturama, većina ispitanica i ispitanika smatra da se rodni stereotipi i predrasude grade prvenstveno unutar obitelji, da opstaju u obrazovnom sustavu, te da su i političke strukture prije dio problema nego rješenja. Stoga se jasno uočava da je nužno učiniti sveobuhvatnu reformu društva, a posebnu ulogu, ipak, ima obrazovni sustav od najniže do najviše razine:

Znate kako, vi kad vidite, to je jedan društveni problem, znate. Praktično svi su odgovorni. Međutim, mislim da je politika ta koja kreira sve. Znate u kojem smislu. Mislim da kreira i obrazovanje, mislim da kreira i sve. (T9_M_NO_BA)

(...) taj problem bilo koje vrste seksualnog uznemiravanja i bilo koje vrste diskriminacije ne može se ograničiti samo na jedan prostor, odnosno javni diskurs niti se može ograničiti samo na jednu instituciju, nego one sve moraju da budu u saglasju, dakle džaba na primer na Univerzitetu jedan fantastičan mehanizam i podrška i sve ako policija ne radi svoj posao kako treba, ako centar

za socijalni rad ne radi svoj posao kako treba i tako dalje, dakle jednostavno je to verovatno moguće na neki način postići, ali mislim da to mora sve da ide zajedno. (T79_Z_ST_SR)

Generalno mislim da je obrazovni sustav tu definitivno zakazao. Dakle, obrazovni sustav koji iz korijena bi zapravo trebao izbaciti takve stvari i djecu ne učiti tim stvarima, po pitanju, recimo, rodne neravnopravnosti i to, tih svih pogleda na ženu kao slabiji spol. (T151_M_NO_HR)

U okviru razmatranja odgovornosti i nadležnosti unutar sveučilišta, sugovornici i sugovornice smatraju da je nužno upravo djelovati kako kroz uvođenje određenih konkretnih pojedinačnih mjera tako i da se na pravi način širi obrazovanje i odgajanje o rodnoj ravnopravnosti. Odgovornost onih koji upravljaju fakultetima/sveučilištima trebala bi biti da u okviru svoje nadležnosti kreiraju odgovarajuće institucionalne mehanizme i osiguraju njihovu provedbu i funkcioniranje. Važno je, međutim, sagledati na koje sve načine sveučilišta djelotvorno mogu primijeniti sve ono što se usvaja kroz pravilnike i dokumente.

Pre svega trebaju biti jasni pravilnici, zakoni, procedure, svi oblici rodno zasnovanog nasilja trebaju biti ozbiljno shvaćeni i sankcionisani. Ne samo u zakonu nego kada se ti zakoni donose, treba da se naprave mehanizmi da se efikasno sprovode, a ne da bude mrtvo slovo na papiru. Mislim da je od ključne važnosti sistem obrazovanja. (T84_Z_NO_SR)

Pa možda za početak jednostavno nekako, ta neka rodna ravnopravnost na nekim ovim pozicijama tipa da na neki način tako i nekim studentima u stvari dadnemo do znanja da su podjednako, je li, važne obe, ovaj, je li, i muškarci i žene. (T134_M_AO_BA)

Sagledavajući rezultate kvalitativnog istraživanja kroz prizmu kritičkog realizma, jasnije se očitavaju umrežavanja na tri ontološke razine realnosti (Fletcher, 2017) u pogledu: individualnog tumačenja rodnog jaza, stvarnosti u kojoj se ne prepoznaje prikrivanje preostalih patrijarhalnih obrazaca u akademskom okruženju i potrebe za propitivanjem mogućnosti strukturalne promjene. Upravo ovdje smo u mogućnosti jasnije uočiti kauzalne mehanizme (Fletcher, 2020) i ponašanje aktera koji sudjeluju u izgradnji kako akademskih institucija tako i organizacijske kulture unutar njih. S jedne strane, upravo preko izražavanja vlastitog oklijevanja i straha o govoru o konkretnim primjerima rodno uvjetovanog nasilja ili o javnom (ne)zalaganju za rodnu ravnopravnost, posebno ispitanice, odnosno mladi (i studenti i studentice) pokazuju da samo okruženje (institucije) nema primjeren odgovor. S druge strane, uočava se nastojanje da se ukaže na potrebu razotkrivanja kauzalnih lanaca koji predstavljaju prepreku za promjene unutar institucija, te da se sagleda kako da potpora u vidu mehanizama ili svijesti o odgovornosti onih koji su u upravljačkim strukturama sveučilišta/fakulteta ne bude samo formalna, već uistinu djelotvorna.

Završna razmatranja

Novija istraživanja potvrđuju da se i u akademskim ustanovama gdje se bilježi i više-desetljetno zalaganje za podizanje svijesti o položaju žena u društvu rodni jaz veoma polako smanjuje. Rosa i Clavero (2022) ukazuju na to da rodni disbalans ostaje vidljiv na sveučilištima u državama Europske unije. To svakako trebaju imati u vidu sveučilišta u regiji, koja tek počinju s izgradnjom institucionalnih mehanizama rodne ravnopravnosti, kako bi na vrijeme prepoznala otpore unutar institucija prema promjenama (Hodgins i O'Connor, 2021).

Na temelju kvantitativnog istraživanja jasno se uočava da znatna većina ispitanika i ispitanica ne zna postoje li na matičnom fakultetu/sveučilištu tijela / institucionalni mehanizmi za sprečavanje i borbu protiv seksualnog uznemiravanja i rodno uvjetovanog nasilja. Tek je mali broj onih koji mogu sa sigurnošću potvrditi da njihova visokoškolska ustanova u dovoljnoj mjeri objavljuje informacije iz okvira rodne ravnopravnosti. Rezultati ankete pokazuju da je na matičnoj visokoškolskoj ustanovi tek neznatan broj ispitanih sudjelovao na edukacijama koje se bave pitanjem neravnopravnog položaja žena u društvu, što može biti pokazatelj kakav je institucionalni odgovor na ovu temu. Istovremeno, tek neznatno veći broj ispitanih se izjasnio da se obrazovao o rodnoj ravnopravnosti izvan sveučilišta/fakulteta. Analiza narativa iz kvalitativnih istraživanja potvrđuje nalaze dobivene putem anketa, te pruža mogućnost za jasnije sagledavanje razloga slabe zainteresiranosti za teme o rodnoj ravnopravnosti u akademskim okvirima, a samim tim i za nedovoljnu razrađenost institucionalnih mehanizama. Rodno uvjetovano nasilje je tema koja bude obično potaknuta konkretnim slučajevima, ako su bili vidljivi u medijima ili sudski procesuirani, ali isto tako seksualno uznemiravanje ostaje najčešće neprimijećeno i o tome više govore žene nego muškarci. To se tek može bolje sagledati kroz kvalitativno istraživanje s obzirom na to da se i dalje često očituje patrijarhalno-tradicijski stav da je riječ o temama o kojima se ne treba javno govoriti i da će više nanijeti štete samoj žrtvi nego počinitelju.

Provedeno kvantitativno i kvalitativno istraživanje pokazuje da analiza narativa dopunjava, proširuje i značajnije objašnjava rezultate statističkih podataka. Tako se triangulacijom metoda dolazi do značajnijih uvida kada je riječ o pristupu problemima rodne neravnopravnosti kako na individualnoj tako i na institucionalnoj razini na visokoškolskim institucijama. O odgovornosti i nadležnosti društvenih institucija uopće i obrazovnog sustava izražavaju se uglavnom jasni stavovi, ali u većini slučajeva izostaje i spremnost za individualno sudjelovanje u tim procesima. Ako postoje individualni naponi da se i unutar akademskog prostora mijenja stav o rodnoj ravnopravnosti, oni su i dalje nedovoljni, kao i spremnost institucija da na te izazove odgovori kroz cjelovitu analizu vlastitog djelovanja i načina pristupa kada je riječ o primjeni rodni politika u obrazovanju i znanstvenom djelovanju.

Literatura

Benito, E., Verge T. (2020). Gendering higher education quality assurance: a matter of (e) quality. *Quality in Higher Education*. 26 (3), 355–370. <https://doi.org/10.1080/13538322.2020.1769268>. (Pristup: 7. 4. 2022.)

European Commission, Directorate-General for Research and Innovation. (2018). *Interim evaluation: gender equality as a crosscutting issue in Horizon 2020*. <https://data.europa.eu/doi/10.2777/054612>. (Pristup: 3. 4. 2022.)

European Commission, Directorate-General for Research and Innovation. (2021). *Horizon Europe, gender equality: a strengthened commitment in Horizon Europe*. <https://data.europa.eu/doi/10.2777/6773>. (Pristup: 5. 4. 2022.)

European Commission, Directorate-General for Research and Innovation. (2021). *Horizon Europe guidance on gender equality plans*. <https://data.europa.eu/doi/10.2777/876509>. (Pristup: 5. 4. 2022.)

Fletcher, A. J. (2017). Applying critical realism in qualitative research: methodology meets method. *International Journal of Social Research Methodology*. 20 (2), 181–194. <https://doi.org/10.1080/13645579.2016.1144401>.

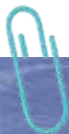
Fletcher, A. J. (2020). The reality of gender (ideology). Using abduction and retroduction in applied critical realist. U: van Ingen, M., Grohmann, S., Gunnarsson, L. (Ur.). *Critical realism, feminism, and gender: A reader* (1. izd., 205–224). Routledge. <https://doi.org/10.4324/9781315112138>.

Fox, M. F. (2006). Gender, hierarchy, and science. U: Chafetz, J. S. (Ur.). *Handbook of the sociology of gender* (441–458). Springer. https://doi.org/10.1007/0-387-36218-5_20.

Genderaction (2018). Policy Brief 1. *Gender in Horizon Europe. An Unfinished Business*. http://genderaction.eu/wp-content/uploads/2018/06/GENDERACTION_PolicyBrief1_GENDER-IN-FP9.pdf. (Pristup: 31. 3. 2022.)

Hodgins, M., O'Connor, P. (2021). Progress, but at the Expense of Male Power? Institutional Resistance to Gender Equality in an Irish University. *Frontiers in Sociology*. (6). <https://doi.org/10.3389/fsoc.2021.696446>. (Pristup: 8. 4. 2022.)

Rosa, R., Clavero, S. (2022). Gender equality in higher education and research. *Journal of Gender Studies*. 31 (1), 1–7. <https://doi.org/10.1080/09589236.2022.2007446>. (Pristup: 31. 3. 2022.)

Orođnjavanje nastavnih planova i programa

Uvodne napomene

Mnoge države središnje i istočne Europe usvojile su zakone protiv diskriminacije i za promidžbu jednakih mogućnosti, ali, u većini slučajeva, takvi zakoni i dalje ostaju formalna demonstracija usklađenosti normi sa zahtjevima Europske komisije, jer s njima nisu povezane jasne politike i, što je još važnije, proračuni za provedbu politika i aktivnosti. Države, kao politički akteri, pristale su usvojiti politike rodne ravnopravnosti kao uvjet da budu prihvaćene u klubu europskih zemalja. Integracija roda u nastavne planove i programe je više od nužnosti, to je općenito zakonska obveza sustava obrazovanja, a posebno akademskih institucija.

Orođnjavanje nastavnog plana i programa visokog obrazovanja podrazumijeva integraciju rodno opredijeljenih i rodno osjetljivih sadržaja u tečajeve osnovnih i postdiplomskih programa, s posebnom pažnjom na intersekciju roda s drugim identitetskim markerima kao što su rasa, etnička pripadnost, klasa ili seksualna orijentacija. Pružanje širokog spektra “navigacijskih uvida” pomaže studentima i studenticama identificirati i problematizirati postojeće rodno uvjetovane norme i uloge (Lyle-Gonga, 2013). Štoviše, uključivanje ženskih perspektiva i iskustava, kao i priznanje njihovog doprinosa sadržaju tečaja (Rios et al., 2010) osnažuje studentice tako što dovodi u pitanje i preispituje rodne stereotipe (Cassese i Bos, 2013).

Visokoobrazovne institucije karakterizira protivljenje rodnim reformama, i ono će biti najizraženije tamo gdje institucionalne kulture štite muške privilegije i moć (Mergaert i Lombardo, 2014, 15), gdje inovacije ne rezoniraju s vrijednostima i normama članova i članica (Hafner-Burton i Pollack, 2009), i gdje su rodne reforme usmjerene na iste rodne norme, prakse i rutine organizacija i institucija (Benschop i Verloo, 2011). Kao rezultat toga, otpor, definiran kao nastojanje k “održavanju *statusa quo* i suprotstavljanju promjenama” (Lombardo i Mergaert, 2013, 299), može dovesti do neprovedbi rodnih reformi i proizvesti ravnodušnost ili nesvjesnost o rodnoj politici, problemima i izazovima (Cavaghan, 2016, 11).

U dijagnostici, otkriva li otpor prema orođnjavanju u nastavi širi obrazac “isparavanja” rodne ravnopravnosti (Weiner i MacRae, 2014), ključno je razotkriti gdje i kako formalna pravila koja se odnose na rod (pisana, poput zakona) nisu uspješno provedena kao i kako različite neformalne (nekodificirane) norme i prakse čuvaju dominaciju muškaraca. Ovo uključuje i rodne i naizgled rodno neutralne norme koje imaju različite učinke na žene i muškarce (Mackay, 2011). Također je nužno otkriti načine na koje institucionalni narativi o rodno opredijeljenom ponašanju legitimiraju rodne ishode

(Lowndes, 2014). Uzroci otpora prema orodnjavanju sveučilišta “leže u rodним normama duboko ukorijenjenim u institucijama i organizacijama” (Lombardo i Mergaert, 2013, 301). Neformalna pravila, kao što su društveno podijeljene vrijednosti i norme, konvencije, rutine i prakse, usmjeravaju u praksi institucionalne procese i mogu potkopati rodne reforme kada se formalna pravila ne održavaju ili provode aktivno (Waylen, 2014). Zaista, naponi institucionalne reforme moraju se boriti s akterima koji se često “sjećaju starog” i “zaboravljaju novo” (Mackay, 2014).

Analiza rezultata istraživanja

U poglavlju 5.2 koristi se mješovita metoda istraživanja i to varijanta QUAL + quant, s fokusom na analizu kvalitativnih podataka. Prvi dio obuhvaća analizu podataka dobivenih anketnim ispitivanjem u okviru skupine pitanja “Mjere i prevencija u borbi protiv rodno uvjetovanog nasilja na fakultetima i sveučilištima”. U drugom dijelu se analiziraju kvalitativni podatci – stavovi koje su ispitanice i ispitanici iznosili kroz polustrukturirane intervjuue o dvije ključne podteme u okviru teme “Orodnjavanje nastavnih planova i programa”, a to su (a) *prisutnost rodnih tema u nastavnim planovima i programima* i (b) *potreba za inkorporiranjem rodnih tema u nastavne planove i programe*. Kritički obrađena iskustva i mišljenja sadržana u, prvenstveno, kvalitativnim podacima, pružit će temelj za dublje, potpunije i točnije spoznaje o orodnjenosti i potrebi za orodnjenosti nastavnih planova i programa, čime je ovo poglavlje opredijeljeno za kritički realizam kao temeljnu paradigmatku poziciju.

Izraz *nastavni planovi i programi*, za potrebe ove analize, obuhvaća listu predmeta koji se izvode u nastavi na konkretnim obrazovnim ustanovama, s definiranim sadržajem, metodologijom i modalitetima nastave u funkciji ostvarivanja unaprijed definiranih ishoda učenja (stjecanje znanja, razvijanje vještina i stavova). Kritička analiza nastavnih planova i programa nalaže uzimanje u obzir kulturološkog, političkog i socijalnog konteksta u kojem se obrazovni proces realizira po konkretnom nastavnom planu i programu. Važno je imati na umu da nastavni planovi i programi nikad nisu neutralni, nego predstavljaju sredstvo društvene kontrole i verziju *legitimnog* znanja koje je uvijek rezultat kompleksnih odnosa moći između različitih socijalnih kategorija, poput klase, roda, spola i rase (Grünberg, 2011, 7).

Polazna pretpostavka u analizi je tvrdnja da orodnjeni nastavni planovi i programi u zemljama regije predstavljaju izuzetak, a ne pravilo. Posebni predmeti ili kolegiji posvećeni temama rodne ravnopravnosti rijetko su dostupni, a najmanje u formi redovnog, odnosno obveznog predmeta. Općenito nedostaje sustavan pristup edukacijama na temu rodne ravnopravnosti. Kvantitativni podatci potvrđuju ovu hipotezu. Uvjerljiva većina, u prosjeku 74,3%, svih skupina ispitanica i ispitanika (studenti/ce, nastavno i administrativno osoblje) nikad nije nazočila kolegijima, odnosno nastavnim predmetima na temu rodne ravnopravnosti. Uočljive su razlike između pojedinih država u odnosu na studentsku skupinu. U Srbiji najveći postotak ispitanica i ispitanika nikad nije nazočio edukacijama u formi kolegija ili nastavnog predmeta na temu rodne

ravnopravnosti i/ili rodno uvjetovanog nasilja, čak 87,2%. Slijede Bosna i Hercegovina sa 73% i Hrvatska sa 70,1%, dok se u Crnoj Gori nešto više od polovine studentske skupine izjasnilo da nikad nije nazočilo ovakvim aktivnostima, preciznije 51,1%.

Tablica 1. Frekventnost nazočnosti na kolegijima / nastavnim predmetima na temu rodne ravnopravnosti po skupinama ispitanika/ca

	Studenti/ce	Nastavno osoblje	Administrativno osoblje	Ukupno
	%	%	%	%
Često	3,1	3,8	1,9	3,2
Povremeno	8,4	8,1	6,7	8,2
Rijetko	9,6	8,0	6,3	8,9
Jednom	6,8	2,7	3,3	5,4
Nikada	72,0	77,3	81,8	74,3
Ukupno	100,0	100,0	100,0	100,0

Rezultati istraživanja nisu značajno drugačiji ni u pogledu nazočnosti izvannastavnim aktivnostima s rodnom tematikom, u formi radionica, seminara i treninga u okviru matične institucije. Većina ispitanica i ispitanika (75,6%) izjasnila se da nikad nije sudjelovala u navedenim sadržajima na svom sveučilištu. Najmanje je nazočilo administrativno osoblje, tj. 80% ispitanih je izjavilo kako nikad nije sudjelovalo u neformalnim edukacijama, u odnosu na 74,7 % nastavnog osoblja i 75,5% studenata/ica.

Tablica 2. Frekventnost nazočnosti na radionicama / seminarima / treninzima / kampanjama u instituciji na temu rodne ravnopravnosti po skupinama ispitanika/ca

	Studenti/ce	Nastavno osoblje	Administrativno osoblje	Ukupno
	%	%	%	%
Često	2,6	2,8	0,7	2,5
Povremeno	6,4	9,5	7,8	7,4
Rijetko	9,0	8,9	7,0	8,8
Jednom	6,4	4,0	4,4	5,6
Nikada	75,5	74,7	80,0	75,6
Ukupno	100,0	100,0	100,0	100,0

U odnosu na nazočnost radionicama, seminarima i treninzima izvan fakulteta, odnosno sveučilišta, anketni podatci pokazuju nešto veću uključenost svih skupina ispitanica i ispitanika. Tako je 4,9% ispitanika često, a gotovo jedna trećina *povremeno*, *rijetko* ili *makar jednom* nazočila edukacijama izvan svoje visokoobrazovne ustanove. Ako usporedimo podatke u odnosu na ispitanice i ispitanike koji nikad nisu nazočili edukacijama na temu rodne ravnopravnosti, uočavamo da u prosjeku 74,3% nije nikad nazočilo orodnjenim nastavnim predmetima ili kolegijima, 75,6% nije nikad nazočilo

izvannastavnim oblicima edukacija na svom fakultetu/sveučilištu, dok 66,9% nije nikad nazočilo edukacijama izvan fakulteta ili sveučilišta. Opći zaključak je da je manji postotak ispitanica i ispitanika nazočio različitim oblicima edukacija na temu rodne ravnopravnosti koje su, u većem broju slučajeva, organizirane *izvan* fakulteta/sveučilišta.

Tablica 3. Frekventnost nazočnosti na radionicama / seminarima / treninzima / kampanjama izvan fakulteta / sveučilišta na temu rodne ravnopravnosti po državi

	BiH	Crna Gora	Hrvatska	Srbija	Ukupno
	%	%	%	%	%
Često	5,0	10,9	3,3	0,6	4,9
Povremeno	10,0	17,9	7,7	8,1	10,2
Rijetko	11,1	17,6	9,8	5,3	10,9
Jednom	7,7	7,0	4,7	6,5	7,1
Nikada	66,2	46,6	74,6	79,5	66,9
Ukupno	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0

Značajna podzastupljenost predmeta u koje su inkorporirane rodne teme i njihova pretežna izbornost (opcionalnost) percipiraju se kao izraz rodno slijepog i nesenzibilnog pristupa nastavi i istraživanju, te pružaju mogućnost marginalizacije rodnih tema u oblasti visokog obrazovanja. Još jedan način marginalizacije tema rodne ravnopravnosti jeste korištenjem rodno neosjetljivog jezika (Spahić Šiljak, 2019, 150). Odgovori na pitanje koriste li sveučilišta rodno osjetljiv jezik u nastavi i organizaciji rada značajno variraju između država. Tako se u Srbiji i Bosni i Hercegovini manji postotak izjasnio pozitivno na navedeno pitanje (26,1% odnosno 31,5%), dok je u Hrvatskoj, a naročito Crnoj Gori taj postotak znatno veći, iako i dalje nezadovoljavajući (51,8% odnosno 64,6%).

Kreiranje i primjena orodnjenih nastavnih planova i programa, bez obzira na konkretni modalitet, zahtijeva korištenje rodno osjetljivog jezika u nastavi i organizaciji rada, ali i educirano i senzibilizirano nastavno osoblje. Manji broj studentica i studenata se odlučno izjasnio da profesori i profesorice tijekom svojih predavanja izražavaju predrasude i stereotipe o muškarcima/ženama i LGBTQIA+ zajednici, u prosjeku 3,2% (najviše u Bosni i Hercegovini). Treba izuzetno oprezno izvoditi zaključke iz ovih podataka. Navedeno ne znači da su nastavnice i nastavnici senzibilizirani i da su predavanja lišena predrasuda i stereotipa. Moguće je da se o određenim, potencijalno kontroverznim i *spornim* temama, uopće ne priča na predavanju, pa je mogućnost iznošenja određenih stavova ograničena ili nepostojeća. Već je navedeno da najveći postotak studenata/ica nije nazočio nastavnim ili izvannastavnim edukacijama na temu rodne ravnopravnosti, što posljedično znači da vjerojatno većina studenata i studentica nije u dovoljnoj mjeri senzibilizirana niti osviještena da bi mogli uočiti predrasude ili stereotipe profesorica i profesora. Uostalom, stavovi bremeniti predrasudama i

stereotipima mogu značajno varirati u eksplicitnosti, a samim tim i u uočljivosti za nesenzibilizirane studente i studentice. Ovo pitanje zahtijeva daljnje istraživanje.

(Ne)prisutnost rodni tema

Kvalitativna analiza odgovora je podudarna s rezultatima ankete – većina ispitanica i ispitanika smatra da rodne teme nisu primjereno, potpuno ili sustavno zastupljene u nastavnim planovima i programima. Kao razlozi se navode nedostatak strateške opredjeljenosti visokoobrazovnih institucija, institucionalni otpor inkorporiranju rodni tema u nastavne planove i programe, priroda znanstvene discipline (npr. tehničke ili društvene znanosti), ali i nedostatak udžbenika s primjereno obrađenim rodni temama. Osim navedenih, kao jedan od važnijih razloga za neprisutnost tema (potpunu ili djelomičnu) izdvaja se nedostatak senzibiliziranog i educiranog nastavnog osoblja koje će moći realizirati rodne teme na kvalitetan način. Svakako da uključivanje rodni tema, bez prethodne pripreme, nosi sa sobom opasnost njihove nekvalitetne obrade u nastavi, što bi posljedično moglo utjecati i na pogrešnu percepciju i otpor izučavanju rodni tema od strane rukovodstva, nastavnica/ka i studenata/ica. Iako zaključak o općenitoj nezastupljenosti rodni tema nije iznenađujući, značajno je utvrditi *razloge za neprisutnost rodni tema*, kako bi se moglo djelovati na njihovom uklanjanju.

Institucionalni i sustavni naponi za orodnjavanje nastavnih planova i programa gotovo su nepostojeći, a ponegdje i uz otvoreno protivljenje rodni reformama. Takve prakse su izraz institucionalnih kultura koje štite muške privilegije i moć (Mergaert i Lombordo, 2014, 15), te stvaraju institucionalni otpor koji proizvodi ravnodušnost ili nesvjesnost o rodni politikama, preprekama i izazovima (Cavaghan, 2016, 11). U značajnom broju slučajeva ispitanice i ispitanici navode da su, u nedostatku rodno inkluzivnih nastavnih planova i programa, bili *djelomično* upoznati s rodni temama u okvirima visokog obrazovanja isključivo zahvaljujući dobrim praksama i individualnom naporima i entuzijazmu pojedinih profesorica. Ovaj zaključak je potvrđen rezultatima ankete. Čini se da je promidžba rodno osjetljivog visokog obrazovanja individualni problem posvećenih pojedinki, a ne institucionalni cilj (tako i Grünberg, 2011, 9). Čak i tamo gdje se orodnjavanje nastavnog procesa proklamira kao institucionalni cilj i strateško opredjeljenje, kao što je istaknuto u uvodnim napomenama, neformalna pravila i prakse usmjeravaju institucionalne procese na način da potkopavaju rodne reforme i sprečavaju aktivnu provedbu formalnih pravila (Waylen, 2014).

Potreba za inkorporiranjem rodni tema u nastavne planove i programe

Pregled analize frekvencija pojavljivanja određene vrijednosti u uzorku pokazuje da se u okviru teme "Orodnjavanje nastavnih planova i programa" kao ključni aspekt analiziranih podataka (tzv. kod) učestalo pojavljivala potreba za inkorporiranjem rodni tema u nastavne planove i programe. Kôd "Potreba za rodni temama u nastavnim planovima i programima" najzastupljeniji je u okviru teme "Orodnjavanje NPP-ova", a njegova zastupljenost je 59,4% od ukupnog broja kodova za navedenu temu.

Prikupljeni podatci nedvojbeno pokazuju kako se većina ispitanica/ka slaže da postoji potreba za inkorporiranjem rodnih tema u nastavne planove i programe. Manji broj ispitanika/ca smatra da potreba za inkorporiranjem rodnih tema uopće ne postoji ili je minimalna, zbog osobnog stava da studenti(ca)ma takve teme ne bi bile zanimljive, naročito ako se radi o pojedinim znanostima i fakultetima (tehničke znanosti, ekonomske znanosti itd.).

Na temelju kvalitativne analize podataka prikupljenih kroz polustrukturirane intervjue moguće je istaći razlike između ispitanica/ka koji su iskazali *potrebu za inkorporiranjem rodnih tema u nastavne planove i programe*, s obzirom na različite stavove i prijedloge konkretnog modaliteta orodnjavanja.

Iskazuje se potreba za orodnjavanjem – uvođenjem rodnih tema u nastavne planove i programe po kojima će se provoditi nastavni proces sa studenti(ca)ma, ali i za stručnim edukacijama, treninzima i seminarima s rodnom komponentom za administrativno i nastavno osoblje. Značajan broj ispitanica/ka naglašava važnost pravovremenog djelovanja, počevši čak od predškolskog razdoblja, kroz osnovno i srednje obrazovanje, s izraženom sumnjom spram mogućnosti djelovanja na mijenjanju stavova kroz visoko obrazovanje. Drugi pak smatraju da je visoko obrazovanje *pravo vrijeme za djelovanje* zbog zrelosti studenata/ica, jer se u pravilu radi o *formativnim godinama mladih ljudi*. Čini se, ipak, da osnovno pitanje nije jesu li rodne teme potrebne, nego *kako* najsvrsishodnije osigurati njihovu zastupljenost i ostvariti orodnjavanje nastavnog procesa.

Pristupi orodnjavanju nastavnih planova i programa

Prikupljeni podatci od administrativnog i nastavnog osoblja i studenata/ica potvrđuju da rodne teme nisu integralni dijelovi konvencionalnih nastavnih planova i programa, iako postoji svijest i pretežni konsenzus ispitanika/ca o potrebi za rodnom inkluzivnošću. Kao što je već istaknuto, niži stupanj usuglašenosti postoji o konkretnom modelu orodnjavanja nastave. Konkretna pristup može djelomično ovisiti o znanosti, odnosno disciplini koja se izučava na konkretnom fakultetu. Tradicionalno, tehničke i prirode znanosti će u pravilu imati niži stupanj uključenosti rodnih tema (Grünberg, 2011, 12) i percepciju da je manje mogućnosti za inkorporiranje rodnih tema u te znanosti. U nastavnim planovima u okviru društvenih i humanističkih znanosti rodne teme će biti vidljivije i zastupljenije. Većina ispitanica/ka smatra da je lakše, primjerenije ili priličnije da se rodne teme inkorporiraju u okviru društvenih i humanističkih znanosti. Štoviše, značajan broj ispitanica/ka je izjavio da u okviru drugih znanosti nema mogućnosti za inkorporiranje rodnih tema, niti smisla, naročito ne kao obveznog predmeta ili obveznog dijela postojećih predmeta, te da rodne teme *ne bi bile zanimljive studentima tehničkih znanosti*, koji bi se rijetko opredjeljivali za takav izborni predmet. Pojedine ispitanice/i naglašavaju važnost umjerenosti u pristupu (obujmom, obveznošću), obrazlažući to postojanjem rizika od stvaranja neželjenog učinka – *ogorčenja na rodne teme*.

Velika raznolikost prijedloga sadržanih u odgovorima ispitanica/ka opredijelila je autorice da izvrše kategorizaciju predloženih modela orodnjavanja nastavnog plana i programa: *inkluzivni pristup* i *komplementarni pristup*. Kvalifikacija se vršila s obzirom na bit prijedloga, odnosno trajnost i intenzitet potrebne intervencije u nastavne planove i programe.

a) Inkluzivni pristup

Inkluzivni (integralni) pristup podrazumijeva kreiranje *politike* orodnjavanja u svakoj visokoškolskoj ustanovi i *sustavan pristup* orodnjavanja svakog pojedinačnog predmeta, u odnosu na koje materija izučavanja omogućava inkorporiranje rodni tema. Cilj je mijenjanje *naslijeđenih matrica mišljenja* kroz razvijanje konkretnih rodno inkluzivnih sadržaja za pojedinačne predmete. Razvijanje rodno inkluzivnih nastavnih planova i programa pretpostavlja *ozbiljnu evaluaciju silabusa i nastavnica/ka od strane stručnjakinja i stručnjaka u oblasti rodne ravnopravnosti*. Iako određen broj ispitanica/ka iznosi sumnju u mogućnost smislenog inkorporiranja rodni tema u sve oblasti i znanosti, drugi/e iznose konkretne primjere iz kojih se vidi da je orodnjavanje moguće u odnosu na sve znanosti i sve oblasti, uz variranja u pogledu obujma i načina na koje bi rodne teme bile inkorporirane.

Ja mislim da je vrlo važno zato što zapravo sad, kao i druga brojna pitanja, ostaje zapravo samo na razini individualnog entuzijazma i osviještenosti pojedinačnog nastavnika i nastavnice. Ja mogu, imam neko pravo, ne ja, nego svako od nas u akademskoj zajednici, u tom svom silabusu (...) provući neke teme, ubaciti neku literaturu. (...) važno da tu postoji, ali ne ono tipa samo specijalistički studiji, rodni, rodne studije i slično, koji onda opet nekako idu, to je više za profesionalce. (T102_Z_NO_BA)

b) Komplementarni pristup

Ovo je pristup koji karakterizira dizajniranje i realizacija odvojenih, zasebnih, predmeta posvećenih rodni temama ili drugi modaliteti inkorporiranja rodni tema u nastavu, ali koje ne karakterizira *sustavan pristup*. Prema prikupljenim podacima, postojeće stanje je takvo da ako nastavni plan i program uopće uključuje rodne teme, one su u najboljem slučaju marginalizirane u vidu zasebnih predmeta. U drugim predmetima se rodne teme pojavljuju sporadično ili uopće nisu zastupljene. S tim u vezi, većina ispitanika i ispitanica je predložila uvođenje zasebnog predmeta koji bi se bavio rodni temama kao *izbornog*. Pored ovog pristupa, u nastavku će biti navedeni i ostali prijedlozi koji u biti podrazumijevaju komplementarni (dodatni) pristup.

- Zasebni i odvojeni predmeti/tečajevi posvećeni rodni temama

Zasebni predmeti koji se bave temom rodne ravnopravnosti na dodiplomskom studiju su najčešće u formi izbornih predmeta. Izbornost rodno inkluzivnih predmeta

predstavlja pokazatelj percipiranja rodnih tema kao marginalnih, kao dodatnog znanja, koje nije toliko značajno da bi bilo dijelom obveznog sadržaja nastavnog procesa. Daju se prijedlozi da zasebni predmeti budu izborni, kako bi se zadržao *zdrav pristup temi*, ali *jako oprezno*, bez potrebe da se pravi *bauk od toga*, jer ne treba *od muhe praviti slona*. Rodne se teme općenito prepoznaju kao značajne, s tim da trebaju biti moguće za izučavanje. Ovakvo promišljanje dalje vodi zaključku da rodne teme ne trebaju biti obvezne za sve, da nije nužna edukacija i senzibilizacija svih, nego onih koji to žele, a to će najčešće biti osobe koje su već, makar djelomično, senzibilizirane, čime pristup kroz izborni predmet ne ostvaruje željeni cilj – sustavno orodnjavanje nastavnog procesa i procesa znanstvenog istraživanja.

Pojedine ispitanice/i su dali prijedloge da uz nastavnika/cu na konkretna, tematska predavanja, budu pozvani stručnjaci/kinje iz konkretne rodne teme, kako bi se studenti(ca)ma pružilo korisno, sadržajno i obuhvatno predavanje na konkretnu temu. Ako orodnjavanje shvatimo kao dugoročni proces koji ima za cilj omogućiti strukturalno podizanje svijesti i razvijanje senzibiliteta svih studentica i studenata, onda se čini izvjesnim da izborni predmet to neće postići. Izborne predmete studenti/ce biraju pretežno prema preferencijama profesor(ic)a ili tema koja su im zanimljive i koje se doimaju značajnim.

- Individualni uspješni pristupi utemeljeni na senzibilitetu i entuzijazmu pojedinki

Ispitanice/i su navodili brojne primjere pojedinačnih uspješnih priča o inspirativnim nastavnicama koje su kroz različite oblasti uspjele, na znanstveno odgovarajući i zanimljiv način, obrađivati rodne teme. Od većeg broja primjera navodimo da su npr. u ekonomskim znanostima, u okviru predmeta Organizacijska kultura i “leadership”, studenti/ce bili temeljitije upoznati s osnovama rodne ravnopravnosti, ali i kroz druge predmete u okviru kojih su obrađeni primjeri uspješnih poduzetnica koje su unijele inovacije u postojeće poslovne poduhvate, žene na menadžerskim pozicijama, dizajniranje brendova proizvoda i slično. U okviru filozofije i kulturoloških studija, analiziran je odnos religije prema ženama, rod i nasilje u okviru kulturoloških studija, rodno nasilje i rodna neravnopravnost u književnosti, nasilnost u jeziku, preispitivanje kanoana u književnosti, analiza rodnih stereotipa u udžbenicima i slično. Navedena je kao primjer dobre prakse i analiza autorica kroz političku antropologiju, problematiziranje roda i politike na političkim znanostima, a u okviru biologije kroz etiologiju ponašanja, genetiku ponašanja i delinkventna ponašanja, itd.

Ipak, opći zaključak je da nedostaje sustavna i institucionalna potpora pojedinkama i pojedincima koji pokušavaju djelovati. Ako izostane institucionalna potpora, ove uspješne priče često se završavaju s pojedinačnim nastavnicama.

Hajmo otvoriti bilo koji nastavni plan i program i hajmo tražiti koliko se puta rod ili ravnopravnost spominju u nastavnim planovima i programima, na sociologiji, na pravu, na politologiji. Dakle, sve uzimam one oblasti na kojima bi to trebalo biti tema koja je uključena u sve sadržaje, dakle, čak i ono matematičko traženje

koliko puta se spominje. Ne spominje se. Gdje se spominje u kurikulumima pojedinačnih predmeta? Koliko je sadržaja posvećeno tim temama? I, na kraju, u principu, ta čitava ova priča zavisi od nekih desetak osoba koje mi svi međusobno poznajemo, koje se bave sa tom temom, pišu o tome, pričaju i vjerovatno svojim studentima i studenticama, ali tu je priča završena. (T83_Z_NO_BA)

- *Ad hoc* radionice, treninzi i seminari, savjetovanje

Uvođenje zasebnog predmeta, bez obzira radi li se o izbornom ili obveznom predmetu, pretpostavlja senzibiliziranu i educiranu nastavnicu, odnosno senzibiliziranog i educiranog nastavnika s odgovarajućim materijalima na raspolaganju (članci, studije, udžbenici). Kroz intervju je uočen manjak navedenih resursa nužnih za uspješnu realizaciju predmeta na kojem bi se obrađivale rodne teme. Kao alternativni prijedlozi navode se drugi oblici specijaliziranih predavanja, radionica ili treninga, gdje se kao predavači/ce predlažu osobe iz nevladinog sektora, često specijaliziranih organizacija s ekspertizom u odnosu na rodne teme. Ispitanice/i navode primjere realiziranih radionica i treninga (za nastavno osoblje i/ili za student(ic)e) ili pravnih klinika koje je inicijalno financirala određena nevladina organizacija, a što je kasnije pretočeno u konkretan predmet (iako kao izborni). Radionice, treninzi i seminari koje organiziraju nevladine organizacije važan su doprinos orodnjavanju nastavnog procesa i senzibiliziranju nastavnog i administrativnog osoblja, ali ovaj model nije održiv dugoročno, jer često ovisi o resursima i projektnim aktivnostima nevladinih organizacija. Uvažavajući okolnost da će osobe iz nevladinih organizacija često imati ekspertizu u pitanjima roda i rodne ravnopravnosti, moguće je osigurati njihovo sudjelovanje u nastavnom procesu kao gostujućih predavačica i predavača ili osoba koje mogu realizirati dio, npr. trećinu, izbornog predmeta. Važno je da inicijativa i realizacija konkretnog modela orodnjavanja nastavnog procesa budu rezultat unutarnjih i strukturalnih promjena, a ne privremena primjena projektnih aktivnosti.

Dodatni prijedlozi obuhvaćaju pripremu i diseminaciju informacija u vidu uvodnih predavanja za bruceše i podjelu informativnih letaka, ali i uspostavu tijela/centra za pružanje temeljnih informacija, koje bi imalo mandat pružati ekspertizu, potporu i vršiti monitoring nad poštovanjem načela rodne ravnopravnosti u svim sferama sveučilišnog obrazovanja.

Preduvjeti / potencijalne prepreke za uspješno i održivo orodnjavanje nastavnih planova i programa

Pored strateške opredijeljenosti i jasne institucionalne politike orodnjavanja i strukturalnog uključivanja tema rodne ravnopravnosti (kroz strateške dokumente, osnivanje interdisciplinarnog tijela za rodnu ravnopravnost, korištenje rodno osjetljivog jezika), uspostava odgovarajućeg normativnog okvira je nužna za sustavno orodnjavanje nastavnih planova i programa.

Drugi važan segment je infrastruktura i ljudski resursi. Financijska sredstva su od ključnog značaja za osmišljavanje i primjenu rodno inkluzivnih predmeta, održavanje treninga i specijalističkih edukacija za nastavno i administrativno osoblje, organizaciju konferencija za razmjenu iskustava i dobrih praksi, ali i podizanje svijesti, obogaćivanje knjižnica značajnom knjižničnom građom, potporu istraživanjima i slično.

Otvoreno je pitanje tko može i želi izvoditi nastavu u okviru orodnjenih predmeta ili u okviru zasebnih predmeta s rodnim temama. Pojedine ispitanice smatraju da je dobrovoljnost ključna za uspjeh, jer stvara dobre temelje za kvalitetan rad, odgovarajuću percepciju tema, a pretpostavka je za senzibilnost nastavnika/ice, koja se dalje prenosi na student(ic)e. Ako nedostaje dobrovoljnosti, moguće je da rodni sadržaj predmeta ne bude realiziran ni primjereno niti stručno.

Odgovarajuće edukacije, obuke i treninzi za nastavno osoblje učestalo se navode kao preduvjet za razumijevanje značaja uvođenja rodnih tema u nastavu, ali i kvalitetnu realizaciju orodnjenog nastavnog procesa. Pojedini ispitanici/e ističu značaj izobrazbe i razvijanja vještina i stavova nastavnog osoblja kroz intenzivne i stručne edukacije:

(...) različite vrste radionica i usavršavanja u tim temama na koje će doći stručnjaci, koji neće samo biti u obliku predavanja, nego koji će zaista ljude prodrmati i postaviti ih u ovu ili onu ulogu i da probaju sami smisliti rješenje (...) ali kad je taj neki sigurni prostor u kojem su svi bez obzira na svoju hijerarhijsku poziciju zajedno i zajedno smišljaju i razmišljaju o tome kako se osjećaš u nekoj poziciji i u tome ko će ti pomoći i kako ti može pomoći i da se iz toga onda vadi neki sustav. (T123_Z_NO_HR)

Manjak sustavnog djelovanja na svim razinama formalnog obrazovanja prepoznat je kao otežavajući čimbenik.

Propituje se i primjerenost postojeće udžbeničke politike. Dostupni udžbenici, koji ne samo da ne uključuju rodne teme nego imaju sadržaje kojima održavaju i u ekstremnim slučajevima potiču rodne stereotipe i predrasude, otežavaju realizaciju nastavnog procesa. Uočava se i rasprostranjeni problem nedostatak znanstvenih i stručnih radova koji bi postavljali temelj za interdisciplinarni pristup kroz interakciju različitih disciplina, poticanjem dijaloga i suradnje.

Postoji jasan i vidljiv otpor orodnjavanju nastavnih planova i programa od samih institucija i upravljačke strukture, preko nastavnog osoblja do studenata/ica. Na institucionalnoj razini se izdvaja opći nedostatak senzibiliteta spram rodnih tema, ali i njihova percipirana beznačajnost, pa čak i štetnost po uvriježene norme ponašanja i rodne uloge. Ističe se da i studenti/ce povremeno propituju značaj rodnih tema za izučavanje matičnih znanstvenih oblasti ili da razlikuju *bitne* od *nebitnih* rodnih tema. Institucionalna opredijeljenost za orodnjavanje nastavnog procesa kroz javne politike i normativni okvir od nezamjenjivog je značaja za izgradnju pravednog i inkluzivnog društva.

Možemo [li] stvarno zamisliti profesora, profesoricu sociologije u srednjoj školi koji nemaju ovu rodnu dimenziju? Možemo li zamisliti socijalnog radnika, radnicu koji nema ovu rodnu dimenziju? Možemo li zamisliti osobe koje će sutra raditi na kreiranju javnih politika da nemaju ovu dimenziju? Možemo li zamisliti buduće pravnike i pravnice, dakle one koji će osmišljavati i provoditi zakone, a da ne uzimaju u obzir ovu rodnu dimenziju? (...) u svim sferama nam je neophodno uključivati i ovu rodnu dimenziju i uzimati [je] u obzir. (T87_Z_NO_BA)

Zaključak s preporukama

Prikupljeni podatci jasno i nedvosmisleno ističu potrebu za rodno inkluzivnim pristupom; drugačiji stavovi – da ne postoji potreba za orodnjavanjem nastavnih planova i programa – izuzetci su. Manja suglasnost postoji oko konkretnog modaliteta orodnjavanja. Značajan dio ispitanica/ka smatra da bi najbolji pristup bio ne nametati rodne teme, nego predvidjeti izborni predmet koji bi zainteresirani studenti/ce izabrali. Drugi smatraju da treba uvesti *uvod u rodne studije* kao obavezan predmet, gdje god to predmetna znanstvena disciplina dozvoljava (npr. fakultet političkih znanosti, pravni fakultet, filozofski fakultet). Čini se da bi hibridni pristup bio najbolji u trenutnim uvjetima. Hibridni pristup podrazumijeva orodnjavanje nastavnih planova i programa za većinu predmeta (gdje god je to moguće), ali i dodatno predviđanje drugih oblika nastave (obvezni ili izborni predmet, serija specijalističkih predavanja, radionica ili treninga) tamo gdje nije moguće u zadovoljavajućoj mjeri izvršiti orodnjavanje svakog pojedinačnog nastavnog plana i programa. Značajan broj ispitanika/ca smatra da dodatni neformalni oblici edukacija trebaju obuhvatiti sve uključene subjekte (administrativno i nastavno osoblje, studentice i studente).

Poticanje pozitivnih društvenih promjena je nužno vršiti na sustavan način, primarno kroz sustav formalnog obrazovanja. Takav pristup zahtijeva strateško planiranje, interdisciplinarni pristup, djelovanje na razini politika, pravnog i institucionalnog okvira, modificiranjem i prilagodbom nastavnih planova i programa, edukacijom i obučavanjem nastavnog i administrativnog osoblja i poticanjem rodno osjetljivog znanstveno-istraživačkog rada. Postojeći resursi, financijski, institucionalni i ljudski, trebaju biti prilagođeni i unaprijeđeni. Poželjno je inicijalni impuls za nužne promjene generirati iznutra, podizanjem svijesti i razumijevanja značaja rodni tema za kvalitetan obrazovni proces i, dugoročno gledano, pravednije i inkluzivnije društvo. Druga alternativa je da poticaj za promjene dospije izvana. Jedna moguća verzija je da uspješan proces akreditacije visokoobrazovnih ustanova bude uvjetovan inkorporiranjem tema rodne ravnopravnosti na jedan od gore predloženih načina (inkluzivni ili komplementarni pristup). U svakom slučaju, orodnjavanje nastavnog procesa i njegova kvalitetna realizacija predstavlja dugoročan proces, koji treba započeti prikupljanjem i analizom podataka o postojećem stanju. Ova publikacija je doprinos u tom pravcu. Na podlozi analize prikupljenih podataka i najboljih komparativnih praksi, potrebno je iskazati istinsku stratešku opredijeljenost poduzimanjem konkretnih koraka u pravcu

orodnjavanja nastavnih planova i programa. Nezaobilazno je prethodno poduzimanje svih pripremnih radnji, ali i uspostava interdisciplinarnog tijela koje bi vršilo monitoring kvalitete procesa orodnjavanja i svojom ekspertizom pružalo potporu i pomoć za održiv sustav rodno inkluzivnog visokog obrazovanja.

Literatura

Benschop, Y., Verloo, M. (2011). Gender change, organizational change and gender equality strategies. U: Jeanes, E., Knights, D., Yancey-Martin, P. (Ur.). *Handbook of Gender, Work and Organization* (277–290). London: John Wiley.

Cassese, E. C., Bos, A. L. (2013). A hidden curriculum? Examining the gender content in introductory level political science textbooks. *Politics and Gender*. 9(2), 214–223.

Cavaghan, R. (2016). Bridging rhetoric and practice: New perspectives on barriers to gendered change. *Journal of Women, Politics and Policy*. DOI: 10.1080/1554477X.2016.1198209.

Grünberg, L. (2011). *From Gender Studies to Gender in Studies*. Bucharest: Unesco-Cepes.

Hafner-Burton, E. M., Pollack, M. A. (2009). Mainstreaming gender in the European Union: Getting the incentives right. *Comparative European Politics*. 7(1), 114–138.

Lombardo, E., Mergaert, L. (2013). Gender mainstreaming and resistance to gender training: A framework for studying implementation. *NORA – Nordic Journal of Feminist and Gender Research*. 21(4), 299–301.

Lowndes, V. (2014). How are things done around here? Uncovering institutional rules and their gendered effects. *Politics and Gender*. 10(4), 685–691.

Lyle-Gonga, M. (2013). A critical analysis of gender mainstreaming. *Politics and Gender*. 9(2), 209–213.

Mackay, F. (2011). Conclusion: Towards a feminist institutionalism?. U: Krook, M. L., Mackay, F. (Ur.). *Gender, Politics and Institutions: Towards a Feminist Institutionalism* (181–196). Basingstoke: Palgrave Macmillan.

Mackay, F. (2014). Nested newness, institutional innovation, and the gendered limits of change. *Politics and Gender*. 10(4), 549–571.

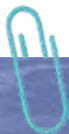
Miroiu, M. (2003). *Guidelines for Promoting Gender Equity in Higher Education in Central and Eastern Europe*. Bucharest: UNESCO-CEPES.

Rios, D., Stewart, A. J., Winter, D. G. (2010). Thinking she could be the next President: Why identifying with the curriculum matters. *Psychology of Women Quarterly*. 34(3), 328–338.

Spahić Šiljak, Z. (2019). *Sociologija roda – feministička kritika*. Sarajevo: TPO fondacija.

Waylen, G. (2014). Informal institutions, institutional change, and gender equality. *Political Research Quarterly*. 67(1), 212–223.

Weiner, E., MacRae, H. (2014). The persistent invisibility of gender in EU policy: Introduction. *European Integration Online Papers*. 18(3), 1–20.

Usklađivanje nastavnih planova i programa na sveučilištima na Balkanu sa standardima Europske unije u oblasti rodne ravnopravnosti

Uvod

Suvremene tokove u kojima se nalaze države Balkana karakteriziraju procesi globalizacije, europeizacije i demokratizacije, kao tri ključne determinante općeg razvoja, ali i mnogobrojnih političkih, društvenih i ekonomskih promjena. U procesu pristupanja Europskoj uniji, države regije trebaju ispuniti veoma zahtjevne standarde i kriterije. Upravo kroz politiku uvjetovanja, Europska unija danas ima veoma značajnu ulogu i transformacijski utjecaj (Grabbe, 2006, 10) u procesu demokratizacije i demokratske konsolidacije na Balkanu. Polazeći od činjenice da je uspostava rodne ravnopravnosti jedan od ključnih preduvjeta postizanja demokratskog društva koje poznaje Europa XXI. stoljeća, Europska unija propisuje i niz uvjeta koji se tiču uspostave rodne ravnopravnosti, a koji se dostižu kroz proces *europeizacije*. Prvu značajniju definiciju europeizacije postavio je Robert Ladrech (1994, 69), koji je definira kao proces preorijentacije smjera i oblikovanja politika, do stupnja u kojem politička i ekonomska dinamika EU postaje dio organizacijske logike nacionalnih politika i oblikovanja političkih programa. Claudio Radaelli (2000, 4) definira europeizaciju kao “proces oblikovanja, širenja i institucionalizacije formalnih i neformalnih pravila, procedura, *policy* paradigmi, stilova, načina ponašanja, podijeljenih vjerovanja i normi, koje se najprije definiraju i konsolidiraju u procesu stvaranja javnih i drugih politika na razini EU, a potom se ugrađuju u logiku ‘domaćega’ diskursa, identiteta, političkih struktura i javnih politika”.

Kroz proces europeizacije, države na Balkanu nastoje ispunjavati nužne standarde rodne ravnopravnosti i u oblasti visokog obrazovanja. Polazeći od činjenice da nepostojanje svijesti o rodnoj ravnopravnosti kod predavač(ic)a u obrazovnim institucijama samo doprinosi još većoj nejednakosti između muškaraca i žena, brojni međunarodni i europski akti propisuju standarde za usklađivanje nastavnih sadržaja s vrijednostima rodne ravnopravnosti. Tako članak 10. *Konvencije o uklanjanju svih oblika diskriminacije žena* (CEDAW) promiče i uvođenje načela rodne ravnopravnosti u nastavne sadržaje, uklanjanje stereotipnog koncepta uloga muškaraca i žena na svim razinama obrazovanja i u svim njegovim oblicima, što se postiže inoviranjem nastavnih planova i programa, adaptacijom nastavnih metoda, te izborom primjerene nastavne literature. Također, i mnogi akti Vijeća Europe i Europske unije propisuju mjere kojima se teži otklanjanju tradicionalnog razumijevanja uloge muškaraca i žena u svim oblicima i na svim razinama obrazovanja, i to dominantno revizijom nastavnih programa

i inoviranjem nastavnih metoda. Sukladno međunarodnim i europskim obvezama u ovoj oblasti, u nekim državama regije postoje čak i zakonska rješenja (Zakon o ravnopravnosti polova R. Srbije) koja predviđaju da rodna ravnopravnost i nediskriminacija moraju biti dio svih nastavnih sadržaja. Bez obzira na to, veliko je pitanje njeguju li i u kojoj mjeri institucije visokog obrazovanja na Balkanu i njihovi nastavni planovi i programi ove vrijednosti, te u kojoj mjeri ispunjavaju europske standarde kada je u pitanju rodna ravnopravnost u visokom obrazovanju. Upravo zbog toga, Europska unija od 2021. godine zahtijeva rodni pristup u svim znanstveno-istraživačkim aktivnostima, te propisuje obvezujuće mehanizme i uvjete koje nositelji aktivnosti u znanstvenim projektima moraju zadovoljiti kako bi se mogli prijaviti za fondove i programe EU (European Commission, 2021). Tako je, na primjer, postojanje Akcijskog plana za ravnopravnost spolova nužan uvjet za pristup istraživačkim programima Europske unije (Horizone 2020). Zato je ovo poglavlje usmjereno na analizu stavova ispitanika/ca, dominantno iz reda nastavnog osoblja na sveučilištima u Srbiji, Bosni i Hercegovini, Crnoj Gori i Hrvatskoj o usklađivanju nastavnih planova i programa s europskim standardima u oblasti rodne ravnopravnosti. S tim u vezi, i u ovom dijelu knjige ostajemo u okviru glavne paradigmatičke pozicije – kritičkog realizma, pri čemu se, u okviru mješovite metode (mixed-methods) istraživanja koristi varijanta QUAL + quant, s fokusom na analizu kvalitativnih podataka. U prvom dijelu se analiziraju kvalitativni podaci – stavovi koje su ispitanice i ispitanici iznosili kroz polustrukturirane intervjuje o potrebi i opravdanosti uvođenja europskih standarda iz oblasti rodne ravnopravnosti u nastavne planove i programe, pitanju opravdanosti uvjetovanja Europske unije strogim kriterijima iz oblasti rodne ravnopravnosti prilikom prijavljivanja za EU fondove, te učinkovitosti i održivosti navedenih mehanizama uvjetovanja EU. Drugi se dio fokusira na rezultate dobivene anketnim ispitivanjem u okviru skupine pitanja “Mjere i prevencija u borbi protiv rodno uvjetovanog nasilja na fakultetima i sveučilištima”. Kritički obrađena iskustva i mišljenja sadržana u dominantno kvalitativnim podacima pružit će osnovu za temeljnije i sadržajnije proučavanje mogućnosti i potreba za usklađivanjem nastavnih planova i programa na sveučilištima u regiji s europskim standardima iz oblasti rodne ravnopravnosti.

Analiza kvalitativnih rezultata istraživanja

U ovom se poglavlju obrađuju kvalitativni podaci koji sadrže analizu stavova profesora i profesora sa sveučilišta iz Bosne i Hercegovine, Hrvatske, Srbije i Crne Gore koje su iznosili kroz polustrukturirane intervjuje. Stavovi i mišljenja ispitanica i ispitanika se odnose na pitanja potrebe i opravdanosti uvođenja europskih standarda iz oblasti rodne ravnopravnosti u nastavne planove i programe, pitanje opravdanosti uvjetovanja Europske unije strogim kriterijima iz oblasti rodne ravnopravnosti prilikom prijavljivanja za EU fondove, te sagledavanje učinkovitosti i održivosti mehanizama uvjetovanja EU prema sveučilištima iz oblasti rodne ravnopravnosti prilikom prijavljivanja za EU fondove.

Potreba i opravdanost uvođenja europskih standarda iz oblasti rodne ravnopravnosti u nastavne planove i programe – kvalitativni pokazatelji

Bez obzira na postojeće stanje na sveučilištima u regiji, većina ispitanica ističe važnost i značaj usklađivanja nastavnih planova i programa s rodnom temama i standardima EU iz oblasti rodne ravnopravnosti, obrazlažući takav stav činjenicom da predavači/ce i sadržaji njihovih nastavnih planova utječu na formiranje generacija, odnosno zajednice općenito, pa je tim prije značajnije ova pitanja uvrstiti u nastavne planove sveučilišta.

Mislim da je to itekako pitanje za sveučilišta, jer (...) mi proizvodimo nove generacije koje će formirati društvo, zajednicu... Znači, što god mi napravimo, to će ići i u budućnosti, i reflektira se na budućnost zajednice. (T95_Ž_NO_HR)

Bez obzira na to, gotovo svi/e intervjuirani/e ispitanici/e smatraju da nastavni planovi i programi ne sadrže *gender* teme, te da usklađivanje nastavnih planova i programa s europskim standardima iz oblasti rodne ravnopravnosti nije postavljeno kao prioritet na sveučilištima na kojima su zaposleni, kao ni u institucijama visokog obrazovanja općenito. Većina ispitanica iz reda nastavnog osoblja ističe činjenicu da usklađivanje nastavnih planova i programa s europskim standardima nije tema u svakodnevnom radu na sveučilištu, te da:

čak ni u formi obavještenja nastavni kadar nije informisan o potrebi ispunjavanja određenih standarda. (T82_Ž_NO_SR)

Izuzev politika u oblasti visokog obrazovanja, kao razlog za takvo stanje ispitanice posebno vide u nedostatku sustavnog pristupa kada su u pitanju mjere za uvođenje rodne ravnopravnosti na sveučilištima, jer svjedočimo gotovo samo *ad hoc* i pojedinačnim naporima profesorica kojima je ova oblast bliska ili od posebne važnosti. Tako značajan dio ispitanica posebno naglašava činjenicu da su rijetki primjeri kurikuluma koji sadrže predmete iz oblasti rodni studija, te da samo određene predavačice i predavači, sukladno svojoj vlastitoj volji, svijesti i znanju obrađuju određene *gender* teme na svojim predmetima. I dalje *ne postoji sistemsko uvođenje rodne ravnopravnosti, ni znanja o rodnoj ravnopravnosti, niti nastojanje da se ta situacija popravi* (T70_Ž_NO_SR).

Posebno su zapaženi odgovori ispitanica koje smatraju da su određeni/e pojedinci/ke ključne figure koje iniciraju prioritiziranje ovih tema na sveučilištima, a ne standardi ili uvjeti koje propisuje Europska unija. Kao prilog ovoj tezi, ispitanice navode pozitivne primjere – sveučilišta koja bilježe značajne rezultate u procesu usklađivanja svojih nastavnih planova i programa s europskim standardima rodne ravnopravnosti, a koji su, ustvari, produkti želje pojedinaca i pojedinki na sveučilišnim jedinicama da *gender* pitanja visoko prioritiziraju u politikama i programima rada sveučilišta, pa samim tim i u nastavnim programima i politikama.

Mislim da je možda tu neka, ne možda nego sigurno velika iznimka određena sveučilišta, ali opet to isto mi se čini da previše ovisi o osobi ili nekim, nekom

broju osoba koje će se u jednom trenutku... to nije neka strukturna stvar i nešto što se želi strukturno riješiti, nego je više neka, neka osobna želja pojedinaca da se s tim stvarima nose... (T103_Ž_NO_HR)

S druge strane, manji dio ispitanica je naglasio da konkretne mjere koje se primjenjuju na sveučilištima i fakultetima ipak ne ovise o nastavnom kadru, već primarno o upravi sveučilišta.

Pa moje mišljenje bi bilo da teme rodne ravnopravnosti i rodno zasnovanog nasilja generalno nisu prioritet na univerzitetima... i to da li će postati prioritet ili ne umnogome zavisi od toga da li na univerzitetu ili na konkretnom fakultetu postoji senzibilisanost uprave za ova pitanja. (...) samo ukoliko nova uprava univerziteta bude naklonjena ovim pitanjima, onda verujem da će se na univerzitetu, a samim tim i na fakultetima (...) napraviti ozbiljan pomak na ostvarivanju i postizanju rodne ravnopravnosti. (T85_Ž_NO_SR)

Nasuprot činjeničnom stanju, određeni broj ispitanica smatra da osuvremenjivanje kurikuluma, sukladno europskim standardima iz oblasti rodne ravnopravnosti, treba biti obvezan dio agende svih sveučilišta, i to ne kao prioritet, već kao nešto što sveučilišta u kontinuitetu trebaju njegovati.

Ja mislim da se ne može uopšte govoriti na taj način o prioritetima zato što (...) postoje stvari koje padaju u nešto što univerzitet treba da neguje i ne postavlja se pitanje prioriteta... (T83_Ž_NO_SR)

Kako to druga ispitanica objašnjava,

rodna ravnopravnost je tekući problem koji mora da se dešava bez obzira šta su prioriteta. Znači, to je nešto s čim moramo da živimo i što mora biti uvriježeno u sve druge zadatke koje univerzitet ima. (T84_Ž_NO_SR)

Za razliku od intervjuiranih profesorica, profesori dijele različita mišljenja u odnosu na pitanje potrebe osuvremenjivanja kurikuluma sukladno europskim praksama iz oblasti rodne ravnopravnosti. Naime, jedna skupina ispitanika je suglasna da pitanja rodne ravnopravnosti nisu sadržana u nastavnim planovima i programima na odgovarajući način, te da ih treba osuvremeniti sukladno europskim standardima i praksama.

Moj neki generalni savjet bi bio da se svi kurikulumi prožmu idejom rodne ravnopravnosti. Znači, da vi, kad predajete matematiku, govorite o tome. Dakle, kad vi predajete biologiju, govorite o tome, kad predajete humanističke nauke, da govorite o tome, da naprosto to se prožme kroz obrazovni proces, jer jedino tako ćemo mi mijenjati ove naslijeđene matrice mišljenja i djelovanja. (T3_M_NO_BA)

Drugi pak smatraju da njihovo uključivanje u nastavne sadržaje treba ograničiti samo na "srodne" oblasti ili predmete (na primjer etika, antidiskriminacijsko pravo i sl.), dok ima i onih koji zastupaju stav kako *gender* teme nisu važne da bi bile sadržane u kurikulumima, pri čemu ih je i veoma komplicirano inkorporirati u nastavne sadržaje mnogih fakulteta, jer

(...) jako je teško na... jednom tehničkom fakultetu imati predmet koji bi pokrivaio tu oblast... onda imamo i dosta drugih oblasti koje bi trebalo pokriti... I sad kad bismo sve uvodili kao predmete... u nastavne planove i programe... onda ne biste imali prostora za ovo što je izvorno, ono što se studira, odnosno što je studijski program. (T16_M_NO_BA)

Treba dodati i činjenicu da, iako većina ispitanica smatra kako postoji veliki prostor za unapređenje kada je u pitanju usklađivanje nastavnih planova i programa s europskim standardima u oblasti rodne ravnopravnosti, mnoge ispitanice, slično kao i ispitanici, ipak posebno ističu društvene znanosti kao "pozvanije" da u silabuse i kurikulume svojih studijskih programa uvrste *gender* teme. S druge strane, smatraju da fakulteti iz oblasti prirodnih znanosti mogu opravdati svoje nepostupanje u ovoj oblasti *nepostojanjem prostora u nastavnim planovima za integraciju gender predmeta i novih nastavnih jedinica* (T94_Ž_NO_HR).

Dodatno, manji dio ispitanica ističe oblike izvannastavnih ili izbornih sadržaja kao mnogo pogodnije načine prihvaćanja europskih standarda i praksi u ovoj oblasti. One ističu kako je mnogo važnije da postoje određeni vidovi edukacije i seminara iz domene rodne tematike, nego što je to moguće općenito uvesti kao akreditirani modul ili program na svim fakultetima (T153_SR_UNBG_MN). Na kraju, veoma mali broj ispitanika uopće ne vidi potrebu za usuglašavanjem nastavnih sadržaja s europskim praksama, kao ni opravdanost iniciranja posebnih modula za rodnu ravnopravnost.

Ne. Kratko i jasno ne... pa malo li imamo besmislenih modula i programa. Tako da meni je to potpuno besmisleno. (T80_SR_UNBG_MN)

Opravdanost uvjetovanja Europske unije sveučilišta strogim kriterijima iz oblasti rodne ravnopravnosti prilikom prijavljivanja za EU fondove – kvalitativni pokazatelji

Među ispitanicama ima manji broj onih koje nisu u potpunosti upoznate s uvjetima koje Europska unija propisuje sveučilištima da bi se mogla prijavljivati za pozive i programe financiranja znanstveno-istraživačkih projekata. One koje su s danim uvjetima upoznate dijele različita mišljenja o opravdanosti uvjetovanja Europske unije strogim kriterijima iz oblasti rodne ravnopravnosti. Naime, jedan dio ispitanica smatra da je potpuno opravdano što Europska unija propisuje dosta stroge kriterije i uvjete u vezi s rodnom ravnopravnosti kada se sveučilišta prijavljuju za europske fondove, te takve mehanizme vide kao odlične izvanjske utjecaje ili pritiske na institucije da razvijaju različite mehanizme za uspostavu rodne ravnopravnosti u institucijama visokog obrazovanja.

Mislim da je dobro da postoji nekakav vanjski utjecaj koji će zapravo pritisnuti institucije (...) mislim da je to zapravo nužno potrebno i da treba možda još i više. (T92_Ž_NO_HR)

Ove sugovornice ujedno smatraju da je izravno uvjetovanje Europske unije u ovoj oblasti često jedini način da se uvedu promjene u politikama i mehanizmima borbe

za rodnu ravnopravnost u institucijama visokog obrazovanja. Ipak, procjenjuju da je usvajanje strateških dokumenata manje učinkovit način, jer formalnopravno ne obvezuju, već se češće radi o preporukama, dok uvjetovanje Europske unije vide kao najučinkovitiji način za unapređenje ove oblasti (T82_Ž_NO_SR).

Tako većina ispitanika uvjetovanje pristupanja EU fondovima ispunjavanjem određenih kriterija vide kao potpuno *opravdano*, dok neki čak smatraju da takve prakse treba primijeniti i kod prijavljivanja za nacionalne znanstveno-istraživačke fondove.

Po meni ovo je apsolutno opravdano iz razloga što je pitanje rodne ravnopravnosti izuzetno važno civilizacijsko pitanje. Da je sreće, na tome bi se insistiralo i na nacionalnom nivou prilikom finansiranja naučno-istraživačkih projekata. Samim tim taj uslov bi naterao fakultete i univerzitete da se ozbiljno pozabave pitanjima rodne ravnopravnosti. Pritom, ako sam dobro informisana, EU ne samo da traži da se kroz dokumentaciju vidi prosto postizanje rezultata na planu rodne ravnopravnosti, u smislu rodne ujednačenosti zaposlenosti, nego se traže i dokazi, primeri i pokazatelji koji će nedvosmisleno pokazati da se u toj određenoj instituciji ostvaruje rodna ravnopravnost. To u potpunosti podržavam. (T85_Ž_NO_SR)

Bez obzira na različita gledišta o načinu i opravdanju uvjeta Europske unije u ovoj oblasti, većina ispitanica profesorica je suglasna da je takva vrsta uvjetovanja važna za bolje uređenje pitanja rodne ravnopravnosti na sveučilištima. Međutim, među profesorima ima i onih koji ne opravdavaju prioritiziranje teme postizanja rodne ravnopravnosti na sveučilištima. Posebnu pažnju je zaokupilo mišljenje profesora koji čak smatra da postoje teme od mnogo većeg značaja koje treba urediti na sveučilištima nego što je to rodna ravnopravnost, te smatra da EU treba u većoj mjeri utjecati na druge oblasti:

ja mislim da ima puno važnijih stvari (...) koje bi se trebale prije odradit. (...) ima puno većih strukturnih problema na sveučilištu našem i općenito u visokoobrazovnoj zajednici, koji su uvjetovani sa puno većim problemima... (T152_M_NO_HR)

Učinkovitost i održivost mehanizama uvjetovanja sveučilišta iz oblasti rodne ravnopravnosti prilikom prijavljivanja za EU fondove – kvalitativni pokazatelji

Iako je dominantno mišljenje među ispitanicama i ispitanicima iz reda nastavnog osoblja da su ovakve mjere EU i inicijative uvjetovanja sveučilišta potpuno opravdane, određen broj takvu vrstu pritiska sagledava kao nedovoljnu ili neodgovarajuću. Naročito, manji broj ispitanica naglašava opreznost kada je riječ o intenzitetu djelovanja donositelja odluka ili onih struktura s nacionalnih ili europskih adresa koje propisuju određene uvjete i provode inicijative vezane za ovu temu. Naime, sugovornice ističu da danas ova tema zauzima sve značajnije mjesto u raspravama i inicijativama u akademskim institucijama, ali naglašavaju i otpor koji je prati, odnosno mogući protuučinak:

*da li ponekad, neću reći pretjerano, ali previše naglašavanja, da li možda do-
vodi do nekakve reakcije tipa, šta bi oni htjeli, ili neprepoznavanja ili nečeg
negativnog, tako da mislim da treba tu imati određenu mjeru i nekakav vid
postupanja koji, gdje će osvješćivanje biti nenametljivo i gdje neće izazivati
nekakve negativne reakcije. (T94_Ž_NO_HR)*

S druge strane, ima i ispitanica koje smatraju da je djelovanje Europske unije u kontekstu izravnog uvjetovanja prilikom prijavljivanja za fondove i projektne programe, ali i drugih međunarodnih aktera koji promiču dostizanje Globalnih ciljeva održivog razvoja, došlo sa značajnim zakašnjenjem. Tako one tvrde da je djelovanje ovih međunarodnih aktera zakašnjelo, jer da nije, ne bismo čak i danas bili svjedoci pojava rodne nejednakosti i rodno uvjetovanog nasilja na sveučilištima. S tim u vezi, određen dio ispitanika smatra da nije dovoljan pritisak Europske unije i uvjetovanje sveučilišta na Balkanu da u većoj mjeri ispune europske standarde iz ove oblasti, kroz utjecaj na usvajanje zakona, strategija, akcijskih planova, pravilnika i ostalih strateških dokumenata. Kao dokaz toj tezi, navode upravo primjer Hrvatske, za koju se, kao punopravnu članicu EU, pretpostavlja da ne bi trebala imati toliko izražen problem neravnopravnosti i rodno uvjetovanog nasilja. Sukladno njihovom mišljenju, to znači da pritisak i utjecaj EU na usvajanje normativnog i strateškog okvira nije dovoljan, jer treba raditi na promjeni kulture, navika, mentaliteta, obrazaca ponašanja.

*Mi to i dalje kao društvo ne radimo, zapravo nama, vlade nisu se za to brinule,
a mene što uvijek strašno žalosti, da smo mi ipak jedan dio Europe oduvijek,
tim više da smo zadnjih sedam-osam godina dio Europske unije, ja sam se
naivno nadao da će se neke politike promijeniti... (T106_M_NO_HR)*

S druge strane, više sugovornica prepoznaje problem loše primjene usvojenih zakona i propisa koji su usklađeni s europskim standardima. One tvrde da je usvajanje propisa i standarda jedan dio procesa usklađivanja s europskim standardima, dok je nešto sasvim drugo praksa, odnosno primjena propisa koji se usvajaju.

*(...) Najjednostavnije je donijeti pravilnike, a puno je teže pridržavati se pravil-
nika... (T102_Ž_NO_HR)*

Tako ove sugovornice posebno ističu važnost usvajanja standarda, ali ne na način da se usvajaju zakonski i strateški akti kao jedan od štrihova koje bilježe države u procesu integracije u EU, već je potrebno mnogo više obratiti pažnju na primjenu takvih akata:

*Negdje razumijem da stvari moraju ići odozgo i razumijem da moramo imati
neke pravilnike i neke zakone koji će promicati to na nekoj višoj razini i da neki
dio mora dolaziti odozgo (...) ali ono što meni nedostaje je (...) neka ideja da
se stvari doista mogu mijenjati i da ti svi progresi koji se donose na razini in-
stitucija ne ostanu samo na razini nekog papirnatog dokumenta, već da se to
doista onda i provodi... (T103_Ž_NO_HR)*

Posljedično, ova skupina ispitanica smatra da države na Balkanu koje su u procesu pristupanja Europskoj uniji formalno zadovoljavaju uvjete, usvajaju zakone i druge

propise, ali samo da bi se zadovoljila forma, ali da u biti ne dolazi do unapređenja. U nekim slučajevima to radimo zbog međunarodnog ili europskog pritiska, a u nekim i zbog medija.

Moj je utisak da to na papiru možda i izgleda da smo na pravom putu uspostavljanja rodne ravnopravnosti, ali da u praksi to i nije slučaj. (T85_Ž_NO_SR)

Dakle, ispitanice smatraju da je usklađivanje nastavnih planova i programa itekako dobrodošlo, ali je važno da ne ostane na deklarativnom i da to bude nešto što će proživati stvarno društvo, a ne biti mrtvo slovo na papiru (T83_Ž_NO_SR).

Upravo zbog navedenog problema u primjeni normativnih akata, ispitanice smatraju da nije dovoljno promijeniti nastavne planove i programe i uskladiti ih s europskim standardima, nego treba mijenjati osobe koje pišu nastavne planove i programe kako bi došlo ne do formalnih, nego stvarnih promjena. S tim u vezi, jedna ispitanica posebno ističe ograničenja procesa definiranja politika i iniciranja/usvajanja normativnih akata “odozgo”, odnosno s najviših adresa donositelja odluka, te ističe kako je vrlo važno da inicijative poteknu “odozdo” (tzv. *bottom down* pristup), što opravdava činjenicom da će takav pristup osigurati bolju primjenu usvojenih akata, odnosno dakle sežnije promjene (T103_Ž_NO_HR).

Među ispitanicima, ima i onih koji ne opravdavaju uvjetovanje koje Europska unija propisuje sveučilištima da bi mogli biti dio europskih programa financiranja. Smatraju da, iako je veoma bitno donijeti set zakona kao i pravilnika koji bi bili prepoznati na razini države, veoma je teško odjednom uvjetovati institucije dodatnim i krutim setom pravila.

Pa to je poprilično teško pitanje s obzirom da ne možemo preko noći uzeti i napraviti rodnu ravnopravnost niti sa stanovišta zaposlenih. Odjednom prepoloviti, otpustiti, ne znam ni ja, 30% muškaraca da bi se zaposlilo 30% žena. Mislim da takva, takav preokret preko noći ne može da dođe, ali u narednim godinama mislim da je jako bitno da takvo nešto bude doneto, samo što je uvek problem takvi rezovi koji mogu nekog da dovedu u nepriliku, ali opet uvek postoje partnerske institucije koje mogu da odgovore na taj način i da eventualno uključe se u taj projekat koji bi napravile taj neki balans između muškog i ženskog kadra. (T160_M_NO_SR)

Analiza kvantitativnih rezultata istraživanja

U ovom se poglavlju obrađuju rezultati koji su dobiveni anketnim ispitivanjem u okviru skupine pitanja “Mjere i prevencija u borbi protiv rodno uvjetovanog nasilja na fakultetima i sveučilištima”. Nažalost, zbog manjka odgovarajućih pitanja u anketnom upitniku u vezi s temom usklađivanja nastavnih planova i programa s europskim standardima u oblasti rodne ravnopravnosti, ne mogu se uspoređivati rezultati kvalitativnog i kvantitativnog istraživanja u odnosu na sve nalaze koje smo obradili u prethodnom poglavlju. U odnosu na postojeći materijal, da se zaključiti kako su rezultati ankete u

određenom dijelu podudarni s kvalitativnom analizom odgovora, jer značajna većina ispitanica i ispitanika smatra da nastavni planovi i programi ne sadrže *gender* sadržaje, te da usklađivanje nastavnih planova i programa s europskim standardima iz oblasti rodne ravnopravnosti nisu postavljeni kao prioritet na sveučilištima. Ove zaključke možemo potvrditi i rezultatima anketnog ispitivanja, odnosno podacima o postotku ispitanica i ispitanika koji su pohađali nastavni predmet iz oblasti rodni studija. Naime, čak 72% studenata i studentica nisu nikada pohađali nastavu na predmetu iz ove oblasti, što upravo potvrđuje tezu nastavnika/ca da predmeti iz oblasti rodni studija nisu zastupljeni u nastavnim kurikulumima na sveučilištima (vidi Tablicu 1).

Tablica 1. Frekventnost nazočnosti kolegijima / nastavnim predmetima na temu rodne ravnopravnosti

Koliko često ste nazočili kolegijima / nastavnim predmetima na temu rodne ravnopravnosti – analiza odgovora prema skupinama ispitanika/ca	Studenti/ce	Nastavno osoblje	Administrativno osoblje	Ukupno
	%	%	%	%
Često	3,1	3,8	1,9	3,2
Povremeno	8,4	8,1	6,7	8,2
Rijetko	9,6	8,0	6,3	8,9
Jednom	6,8	2,7	3,3	5,4
Nikada	72,0	77,3	81,8	74,3
Ukupno	100,0	100,0	100,0	100,0
Pr (chi2)	0,000			

Do vrlo sličnih podataka smo došli kada je riječ o različitim oblicima izvannastavnih aktivnosti iz oblasti rodne ravnopravnosti koje pohađaju studenti i studentice na sveučilištu, ali i nastavno osoblje (vidi Tablicu 2). Čak 75,5% studenata i studentica nisu nikada pohađali nijedan vid izvannastavnih aktivnosti, poput seminara, treninga, radionica ili različitih vidova kampanja iz oblasti rodne ravnopravnosti, što govori o tome da sveučilišta ni u svojim izvannastavnim aktivnostima ne prioritiziraju edukaciju studentske populacije u oblasti rodne ravnopravnosti.

Tablica 2. Frekventnost nazočnosti radionicama / seminarima / treninzima / kampanjama na matičnim sveučilištima na temu rodne ravnopravnosti

Koliko često ste nazočili radionicama / seminarima / treninzima / kampanjama u svojoj instituciji na temu rodne ravnopravnosti – analiza odgovora prema skupinama ispitanika/ca	Studenti/ce	Nastavno osoblje	Administrativno osoblje	Ukupno
	%	%	%	%
Često	2,6	2,8	0,7	2,5
Povremeno	6,4	9,5	7,8	7,4
Rijetko	9,0	8,9	7,0	8,8
Jednom	6,4	4,0	4,4	5,6
Nikada	75,5	74,7	80,0	75,6
Ukupno	100,0	100,0	100,0	100,0
Pr (chi2)	0,007			

Posebno zabrinjava činjenica da veoma mali postotak nastavnog osoblja, čak samo 18,1% povremeno ili često pohađa različite izvannastavne aktivnosti iz ove oblasti izvan sveučilišta, dok čak 81,9% nastavnog osoblja rijetko ili nikada nije pohađalo ove vidove edukacije. Navedeni podatci upravo govore i o manjku svijesti profesorica i profesora da se u ovoj oblasti samoinicijativno educiraju. Posljedično, takvu praksu njeguju i studenti i studentice, pa čak 85,6% rijetko ili nikada nisu imali priliku pohađati izvannastavne aktivnosti iz rodne tematike izvan sveučilišta (vidi Tablicu 3).

Tablica 3. Frekventnost nazočnosti radionicama / seminarima / treninzima / kampanjama izvan fakulteta/sveučilišta na temu rodne ravnopravnosti

Koliko često ste nazočili radionicama / seminarima / treninzima / kampanjama izvan fakulteta/sveučilišta na temu rodne ravnopravnosti – analiza odgovora prema skupinama ispitanika/ca	Studenti/ce	Nastavno osoblje	Administrativno osoblje	Ukupno
	%	%	%	%
Često	4,9	5,4	3,0	4,9
Povremeno	9,5	12,7	7,0	10,2
Rijetko	11,0	10,8	10,4	10,9
Jednom	6,9	7,7	6,7	7,1
Nikada	67,7	63,4	73,0	66,9
Ukupno	100,0	100,0	100,0	100,0
Pr (chi2)	0,045			

Zaključna razmatranja

Analizirani podatci pokazuju da se nastavni planovi i programi moraju uskladiti sa standardima Europske unije iz oblasti rodne ravnopravnosti, te ukazuju na veoma zabrinjavajuće aktualno stanje u ovoj oblasti jer ova tema apsolutno nije prioritizirana na sveučilištima. Osvrćući se isključivo na pojedinačne inicijative određenih profesora, značajan dio ispitanica ukazuje na važnost sustavnog, umjesto individualnog pristupa osuvremenjivanju nastavnih planova i programa sukladno europskoj praksi i standardima. Dok ispitanice većinom podržavaju osuvremenjivanje kurikuluma s europskom praksom i standardima, ispitanici su podijeljeni na one koji takvu potrebu uočavaju i podržavaju, one koji smatraju da su izborni ili izvannastavni edukativni sadržaji, umjesto obveznih, pogodniji način inkorporiranja rodne tematike u nastavne sadržaje, dok ima i onih ispitanika, iako malobrojnih, koji tvrde da postoje mnogo važnije teme od pitanja rodne ravnopravnosti kojima se sveučilišta trebaju pozabaviti.

S druge strane, mnogi ispitanici i ispitanice vide opravdanost uvjetovanja sveučilišta od strane Europske unije strogim kriterijima iz oblasti rodne ravnopravnosti prilikom prijavljivanja za EU fondove, smatrajući vanjske utjecaje međunarodnih aktera najučinkovitijima, a često i jedinim načinom da se dođe do dugoročnog unapređenja u ovoj oblasti. Ipak, i one koje opravdavaju takve mehanizme EU, smatraju da nije dovoljno vršiti pritisak na usvajanje određenih strateških dokumenata i pravilnika, jer često ostanu samo "mrtvo slovo na papiru", već je mnogo važnije raditi na trajnom mijenjanju obrazaca ponašanja, navika, odnosno mentaliteta koji doprinosi izraženoj rodnoj neravnopravnosti u institucijama visokog obrazovanja, i društvu općenito. Kritičari propisanih mehanizama uvjetovanja EU posebno ističu neučinkovitost njihovih mjera jer se i same punopravne članice suočavaju s problemima rodne neravnopravnosti na sveučilištima, dok države koje pristupaju Uniji samo formalno usvajaju zakonske i strateške akte, bez vidljivijeg stvarnog napretka u toj oblasti. Među ispitanicima manji broj ne podržava propisivanje krutih pravila sveučilištima, cijeneći kako ih nije realno provesti u kraćem vremenskom razdoblju.

O tome koliko nastavni planovi i programi ne sadrže *gender* teme i koliko pitanje njihovog usklađivanja s europskim standardima i praksom nije odgovarajuće prioritizirano na sveučilištima, govore i kvantitativni podatci, jer preko 70% studenta i studentica nisu nikada pohađali nastavu na kolegiju ili predmetu iz ove oblasti, pa čak ni u okviru izvannastavnih aktivnosti. Svi navedeni podatci ukazuju na potrebu osuvremenjivanja nastavnih sadržaja sukladno europskim standardima i praksama postizanja rodne ravnopravnosti u institucijama visokog obrazovanja, i to kao nužan uvjet i jedan od kriterija koje države u procesu pristupanja Europskoj uniji moraju zadovoljiti. Takav pristup bi neminovno unaprijedio postojeću situaciju na sveučilištima, ali i dugoročno utjecao na postizanje rodne ravnopravnosti općenito u društvu.

Literatura

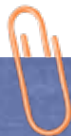
European Commission, Directorate-General for Research and Innovation. (2021). *Horizon Europe, gender equality: a strengthened commitment in Horizon Europe*. <https://data.europa.eu/doi/10.2777/6773> (Pristup: 17. 4. 2022.)

Grabbe, H. (2006). *The EU's Transformative Power, Europeanization through Conditionality in Central and Eastern Europe*. Basingstoke, Palgrave.

Ladrech, R. (1994). Europeanization of Domestic Politics and Institutions. The Case of France. *Journal of Common Market Studies*. Vol. 32, no. 1.

Radaelli, M. C. (2000). Whither Europeanization? Concept Stretching and substantive change. *European Integration online Papers (EIoP)*. 8, 4, 1–27; www.eiop.or.at/texte/2000-008a.htm.

Zakon o ravnopravnosti polova Republike Srbije. (2009). *Službeni glasnik RS*. Broj 104/09.

Sažetak

Uzimajući u obzir nedostatak ranijih studija o zastupljenosti rodne diskriminacije i rodno uvjetovanog nasilja na sveučilištima u BiH, Crnoj Gori, Hrvatskoj i Srbiji, UNIGEM istraživanje kao pionirsko istraživanje ovog tipa imalo je za cilj ne samo ustanoviti prevalentnost različitih oblika rodno uvjetovanog nasilja već istražiti razinu razumijevanja ključnih termina vezanih za rod, spol, seksualnost, nasilje i diskriminaciju, načine kako muškarci i žene na sveučilištima reagiraju na rodno uvjetovano nasilje, kako iskustvo nasilja utječe na njihov život i karijeru, te koji su institucionalni mehanizmi nužni i koje su promjene potrebne kako bi sveučilišta gradila kulturu nulte tolerancije na diskriminaciju i rodno uvjetovano nasilje. Ovim jedinstvenim komparativnim istraživanjem prvi put je obuhvaćen veći broj javnih i privatnih sveučilišta u BiH, Crnoj Gori, Hrvatskoj i Srbiji, a sudjelovalo je preko 4000 nastavnica i nastavnika, studenata i studentica te administrativnog osoblja. Pored metode anketiranja, realizirana su 133 intervjua na ovim sveučilištima, kako bismo što dublje proniknuli u tematiku, percepcije i iskustva s diskriminacijom i rodno uvjetovanim nasiljem. Osnovna premisa od koje polazi ovo istraživanje jeste da su rodna diskriminacija i rodno uvjetovano nasilje posljedica etabliranih socijalnih struktura, i to ne samo u akademskoj već i široj društvenoj sredini, te da se uslijed ograničavajućih kontekstualnih čimbenika žrtve diskriminacije odlučuju ili na održavanje *statusa quo* šutnjom i potiskivanjem trauma uslijed proživljenog nasilja, ili, u rjeđim slučajevima, pokazuju agensnost, odnosno konkretno djelovanje, javno govore o diskriminaciji i nasilju i u konačnici ga prijavljuju.

Empirijski rezultati su pokazali da žene u uzorku promatranih sveučilišta pokazuju bolje razumijevanje spola, roda i seksizma. Pored rodnih razlika u razini razumijevanja pojmova, postoje i kulturološke razlike, pa su tako određena društva na Balkanu obuhvaćena ovim istraživanjem specifična po boljem razumijevanju temeljnih pojmova iz oblasti rodne ravnopravnosti, dok su druge kulture tradicionalnije u tom smislu. Ipak, bez obzira na to što su žene demonstrirale bolje poznavanje terminologije, vrijedi istaknuti da značajan broj ispitanika_ka slabije poznaje temeljne pojmove u domeni rodne ravnopravnosti i rodno uvjetovanog nasilja, što ukazuje na činjenicu da je nužno sustavno raditi na edukaciji o rodnoj ravnopravnosti u sveučilišnim sredinama.

Sveučilišne sredine su opterećene rodnim stereotipima, koji imaju tendenciju odraziti se i na druge aspekte sveučilišne svakodnevnice. Naime, prevalentan je stereotip da se u zemljama zapadnog Balkana više cijeni ljepota i izgled kod žena, nego pamet i sposobnosti, a značajno je veći broj muškaraca u ovom istraživanju koji se slažu s ovim stereotipom. S druge strane, značajno je više žena koje se slažu da se kod muškaraca više cijeni prodornost i dominantna ličnost, a ovakav stav je posebno izražen u Crnoj Gori u odnosu na ostale zemlje obuhvaćene istraživanjem. Žene su također češće

odgovarale da su iskusile, tj. svjedočile, stereotipnim komentarima o ženama poput ženska glavo, *babuskara*, *jezikara*, *klimakterična baba*, *histerična*, *sterilna*, *frigidna*, a ovakvim su komentarima češće svjedočili i ispitanici i ispitanice iz BiH i Srbije, što je također slučaj sa stereotipnim komentarima o muškarcima poput *proračunati*, *karijeristi*, *ženskaroši*, *papučari*. Ovi nalazi svakako mogu ukazivati na činjenicu da društva na zapadnom Balkanu nisu homogena u kontekstu rodnih stereotipa, te da su oni pod utjecajem kulturoloških finesa, različitosti, konzervativnosti ili pak otvorenosti u ovim društvima.

Stavovi ispitanika_ca o iskustvima rodno uvjetovanog nasilja ukazuju da su žene češće osobe od povjerenja svojim kolegicama i kolegama koje su bile žrtve nekog oblika rodno uvjetovanog nasilja i diskriminacije na sveučilištu, ali su ujedno žene skeptičnije od muškaraca da su studenti i studentice ohrabreni i osnaženi prepoznati različite vrste rodno uvjetovanog nasilja. I one se same u manjoj mjeri osjećaju sigurno i ohrabreno otvoreno i javno govoriti o rodno uvjetovanom nasilju i diskriminaciji na sveučilištu. **Najmanje ohrabrena populacija za javni govor o rodno uvjetovanom nasilju su studenti i studentice** koji nisu sigurni da mogu otvoreno govoriti o ovim temama, što svakako ukazuje na potrebu da se institucionalno radi na razbijanju zida šutnje, straha, srama i stida, što su vrlo često razlozi zbog čega izostaje javni narativ o rodno uvjetovanom nasilju na sveučilištima. **Iskustva s rodno uvjetovanim nasiljem nisu izolirani slučajevi na sveučilištima obuhvaćenim UNIGEM istraživanjem.** Kroz dubinske intervjuje smo saznali da većina ispitanika_ca ili ima izravna saznanja o iskustvu drugih o seksualnom uznemiravanju, rodno uvjetovanom nasilju i diskriminaciji, ili imaju osobna iskustva s nekim vidom rodno uvjetovanog nasilja ili uznemiravanja. Posebno zabrinjava činjenica da je značajan broj onih koji su otvoreno iskazali strah ili su oklijevali javno progovoriti o ovom problemu u akademskoj sredini.

Jezik kao semantički simbol organizacijske kulture sveučilišta ima veoma važnu ulogu u kreiranju okruženja nulte tolerancije na sve vidove diskriminacije. Stoga smo u ovom istraživanju obratili posebnu pažnju na uporabu rodno osjetljivog jezika kao simbola ili mehanizma koji se može koristiti za promidžbu inkluzivne sveučilišne kulture. S tim u vezi, nalazi istraživanja su pokazali da najveći broj ispitanika_ca prepoznaje rodno osjetljiv jezik kao *način izražavanja koji uvažava rodnu ravnopravnost i način za povećanje vidljivosti žena i naglašavanje jednakosti svih osoba*. Ipak, značajno je veći broj žena u odnosu na muškarce koje percipiraju rodno osjetljiv jezik kao mehanizam za *povećavanje vidljivosti žena i poštovanje rodne ravnopravnosti*. Umjesto toga, muškarci češće doživljavaju rodno osjetljiv jezik kao *kvarenje jezika*, kao *umjetnu tvorevinu i nasilje nad zakonima jezika*. Iako većina ispitanika_ca prepoznaje značaj rodno osjetljivog jezika kao kulturološkog mehanizma za promidžbu i postizanje rodne ravnopravnosti, najveći broj njih nije upoznat s tim koristi li se na njihovim sveučilištima rodno osjetljiv jezik u nastavi i organizaciji rada. Tu ponovno prednjače BiH i Srbija, dok je značajno bolja informiranost o korištenju rodno osjetljivog jezika na sveučilištima u Crnoj Gori i u Hrvatskoj. O korištenju rodno osjetljivog jezika na sveučilištu najbolje su informirani nastavnici i nastavnice, a nešto slabije administrativno

osoblje i studenti i studentice. Rezultati UNIGEM istraživanja pokazuju da se **jezik kao semantički simbol organizacijske kulture ne koristi u dovoljnoj mjeri kako bi se jasno i transparentno komuniciralo o gorućem problemu rodne diskriminacije i rodno uvjetovanog nasilja u akademskoj sredini**. Posebno treba imati u vidu činjenicu da su tijekom intervjua sugovornici i sugovornice istaknuli da je nepotrebno uvoditi i aktivno koristiti rodno osjetljiv jezik u službenoj komunikaciji i dokumentima, kako bi se borba za rodnu ravnopravnost i uspostavu nulte tolerancije na diskriminaciju i na taj način učinile jasnima.

Vođeni činjenicom da sveučilišta ne egzistiraju u vakuumu, istražili smo utjecaj kulture, religije i tradicije na shvaćanje i prihvaćanje rodno uvjetovanog nasilja i ustanovili da postoje značajne razlike u stavovima muškaraca i žena. Naime, muškarci su češće skloni vjerovati da se iza rodne ravnopravnosti *krije ideologija koja nastoji promijeniti rodne i spolne uloge kako bi uništila obitelj i temeljne društvene vrijednosti*. Ponovo, ovakvi stavovi su češći u BiH i Srbiji, što svakako može ukazivati na tradicionalnije shvaćanje rodnih uloga u ovim društvima, u odnosu na Crnu Goru i Hrvatsku. **Prevladava percepcija da religijske tradicije promiču tradicionalne uloge žena i muškaraca**, a ovakav stav je najdominantniji među ispitanicima_ama u Hrvatskoj. Sukladno prethodno izrečenom, većina vjeruje da religijska učenja judaizma, kršćanstva i islama zagovaraju rodnu podjelu poslova i odgovornosti, na način da žene trebaju odgajati djecu i brinuti se o obitelji, dok muškarci imaju obvezu financijski osigurati obitelj.

Žene su češće demonstrirale osjetljivost na nasilje i diskriminaciju koju trpe osobe iz ranjivih skupina, uključujući Rom(kinj)e, osobe s invaliditetom i teškoćama u razvoju i učenju, kao i religijske i etničke manjine te LGBTQIA+ osobe, posebno ispitanice iz BiH i Hrvatske. Izraženu senzibilnost su pokazali studenti i studentice u odnosu na nastavno i administrativno osoblje, što može ukazivati na činjenicu da su češće u prilici primjećivati neravnopravan odnos naspram pripadnika_ca ranjivih skupina u studentskoj svakodnevnicu. Zabilježena su i iskustva da su profesori i profesorice tijekom svojih predavanja izražavali predrasude i stereotipe prema LGBTQIA+ zajednici, posebno u BiH i Hrvatskoj, dok su takva iskustva nešto rjeđa u Crnoj Gori i Srbiji. Rezultati su također pokazali kako LGBTQIA+ osobe u nastavnom osoblju češće nailaze na poteškoće da ispune uvjete za napredovanje, tj. nemaju iste mogućnost za sudjelovanja u projektima, visokorangiranim istraživanjima i imenovanjima na rukovodeća mjesta. Pored navedenih rezultata na bazi anketnog upitnika, tijekom intervjua frekventno je isticana potreba za prilagodbom nastavnih i znanstvenih sadržaja i sveučilišnih infrastruktura osobama s invaliditetom i poteškoćama. Kada su upitani za komentar na važnost solidarnosti svih aktera i zajedničkog djelovanja na pitanjima rodne ravnopravnosti, bez obzira na spol i druge vidove identiteta, intervjuirane su osobe najčešće isticale važnost potpore muškaraca rodnoj ravnopravnosti i zajedničkog djelovanja muškaraca i žena, dok se u značajno manjoj mjeri raspravljalo o institucionalnim saveznicima u borbi za rodnu ravnopravnost i protiv rodno uvjetovanog nasilja. Najrjeđe je tematizirana važnost zajedničkog djelovanja studentske populacije i nastavnog osoblja i djelovanja s LGBTQIA+ zajednicom, što može ukazivati na

činjenicu da se pitanje rodni identiteta u akademskoj sredini prije svega shvaća kao binarno, a ne kao pitanje pluralnih identiteta.

Zabrinjavajuća je činjenica da gotovo polovina anketiranih studenata_ica i nastavnog osoblja tvrdi kako nisu upoznati s tim da na njihovim sveučilištima postoje pravila i procedure sprečavanja i zaštite od rodno uvjetovanog nasilja, što uključuje i seksualno uznemiravanje, kao i to da im nije poznato je li bio pokrenut stegovni postupak protiv počinitelja ili počiniteljice nasilja. **Netransparentnost pravila i procedura protiv počinitelja rodno uvjetovanog nasilja utječe na obeshrabrivanje žrtava rodno uvjetovanog nasilja**, što ih u konačnici sprečava da istupe i prijave rodno uvjetovano nasilje, čime se produbljuje problem perpetuiranja kulture straha, tišine, stigme i srama.

Pored netransparentnosti u pravilima i procedurama za sprečavanje i sankcioniranje rodno uvjetovanog nasilja i počinitelja, **na analiziranim sveučilištima je zastupljena kultura koja je opterećena rodnim stereotipima koji često dovode do favoriziranja osoba određenog roda/spola prilikom napredovanja na radnom mjestu, tj. do diskriminacije na radnom mjestu**. Tu se posebno ističu odgovori nastavnica koje su češće navodile da je netko bio unaprijeđen zbog svog spola, izabran u akademsko zvanje, dobio priliku za sudjelovanje u projektu, odobreno je financiranje njegovog projekta ili je dobio priliku za stručno usavršavanje. Izvjesno je da akademske sredine na promatranim sveučilištima nisu izgradile kulturu otvorene i transparentne komunikacije i dijaloga o ovoj problematici, što svakako može djelovati destimulirajuće na sve osobe koje su trpjele neku vrstu diskriminacije i rodno uvjetovanog nasilja ili su o tome željele javno progovoriti.

Spoznaje do kojih smo došli u okviru UNIGEM istraživanja su produbile razumijevanje problematike rodne diskriminacije i rodno uvjetovanog nasilja na sveučilištima u zemljama zapadnog Balkana, ali su ujedno nametnule imperativ istraživačima i istraživačicama da ove teme istrajno, pomnije i detaljnije istraže, u cilju davanja konkretnih preporuka za promjene organizacijskih kultura na sveučilištima. Akademske sredine koje njeguju kulturu nulte tolerancije na diskriminaciju i nasilje, koje promiču inkluzivne i humanističke vrijednosti i koje grade institucionalne mehanizme za sankcioniranje diskriminacije i nasilja imaju potencijal postati bastioni socijalne pravde i tako doprinijeti izgradnji pravednog društva.

Iz recenzija

“Izuzetan kvalitet knjige upravo je njena metodološka otvorenost koja je omogućila da se kroz regulirane diskurse znanstvenih disciplina istraživački problem sagleda iz više perspektiva: metodološke, sociološke, psihološke, kulturološke, teološke, socijalne, semiotičke, filozofske... što je u konačnici vodilo ka proizvodnji visoko kvalitetne knjige koja je prijeko potrebna ne samo kao relevantan teorijski doprinos razumijevanju složene i teške teme već i kao plodonosna analitička i praktična platforma za institucionalnu i normativnu regulaciju rodne ravnopravnosti i rodno zasnovanog nasilja.”

(prof. dr. Nerzuk Ćurak, Fakultet političkih nauka, Univerzitet u Sarajevu)

“Važni zaključci istraživanja su (...) da se rodno zasnovano nasilje često događa u kombinaciji s drugim vrstama nasilja, uključujući i mobing, da se ono negativno odražava na zdravlje, blagostanje i karijere i žena i muškaraca te da je riječ o društvenom fenomenu čiji se zdravstveni i ekonomski troškovi mogu značajno umanjiti ukoliko se prevenira. Ukratko, riječ je o zaključcima koji otvaraju raspravu i o nužnosti zakonskih promjena u području roda i rodne ravnopravnosti u Bosni i Hercegovini, Crnoj Gori i Srbiji u procesu njihovog približavanja Europskoj uniji.”

(prof. dr. Inga Tomić-Koludrović, Odjel za sociologiju, Sveučilište u Zadru)

“Knjiga (...) je studiozna, sveobuhvatna i analitička publikacija koja zadovoljava sve kriterijume izvornog istraživačkog i naučnog rada. (...) Ova studija će biti ne samo nezaobilazna literatura studentima/kinjama na rodnim/ženskim studijama i onima koji se bave proučavanjem rodno zasnovanog nasilja već i putokaz kreatorima zakonskih normi i javnih politika. Nalazi istraživanja će pomoći visokoškolskim ustanovama da formulišu odgovarajuće politike delovanja i prevencije rodno zasnovanog nasilja i rodno zasnovane diskriminacije.”

(dr. sc. Mirjana Dokmanović, naučna suradnica, Institut za društvene nauke, Beograd)

“Svakodnevne manifestacije seksističkih odnosa između muškaraca i žena u najrazličitijim oblicima – od naizgled bezazlenih šala do otvorene diskriminacije, fizičkih i seksualnih napada – prisutne su i na mjestima na kojima ih možda i ne bismo očekivali i koja bi trebalo da budu nosioci progresivne misli – ustanovama visokog obrazovanja. Taj prostor je do sada u zemljama Zapadnog Balkana bio u mraku između ostalog i zbog toga što su se ‘dokazi’ svodili na anegdotalna svjedočenja i nije postojalo relevantno regionalno istraživanje koje bi na svjetlost dana iznijelo prevalencu i različite oblike rodne diskriminacije i nasilja na univerzitetima. Ova publikacija i istraživanje koje joj je prethodilo predstavlja jednu od prvih inicijativa na Balkanu.”

(izv. prof. dr. Olivera Komar, Fakultet političkih nauka, Univerzitet Crne Gore)

